

Giấc Mơ Ngọt Ngào

Contents

Giấc Mơ Ngọt Ngào	1
1. Chương 1: Chạm	2
2. Chương 2: Đối Đầu	3
3. Chương 3: Birthday	5
4. Chương 4: Quá Khứ Của Hiện Tại (1)	9
5. Chương 5: Quá Khứ Của Hiện Tại (2)	14
6. Chương 6: Xuất Hiện	18
7. Chương 7: Thỗn Thức	22
8. Chương 8: Sự Thật	25
9. Chương 9: Kế Hoạch Điện Rồ	31
10. Chương 10	38
11. Chương 11: Thiên Thiên Lâm Nạn !	42
12. Chương 12: Đau..	45
13. Chương 13: Ký Ức..	48
14. Chương 14: Hoàn Hồn	51
15. Chương 15: Xuất Hiện..	55
16. Chương 16: Vô Đối..	58
17. Chương 17: Quyết Chiến	62
18. Chương 18: Giải Thoát	66
19. Chương 19: Ra Đi	68
20. Chương 20: Đau	73
21. Chương 21: Khoảnh Khắc Cuối :..	75
22. Chương 22: Chia Ly..	78
23. Chương 23: Mất Tích..	80
24. Chương 24: Hồi Sinh..	82
25. Chương 25: Tái Ngộ	85
26. Chương 26: Duyên Phận	88
27. Chương 27: The Endless Of Dream	91

Giấc Mơ Ngọt Ngào

Giới thiệu

Một truyện khá nhiều tình tiết thú vị và hấp dẫn, tác giả Chu Ngọc Vy dẫn bạn đọc đến một thế giới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mo-ngot-ngao>

1. Chương 1: Chạm

Trời trong xanh, mây trắng, nắng chói chang. Những tàn cây đung đưa nghiêng mình trong gió đón chào cái ánh nắng ban mai vừa chớm dậy, tiếng chim hót líu lo, mùi thơm thoang thoảng của những bông hoa đang lan rung rinh đua nhau chào một ngày mới

Buổi sáng mùa xuân thật ấm áp quá. Cũng như thường lệ trên con đường quen thuộc một cô bé tóc cột đuôi ngựa khoác trên người một chiếc áo sơ mi, một chiếc quần Jean, một cái kính cận ôm một cái cặp chạy thật nhanh để đến trường để không phải trễ học. Cô gái này rất mạnh bạo, rất có cá tính nhưng cũng là một con người thật khó hiểu. Mãi chạy thật nhanh và rồi..Àm.Thiên Thiên đụng phải một anh chàng cũng đang đi phía trước mặt. Không cần giải thích nhiều Thiên Thiên đứng dậy với ánh mắt hình viên đạn :

- Đi đứng kiểu gì thế hả, như con rùa cản đường cản lối của người ta

Đã bị đâm trúng lại còn bị thêm một câu chào đầu buổi sáng :

- Con nhỏ kia. Cô có bị điên không hả ? Cô đâm vào bồn thiếu gia mà còn nói lí nữa hả ?

- Đồ Quỷ Vương

- Cô nói cái gì hả ?

- Tui nói anh là đồ quỷ vương. Cầu trời trên đường đi anh vấp cục đá té chết cho rồi.

- Cô ngang như cua vậy.. Nếu cô không phải là con gái thì tui đã cho cô ít phép tấ rồi (cười đắc ý .)

- Anh có ngon thì nhào vô.(vừa nói vừa chạy vì trễ học). Tôi đang gấp nếu không tui sẽ tính sổ với anh

Nói xong Thiên Thiên chạy một mạch bỏ lại anh chàng đang đứng với vẻ mặt tức tối của một người bị con gái hạ nhục, anh lầm bầm :

- Cầu cho cô lấy phải thằng quỷ vương làm chồng để xem cô còn nói người khác là quỷ vương nữa không !

Nói xong anh ta cũng tiếp tục đi về phía trước.

Đến trước cổng trường Thiên Thiên bị bảo vệ chặn lại không cho vào. Lần này lại phải gỡ độc chiêu của cô bé ” Nùng nịu kìa”

- Bác iiiiiiiiiiiiiiii!! Cháu bị tai nạn giữa đường đo Bác cho cháu vào đi để cháu còn lên phòng y tế bôi thuốc (với vết trầy xước do cú ngã khi đụng cái thằng quỷ vương)

Không chịu nổi bác bảo vệ đành mở cổng và chưa nói thêm được câu nào cô bé đã chạy cái vèo vào tuốt sân trường

- Té đau thế mà chạy nhanh thật (bác bảo vệ lầm bầm)

2. Chương 2: Đôi Đầu

Vào đến lớp đã hết tiết thứ nhất. Thiên Thiên đi rón rén bước vào bàn ngồi xuống thì Chi hỏi nhỏ :

- Bà nội ! Làm gì trễ hết một tiết vậy. Bà cô đang dùng chiến dịch đuổi cùng giết tận kìa coi chừng sắp tới mày với tao. Hồn mày mày giữ nge con quỳ

Vừa thở hổn hển vừa lép bép :

- Sáng nay tui gặp một thằng không ra gì.Trên đường đi học đụng trúng nó té lăn cù cù cù đã vậy còn đứng lên cự lộn một chặp làm trễ học lun òi nè.. báo hại không. Tui mà gặp lại thằng đó tui cho nó biết lợi hại của bà bà

Hai người ngồi đấy cười khúc khích rồi Thiên Thiên lại cúi nhủ đầu vào cuốn sách Văn vì lời cảnh báo của con bạn

Trịnh Vũ Thiên Thiên. Cúi cùng nó cũng tới sự lo lắng cũng xảy ra.tiếng gọi thánh thót vang lên làm xé tan không khí nào nề của lớp học. Thiên Thiên đứng lên hai chân run cầm cập lạy trời có người cứu.Ánh mắt của Thiên Thiên gửi hết vào Liên Chi hy vọng nó giúp mình nhưng cô chưa kịp đặt câu hỏi thì ngoài lớp có tiếng gọi cô thế là Thiên Thiên thoát nạn chạy ào về chỗ và lấp bấp

- Amen !! Mô phật !!

(Thiên Thiên bá đạo)

Sau khi bước trở lại vào lớp, mặt cô đầm xuống giọng nói thánh thót ấy lại cất lên

- Hôm nay lớp ta có học sinh mới !

Cả lớp nhao nháo lên vì người bạn mới này. Người bảo thể này người bảo thể kia riêng có một người là hớn hớ nhất. Đứng cúi lớp Thiên Thiên ngồi phồng lên bàn nói với Liên Chi :

- Là con gái chắc cũng chả phải hạng vừa. Là con trai chắc phải đẹp trai, phong độ và,,,,

Chưa kịp nói dứt câu, một cậu thanh niên bước vào với mái tóc màu hạt dẻ, nước da trắng, cặp mắt to và tròn xoe nhìn mọi người, dáng người cao to, gương mặt thì so Cute nói chung là hoàn hảo.. Mọi người trầm trồ thì cúi lại một tiếng thét :

- Á !!!

- Gì thế bà ? Gặp trai là tưng tưng à

- Thằng quỳ vương tui gặp hồi sáng

- Ồng á ?

- Gừ ! vào lớp bà rồi bà cho biết tay

Cậu thanh niên mở giọng nói giới thiệu với mọi người :

- Mình tên là Đoàn Tuấn Nam 17 tuổi mình sống ở Mỹ và mới chuyển về Việt Nam. rất vui khi được quen với các bạn

Cái đám con trai thì vỗ tay la hét, còn cái tụi con gái thì ánh mắt long lanh, mê mẩn vẻ đẹp của Tuấn Nam khi cậu vừa bước vào lớp..

- Tuấn Nam sẽ ngồi đâu nhỉ . Cô giáo hỏi

- Đây nè Nam !

-Không bên đây chỗ nhiều nè !

- Qua đây đi Nam !!!

Hì. Thiệt là nhứt óc cho bà cô quá đi. Trong cái cảnh này bà bó tay chỉ biết để Nam quyết định và rồi Nam đi thẳng xuống, đi ngược lên rồi đi thẳng xuống và dừng lại

- Em ngồi chỗ này nghe cô ?

- Cái gì ?Giờ hả ?(Thiên Thiên hét toáng lên, đúng ! vì đó là cái bàn phía sau lưng Thiên Thiên và Liên Chi)

Mặc kệ Thiên Thiên làm âm ý thì Tuấn Nam vẫn cười đắc chí vì rồi đây sẽ có một trận cuồng phong sau lưng thổi tới. Nghĩ vậy thôi mà cậu ta cười khoái chí

Đến tiết sinh hoạt lớp mọi người vui vẻ hát ca, bày trò chơi thì Thiên Thiên ngồi đấy với một âm mưu làm bẽ mặt Tuấn Nam trước lớp. Sau một lúc Thiên Thiên nhảy chồm ra và nói :

- Mấy bạn có muốn nghe Nam kể chuyện cười không ? Nếu mà Nam không làm mấy bạn cười thì cậu ta sẽ phải lãnh một hình phạt chịu không nà

- Đồng ý ! Anh Nam kể đi , kể đi

Hix. Chữ “anh” làm cho cô bé của chúng ta thấy ớn da gà, thiệt là mê trai hết biết.

Nam biết rằng mình đang bị chơi một vỏ mà từ chối thì không được nên đành bẽ khóa vòng vây đánh liều :

- Nếu Nam kể xong mấy bạn cười thì Thiên Thiên cũng phải kể một câu chuyện nếu không sẽ lãnh hình phạt của Nam được không nà ?

- Hết ý !!

- Duyệt !!

Thiên tức đỏ mặt không ngờ mình bị đảo lại một vỏ đau thế nhưng thôi. Hắn kể trước mà nếu mấy đứa không cười là hắn thua rồi..lo gì !

Tuấn Nam nhẹ nhàng mở giọng nói của mình 1.2..3. và

- “””Thầy giáo đang giảng bài, thấy Long ngủ gật gọi dậy hỏi:

-Thầy: Em cho thầy biết ai đã lấy cắp nỏ thần của An Dương Vương?

-Long: Thưa thầy, emem không lấy ạ!

-Thầy: Em nói gì vậy hả? Đúng đó! Lớp trưởng trả lời câu hỏi của thầy nào!

-LT: Thưa thầy, cũng không phải em ,mà cả lớp cũng không ai lấy đâu ạ, thầy cứ cho soát cặp sẽ rõ!

-Thầy:?

*****

Lớp trưởng về nhà, mặt buồn rười rượi, thấy thế cha LT hỏi:

-Cha: Con sao vậy?

-Con: Dạ, hôm nay thầy giáo hỏi cả lớp ai lấy cắp nỏ thần An Dương Vương, con nói cả lớp không ai lấy mà thầy không tin, còn nổi giận đùng đùng và bắt phải chép phạt 100 lần truyện Nỏ thần nữa!

*****

Hôm sau, cha của LT đến lớp gặp thầy giáo nói:

-Thưa thầy, dù sao chuyện cũng đã rồi, thôi thì cái nỏ thần ấy giá bao nhiêu thầy nói để tui đền, chứ phạt vậy cũng tội mấy cháu. Mà cháu An Dương Vương nào đó đi học mà mang theo nỏ thì cũng không nên chút nào! “”” HẾT

Một tràng cười hớn hở bật lên trong đó có cả Thiên, con bé đã cố không được cười vì nếu cười thì mình sẽ thua nhưng nó không tài nào nhịn được và rồi cuối cùng :

- Thiên Thiên . Ông Nam kể rồi kìa tới bà đi chứ (Liên Chi giục)

- Cái bà này. Bà không ủng hộ tui còn hùa vào giết tui là sao hở ?
- Bà thông cảm lúc này tui không bình bà được . Tại bà kìm chuyện với Nam mà
- Thiên Thiên tức đỏ mặt.. lườm ngang Nam một nhát kiếm và bức phá giọng nói oanh vàng của mình :
- Rầu kể thì kể có gì đâu nà. Nghe nè nghe Hm..Hmm

“”Có một người đàn bà đi máy bay. Nhưng có một viên kim cương nên không biết làm cách nào qua hải quan được. Chợt bà thấy một cha cố đang đi ngang qua bèn nhờ cha cố đem qua hải quan dùm. Đến chỗ khai báo nhân viên hải quan hỏi cha: Cha có gì khai báo không? Cha cố tính nói không nhưng chợt nhớ viên kim cương trong túi quần và không nên cãi lời chúa răn là không được nói láo nên cha nói: từ thắt lưng cha trở lên không có gì quý giá còn từ thắt lưng trở xuống thì có một vật mà mọi quý bà đều thích.” Nhân viên hải quan cười nói: Cha vui tính quá! Mời cha qua.“” HẾT

Nhưng rồi không thấy ai phản ứng kể cả Chi Thiên Thiên tức quá hét lên Giữ dùm chút thể diện coi mấy bà. Hùa với ông Nam làm bẽ mặt tui hả? Thế là vài tiếng cười cất lên. Kim Chi đứng lên :

- Bà thua rồi Nam ra hình phạt đi
- Tuấn Nam được dịp trả thù hùi sáng. Ngu gì không nhỉ ?
- Bà hát bài “một con vịt” rồi bơi 3 vòng lớp đi
- Có chơi có chịu

Thiên Thiên vừa bơi vừa hát quanh vòng lớp và lằm bằm: đợi đó bà đây sẽ báo thù. Nu ba ga day !

3. Chương 3: Birthday

(bắt đầu từ chap này mình sẽ gọi Thiên = nó , Nam là hần để cho truyện gần gũi hơn với các bạn)

Sáng sớm tinh mơ, nó cố đến trường thật sớm để không phải chạm mặt với Nam trên đường vì nó biết nơi Nam ở chắc cũng quanh quần đâu đó trong khu vực này. Mặc dù bảo là đi sớm nhưng đến lớp lại mém trễ. Con bé này luôn lè mề, chậm chạp trong mọi chuyện..Trừ một việc..?..(bí mật sau này sẽ bật mí)

Hôm nay thấy mọi người trong lớp bàn tán xôn xao không biết vì chuyện gì. Đặt mình xuống chiếc ghế quen thuộc, cất chiếc cặp vào học bàn thì nó lại chạm phải một mảnh giấy. Không ! Chính xác hơn là một tấm thiệp, vội vàng mở ra xem theo bản tính tò mò của bang phái “Nữ Nhi”

-” Nhân dịp sinh nhật lần thứ 17 - Tuấn Nam mời bạn đến dự buổi party tại”

Nó ngồi đấy đọc xong thiệp thì há hốc mồm vì kinh ngạc, vì nó với hần như nước với lửa, như mèo với chuột, thế mà giờ đây lại còn mời nó đi sinh nhật. Không biết trời xui đất khiến gì nữa đây ? Chắc tên này có vấn đề. Không biết hần có gỡ trò gì lằng mọ mình nữa không đây ? Nghĩ đi nghĩ lại rồi nó lằm bằm :

- Kệ.. bà bà này chưa bao giờ sợ ai. Đến đấy cũng chả mất cọng tóc nào. Đi vậy !
- Thiên ! Thiên ! Thiên..

Mãi lo nghĩ ngợi mà Liên Chi gọi mãi không hay biết. Chợt :

- Bà cố nội !
- Gì thế con quỳ ? Hết hồn à ! Muốn kiếm chuyện với tui sáng sớm hả ?
- Bà suy nghĩ gì mà tui gọi mãi không nhúng nhích thế ? Đang tương tư chàng hà mã nào à ?
- Con quỳ ! tui giết bà giờ tin hok ? Hehehe
- Hi ! mà Thiên này, Rùi bà có tính đến dự sinh nhật của Tuấn Nam không vậy ?

- Đi ! Mặc dù là kẻ thù nhưng vẫn phải đi, mặc công tên đó lại lấy đây ra làm cớ mà chĩa giáo đâm thọc tà la tùm lum thì tui có nước độn thổ quá ..ặc ặc .

Trong giờ học mà tâm trí của nó cứ để đâu đâu, nó mãi suy nghĩ, suy nghĩ xem nên tặng quà gì cho hần bây giờ ? Nghĩ đi, nghĩ lại nó quyết định chọn một món quà: một chiếc chuông gió màu xanh nhạt. Màu xanh dương như nó đang hy vọng một điều gì đó. Hôm nay là một ngày đặc biệt đối với nó , vui, buồn chỉ vì hôm nay là..

Đúng 6 giờ tối ngày 3/3. Cả lớp đến trước cửa nhà Nam bao gồm cả nó. Một ngôi biệt thự nguy nga, đồ sộ với lối kiến trúc đối xứng qua một tháp đồng hồ chính giữa, một khu vườn rộng kèm theo một cái hồ bơi uốn lượn quanh co, ôm sát lấy tòa nhà với những vòi phun nước và những ánh đèn mờ hắt lên từ đáy hồ. ” Thiên đường của những giấc mơ”

Hần từ trong bước ra khi hàng trăm con mắt đang đổ dồn về phía hần, ánh mắt si mê, ngưỡng mộ của các cô gái đang chau chuốt nhìn thật kỹ từng đường nét trên người của hần. Hần đẹp thật, ở nhà ở trường là 2 con người hoàn toàn khác nhau. Ở trường như một thư sinh thì ở nhà hần là một đại thiếu gia, một hoàng tử khoác trên người màu trắng tinh khôi giữa màn đêm sâu thẳm.

- Mời mọi người vào trong ! (cậu chủ nhà cất tiếng mời khách)

Nó bước vào nhìn đảo mắt xung quanh, nó ghét hần, ghét hần nhiều lắm nhưng hôm nay không hiểu vì sao mà chính nó cũng phải ngậm ngýt trước hần. Mọi người bắt đầu lên tặng quà cho hần, nhiều, nhiều lắm. Món nào cũng to, cũng có giá trị. Đến lượt nó :

- Tặng ông. Sinh nhật vui vẻ.

Hần nhận lấy món quà từ tay nó 123 hần mở ra và :

- Cô tặng tui cái chuông gió nhỏ bé, xấu xí thế này à ? Bộ cô không biết mua thứ gì khác đáng giá hơn để tặng cho đại thiếu gia hả ? Cô kém óc thẩm mỹ thế ?

Chỉ một lời , một câu nói ngắn gọn nhưng đủ làm cho hần nhìn nó :

- Thích thì giữ, không thích thì.. sọt rác trống kìa, quăng vào tự nhiên.

Vừa nói dứt câu nó quay lưng bỏ đi nhưng nó đâu biết rằng hần đã kịp nhìn thấy những giọt nước mắt ngu ngốc bắt đầu lăn trên má của nó. Lần đầu tiên hần thấy nó khóc, nó mạnh mẽ lắm mà.. Chẳng lẽ mình đã hơi quá đáng sao ?

Nó chạy thật nhanh, chạy thật xa nhưng nó nào biết sau lưng nó có một người đang đuổi theo. Nó dừng lại trên một ghế đá công viên, nó gục xuống và khóc.Nó khóc nhiều lắm.

- Tại sao ? Tại sao chứ ?

Nó gào thét giữa màn đêm, giữa cái không gian tĩnh mịch.

- Hôm nay cũng là sinh nhật của mình mà ? Tại sao mình không được hưởng cái hạnh phúc như bao người khác

Nó nghĩ lại quá khứ, hơn 9 năm nay rồi, lần cuối cùng nó đón sinh nhật bên ba mẹ của nó, lần cuối cùng ấy nó lại khóc

- Ba., mẹ. con nhớ ba mẹ nhiều , nhiều lắm

- Con buồn lắm, hôm nay là sinh nhật của con nhưng một mình , . đơn côi..và rồi còn bị người khác lăng mạ con Con đau lắm ba ơi .!!

Một chiếc khăn tay đưa ra, nó vội vàng nhận lấy như nhận lấy một niềm an ủi và không quên ” cảm ơn ” và rồi nó gạt bỏ mình khi biết có người bên cạnh :

- Sao lại là ông ? Ra đây làm gì ? Chơi trò theo dõi tui hả ?

- Xí ! ai mà thèm. Tui chạy theo xem có người nào đó nhắm mắt chạy, lỡ té chết ngay sinh nhật của tui thì chẳng may ngày tốt đẹp của tui lại trở thành ngày giỗ của người khác còn gì ?

- Đồ quý vương !!.Cậu đi chết đi!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Vừa tức, vừa la làng, nhưng những giọt lệ ngu ngốc vẫn còn đang lăn trên gương mặt bé bỏng của nó.

- Nín đi chứ ! Lớn già cái đầu mà khóc như con nít mới đẻ dạ bà ? Khóc xấu hoắc à !

- Ai bảo tui khóc ? Nước mưa đó ..

- Uả ? mưa hùi nào vậy ta ? Mưa mà không ướt mình mà lại ướt cái mặt của bà là sao kìa ? dụ này ngộ à nha..

Biết mình bị hổ nó vội kiếm chuyện đánh trống lảng để không bị hấn chọc quê

- Ở đây bao lâu rồi ?

- Từ khi cô khóc .

- Hứ ! Dám nói nữa tui cạp ông à

**** Trở lại 30 phút trước ****

Thiên Thiên vừa bỏ đi thì Liên Chi mới đứng lên , tiến lại gần Nam và nói với giọng ngẹn ngào pha chút trách móc :

- Tuấn Nam này !

- Hử ? Có chuyện gì sao Chi ?

- Có một chuyện có lẽ ông không biết . Hôm nay cũng là sinh nhật của Thiên Thiên. Ba mẹ nó mất lâu rồi, nó luôn đón sinh nhật một mình trong đau khổ và nước mắt. Hôm nay tui chuẩn bị làm tiệc cho nó. Mọi thứ chuẩn bị xong hết rồi. Tui chỉ tính ở đây với ông một chút rồi lủi nó đi. Giờ nó bỏ đi đâu mất rồi . Tank 2 tính sao đây ?

Nghe Liên Chi nói hấn đã biết được mình đã hơi quá đáng, Chi không kịp nói thêm câu nào nữa thì hấn cũng nhắm hướng mà Thiên Thiên bỏ đi và cũng lao đi mất hút trong màn đêm. Buổi tiệc ấy thế là vắng mặt nam nhân vật chính nhưng lại có một chuyện thú vị khác xuất hiện..

Chap 3 (tt)

- Ê pà ! Đi với tui tới một chỗ nào !

- Chỗ nào là chỗ nào ?

- Đi rồi biết . Hỏi nhiều quá làm gì ?

- Không đi đó ! Ông dụ dỗ gái nhà lành hử ?

- Hứ ! Bà coi lại bà đi !! Bổng thiếu gia đây mà thềm dụ dỗ cô á ! Xin lỗi à !

- Hmmmm.Hmmmm

- Mà đi thôi. Trễ rồi !

- Đã bảo không đi mà !

Dứt lời hấn nhấc bổng nó lên vai, vác nó đi ra đón taxi. Mặc dù giãy giụa nhưng nó vẫn không thoát được sự khống chế của hấn, hấn mạnh thật. lên taxi đi được một quãng , hấn lại bảo :

- Bịt cái khăn này đi. Khi nào tui ở mới được mở nghe chưa ?

- Không ! Không thích ! Không bịch ! Rồi sao nà ?

- Cái con nhỏ này !

Dứt lời cái khăn đã choàng qua đầu và bịt kín mắt nó lại.

- Bỏ ra coi !

- Cô mà lóc chóc tui đập cho lệt xe à ! Ngồi yên coi !

Không biết truyện gì xảy ra nhưng lỡ lên xe rồi thì đành phó thác số trời vậy. Biết làm sao khác bây giờ ?
Xe dừng lại, hấn đỡ nó bước xuống và rón rén bỏ đi. Mình nó đứng đấy. một mình :

- Tuấn Nam !! Tuấn Nam ..

Nó gọi tên hấn nhưng dĩ nhiên hấn không có ở đấy thì làm sao trả lời nó được. Nó ngửi thấy mùi thơm, thơm lắm, mùi thơm phảng phất của hoa nhài, cứ lan tỏa theo từng hơi thở của nó chắc phải nơi đây có rất nhiều hoa thì phải. Tò mò quá, nó mở khăn ra và rồi, một không gian tĩnh lặng, một màu đen thăm thẳm không có gì khác. Nó sợ, nó sợ bóng tối lắm, nó sợ sự trống vắng và cô đơn, lạnh lẽo, còn đang lẩn mò tìm đường đi thì :

- ” cách cách cách ..”

- ” Happy birthday tú u .. Happy birthday tú u..tè tè té te.. Happy birthday bà Thiên Thiên ”

Nước mắt nó lại chảy xuống, nó khụy xuống ôm mặt và khóc. ” Happy birthday bà Thiên Thiên u” nó có nghe nhầm không ? Các bạn tổ chức sinh nhật cho nó thật sao ? Nó suy nghĩ nhiều, nhiều lắm.

- Thôi ! Nín đi . Sinh nhật mà sao khóc kì vậy bà ? (Liên Chi bèo vào má nó một cái thật mạnh)

- Uí ! Con quý, sao mạnh tay thế, còn gì là mặt ngọc, mặt ngà của bà bà nữa chứ ?

Mọi người lại phá lên cười vì bà bà này lúc nào cũng có thể làm ọi người vui vẻ, thoải mái.

- thôi thôi mấy bà, để bà Thiên thổi đèn cây rồi còn ăn bánh kem nữa chứ ! Thèm quá rồi Chẹp ! chẹp !! (Vương Lâm , một người bạn háu ăn của nó giục nhanh)

- Rồi .1.2..3.

- Á !! Sao lại là 71 ? Đứa nào chơi ác vậy ? (nó hét toáng lên)

- Ông Nam đó.Ông nói : sinh nhật bà bà thì phải cầm 71. Cầm 17 sao làm chúc bà bà được hehe

- Đồ quỷ vương qua ngày mai tui tính sổ với ông

- Comon baby !! há há há (hấn cười trông thật là gian xảo)

- bà nè.. nghe tui nói hôm nay sinh nhật bà ổng liền bao hết cái quán này rồi cầm điện thoại lên tíu tíu tíu đặt bánh kem. Giờ cái bánh của tui tui chuẩn bị đang bị nhét vào một góc rồi. Mổ ổ bánh này nhét ổ của tui tui vô còn được nữa mà.. há há há

To lắm, cái bánh kem mà hấn đặt cho nó to lắm, trên đó có cả một đàn gà, 1 vườn cỏ rậm rạp bao quanh 2 chữ Thiên Thiên.. Thối nển xong đến phần mổ xẻ bánh kem. đĩa bay đầy trong không trung rộng lớn

- Chát chát. bùm bùm.

Vui lắm! đêm nay thực sự vui lắm, nó hạnh phúc lắm. Lần đầu tiên nó đón sinh nhật bên bạn bè của nó.

Ở một góc khuất của quán, hấn ngồi đấy quan sát nó. Hôm nay, nó đẹp lắm, như một nàng tiểu thư kiêu diễm vậy, đùa giỡn vô tư như một đứa con nít không lo không nghĩ. Hấn ngồi đấy lăm bằm một mình :

- Cầu trời cho nó quên đi cái vụ ở nhà mình khi này . Nếu không thì thù “double”. (Con nhỏ này thù dai lắm ớ) Nghĩ đến đó bỗng nhiên :

- thằng quỷ vương trốn đâu rồi ? Bước ra đây. Không thì biết tay bà bà !

Hix..Một câu đầy đe dọa của nó buộc chàng hoàng tử của chúng ta phải lên tiếng.

- Con heo !! Tui đây nè ! gì thế hả ?

- Khùng hả ? Sao kiu tui là heo ?

- Không phải hả ? Cái ổ bánh kem to thế cả nhà tui ăn cũng không hết vậy mà mình bà nóc hơn nữa ổ. Không phải heo chứ là gì ?

- Được lắm ! Hôm nay tui với ông coi ai chết trước ! Đứa nào không xin không được về, nếu không mai vào lớp biết tay bà bà. Nghe chưa !!

(Hix chết cái đám này rồi. con bé này nhậu cũng top teen ấy chứ !)

Thế là cuộc chiến của những loại rượu diễn ra suốt 1 đêm dài đặng đặng .. trong sự âm áp, niềm hạnh phúc bất tận

4. Chương 4: Quá Khứ Của Hiện Tại (1)

3h sáng là thời điểm mà mọi người đang yên giấc sau một ngày làm việc mệt mỏi. Yên lặng quá, trời về đêm lạnh thật nhưng đâu đó trong cái quán nước cuối con đường này, nơi mà hần đã tổ chức sinh nhật cho nó, sao mà ấm áp quá, không một tiếng nói, giờ nơi đây như một nhà giữ trẻ, cả đám xin hết lần đùng ra nằm vật vã trên sàn nhà nhìn thật là tội nghiệp, nó cũng thế, tìm ình được một cái bàn và leo lên đó thiếp đi từ khi nào mà không biết. Riêng có một người còn tỉnh táo. Phải ! Hần vẫn còn tỉnh và quan sát mọi người. Thấy cảnh tượng như thế hần phải gọi taxi đưa từng người một về nhà (đại thiếu gia có khác nhỉ). Nhưng hần lại không biết nhà nó..

- Làm thế nào bây giờ nhỉ ? cái con nhỏ này, thách đấu người ta mà sao lại nằm một đồng vầy trời ? Thiệt hết nói với bà luôn. Để nó ở đây thì không được, thôi thì.

Sau 12 tiếng đồng hồ say đắm trong giấc ngủ mê mệt. Nó nhẹ nhàng trở mình thức giấc và rồi :

- OÁI!! Mình ở đâu thế này ? Sao mình lại ở đây ??

Nó ngỡ không hiểu tại sao mình lại ở một nơi xa lạ thế này, đang mơ hồ nhớ lại mọi chuyện xảy ra đêm hôm qua thì bất chợt hần bước vào :

- Con Heo ! Chịu tỉnh rồi hả ?

- Gì thế ? Đồ quỷ vương ! Tui đang ở đâu đây ?

- Nhà tui .

- Cái gì ? Giỡn hả ?

- Giỡn làm gì bà nội ? Hôm qua mọi người đều xin hết nên tui phải gọi taxi đưa từng người về nhà nhưng tui không biết nhà bà nên tui phải chở bà về đây thôi !!

- Gì chứ ! Ông có làm gì tui không đó ? Ông mà động vào tui tui bẽ cổ ông à !

- Bà mớ hả ? Bà chiêm ngưỡng lại cái dung nhan ” chim sa cá lặn” của bà đi rồi hả nói !!

- Đồ quỷ vương ! ông không móc họng tui ông ăn không ngon hả ?

- Ai biểu bà móc óc tui trước chi !!

- Đồ quỷ vương !

- Đồ con heo !

- Đồ đồ. Áaaaaaa Chết tui rồi ! Xin lỗi vì làm phiền. Giờ tui phải về nếu không sẽ bị mắng mắng , đi hết một đêm mà không nói. Chào cậu , tui về đây.

- Đợi đã ! Để tui đưa về .

- Thui ! không cần đâu ! Tui tự về được rồi..

- Ôn ào quá ! Đã bảo đợi đấy tui đưa về. lăi nhãi quai biết tay tui à !

Không còn cách nào để từ chối mà nó cũng không hiểu tại sao hôm nay hấn tử tế với nó thế Suy nghĩ chốc lát rồi nó trả lời :

- Hmmm.! Sao cũng được. Tùy ông à.

Hấn cười nhẹ một cái. Nói là cười nhẹ nhưng là một nụ cười khoái chí, đắc thắng vì cuối cùng nó đã không cãi lại hấn nữa.

- Ủhh..! Vậy phải được không !!

Nói dứt lời hắt đi ra lấy cái mo cau quăng xuống :

- Leo lên đi tui kéo cho về !

- Giỡn hả ? Ông bị điên à ?

- ừ tui giỡn ! bà mà leo lên thiệt tui cho bà ngồi đó tới tối lun..

- Đồ quỷ vương.. biết ông không có gì tốt nên không dễ bị dụ đâu. hứ !

- Thui ! Đi lẹ bà trời sắp tối luôn rồi còn ngồi đó cãi xàm quài. Đi thui

Hấn và nó bước ra cổng cùng nhau đi trên con đường quen thuộc hằng ngày, con đường mà hấn và nó chạm mặt nhau mỗi khi đến trường. Hai bên đường cây xanh rậm rạp tỏa bóng mát, những bụi hoa nở rộ tạo thành một hàng rào ven một cái hẻm nhỏ, nơi nối vào một ngôi nhà ở phía cuối con đường.

Nó bước vào và không quên hỏi một câu theo phép lịch sự :

- Hmmm !! Vào nhà uống trà không ?

- .Ủh.. cũng được

Hấn theo nó vào trong

- Mà đi đâu mà tận giờ này mới về ?

Một giọng quát tháo và hình ảnh người đàn bà trạc tuổi 50, dáng người mập mạp, khuôn mặt thì dữ tợn quát thẳng vào mặt của hấn và nó.

- Tui đi đâu là việc của tui. Liên can gì đến gì ? Hôm nay sao tự nhiên tỏ ra quan tâm tui giữ vậy ? Tui đâu có tiền đâu mà cho đi !!

- Đồ m.ấ.t.d.ạ.y !!

Bốp !

Một cái tát tay vào má nó thật mạnh, hấn đứng đấy nhót lăm, tưởng nó sẽ khóc nhưng không . nó thật mạnh mẽ. vì đây là việc riêng của nó nên hấn không tiện xen vào mà chỉ đứng đấy xem thế nào mà thôi.

- Mà giỏi lắm Khi cha mẹ của mày mất, họ gửi tao nuôi dạy màymày ăn, mày ở cái nhà này thì mày phải nghe lời tao tao ày ăn ở chùa rồi mày còn lên mặt hả ?

Nó cười khinh một cái :

- Hừ bà nhận nuôi tôi không phải vì bà dòm ngó cái gia tài nhà tui sao ? Xin lỗi vì bà nuôi tôi mà bà không hưởng được gì ! Xin lỗi bà đi nhiều nhá

Thật kinh khủng, hấn không ngờ nó có thể mạnh bạo và cương bướng đến như thế, bà dì nó một phen sôi máu mà chẳng làm được gì nó ngoài :

- Mà giỏi mày đi suốt đêm không về nhà lại còn dắt trai về cái nhà này nữa. mày đúng là cái thứ “dâm đảng không ra gì” !

- Bà vừa nói cái gì ?

- Tao nói mày là thứ không ra gì ! Mày không thích ở đây thì đi khỏi nhà tao, ở đây không chứa hạng người như mày

Vừa tức, vừa ghen, không nói được gì. Bề ngoài nó tỏ ra mạnh mẽ, quá cứng rắn. Hấn không thể nào ngờ được sức chịu đựng của một đứa con gái lạ mãnh liệt đến như vậy. Nó không hề khóc nhưng đau đó từ sâu thẳm trong tâm hồn của nó hấn thấy nó đang khóc, đang bị tổn thương khi nghe người khác nhục mạ mình. Hấn chỉ biết ngồi đấy mà không giúp được gì..Tuy hấn là người cao ngạo nhưng hấn cũng biết lễ nghĩa phép tắc, không được xen vào chuyện gia đình của người khác.

Nó vào trong chốc lát rồi trở ra với mớ hành lý đơn sơ, chỉ vồn vện một cái va li nhỏ và một cái cặp xách. Nó bước ra với một lời thách thức :

- Tôi sẽ đi. Đi và không bao giờ trở lại đây nữa ! Tôi chịu đựng đã quá đủ, chỉ vì một tiếng dì, vì bà là em của mẹ tôi, tôi đã nhịn quá đủ rồi.Tôi nhịn vì ba mẹ tôi nhưng giờ tui sẽ có cuộc sống riêng của tôi. Tôi với bà không còn bất cứ quan hệ gì nữa. Nếu bà xen vào cuộc sống của tôi thì tôi sẽ không để yên cho bà đâu..

- Mày ngon nhỉ.. được lắm ! Mày cút khỏi nhà tao ngay.

- Khỏi đuổi.

Nó quay mặt bước đi một nước mà không thèm nhìn lại, đi thật nhanh để rời khỏi nơi đó, nơi luôn mang đến cho nó đau khổ và nỗi tuyệt vọng,nhưng nó lại quên mất còn một người đang ở nơi đó. Khi nó đi hấn cũng vội theo sau nhưng khi ra tới cổng, hấn lại trở vào :

- Mày quay lại đây làm gì ?

- Tôi quay lại để cảnh cáo bà ! Bà liệu giữ hồn ! Bà mà động đến cô ấy hay nhục mạ cô ấy nữa thì bà sẽ không yên với tôi đâu. Bà nghe chưa ?

Hấn quát lên làm cho không khí ngôi nhà đầy căng thẳng

- Gì nhỉ ? Mày là thứ giang hồ hả ? Hay bọn xã hội đen ? Mày là cái thá gì mà mày bảo tao liệu hồn ? Mày là cái thá gì mà tao phải nghe lời mày ?

Hấn không quát nữa mà nhẹ giọng , gương mặt cũng điềm tĩnh hơn, hấn bước đến gần bên mẹ,áp sát vào tai mẹ, hấn nhẹ nhàng đặt giọng nói nhỏ nhẹ của mình :

- Tôi ! Không là gì cả . Nhưng ! Cha mẹ tôi là người bảo kê cả một vùng này. Chỉ cần một cái búng tay, bà và căn nhà này sẽ biến mất mãi mãi và không để lại một dấu vết. phù..ù..ù

Hấn thổi nhẹ vào tai của mẹ rồi lùi ra lại chỗ cũ.

Phịch !!

Mẹ ta ngồi phịch xuống đất đầy vẻ hoảng hốt và kinh sợ, mẹ nhìn Nam như một người tội tở nhìn chủ của mình, lắp bắp mãi mẹ mới mở miệng :

- là là đại thiếu gia của DAIO sao ? Tôi tôi thất lễ quá Tôi thật sự không biết là cậu chủ Thiếu gia ngồi nghỉ để tôi vào trong pha trà cho cậu..

- Không cần !Đừng bày vẽ nữa ! Giờ Tôi cảnh báo bà lần cuối, nếu bà gây rắc rối cho Thiên Thiên nữa thì bà và căn nhà này nữa ,hãy chuẩn bị tâm lý đi.

Nói xong hấn bỏ đi, đuổi theo Thiên Thiên một mạch bỏ lại đấy một người đang trong sự lo lắng và hoảng sợ

Chap 4b :

Con đường này hôm nay sao bỗng nhiên trở nên lạ lẫm với nó quá, có lẽ tâm trạng nó lúc này không được vui thì mọi thứ xung quanh nó cũng bắt đầu thay đổi thì phải,một cảm giác vừa gần gũi lại vừa xa lạ ” người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”. Nó đi trước, hấn theo sau, một khoảng cách vừa đủ để hấn nhìn nó, dõi theo từng bước đi của nó để không phải can thiệp vào tâm trạng của nó ngay lúc này, hấn không biết cách an ủi nó nên cứ lùi lùi theo sau mãi . Nhưng rồi hấn vội lên ngang nó khổ khê cười :

- Ê con heo ! rùi từ giờ cô sẽ ở đâu đây ?

- Chưa biết, sống trong giang hồ thì tứ bề là nhà, vạn vật là bạn !

- Trời ! Bệnh hả ? Nói nhảm gì thế ?
- Ai biết ! Nghĩ sao nói vậy à ! ông thắc mắc làm gì ?
- Hay.Hay là bà lại ở với tui. Dù gì bà cũng không có chỗ để đi mà nguyên ngôi biệt thự ấy chỉ có mình tui ở . Còn nhiều phòng trống lắm mà.
- Cái gì ? Giỡn hả ? Cái đám trong lớp mà biết được chắc tui đào lỗ trốn không kịp quá Xúi dại không à !
- Lo làm gì ? Tui không nói , bà không nói thì làm sao tui nó biết ? Với lại cho bà ở nhờ mà mọi người biết thì còn gì thể diện của bốn thiếu gia Tui phải suy nghĩ kỹ lắm mới cho bà ở ké đó còn nói !
- Thui ! Không ổn ! Không được ! Không ở .. Miễn đi, tui không muốn mắc nợ ông
- Bà yên tâm ! tui đâu có cho bà ở chùa đâu, dọn dẹp nhà cửa, cơm nước ngày 3 bữa bà phải lo cho tui đầy đủ.
- Tui không có làm Ôsin cho ông đâu.. đừng mơ nữa nhá !

C.ã.i nhau một lúc nó lại suy nghĩ đến tình hình của bản thân, ở đâu đây ? Mình phải làm gì bây giờ ? Nghĩ mãi, không hiểu trời xui đất khiến thế nào mà nó quay lại, nhìn hấn bằng một ánh mắt dò xét, phán đoán rồi lại do dự :

- Tui chỉ ở nhờ nhà cậu một thời gian, để khi nào tui tìm được chỗ ở mới thì tui sẽ dọn đi. Nhưng tui nói trước, tui không làm Ôsin cho cậu, còn nữa nếu như có ai biết được thì tui dọn đi ngay.Không nói nhiều.Đừng mơ nữa nhá ! Nếu cậu làm gì tui thì tui giải quyết cậu ngay

Hấn đứng đó, ngậy người ra nhìn nó :

- Ủh ! Thôi sau cũng được. tùy bà à.. Đưa đồ đây tui xách cho.

Hai người cùng nhau rảo bước đi tiếp, lần này hấn là người đi trước, trước : như một người dẫn đường, trước : như một bức tường bảo vệ và che chắn cho nó. Đi sau lưng hấn nó cảm thấy thật nhẹ nhàng và thoải mái, dường như không có gì có thể chạm đến nó lúc này, vì hấn, vì hấn luôn ở phía trước chở che cho nó. Nó thấy hấn tử tế với nó quá, giờ nó không thấy ghét hấn như lúc đầu nữa.

Gì thế này ? Nó đang bị rung động ư ? Chính nó cũng không biết nữa, cái cảm giác ấy thật kì lạ, nhưng thời điểm này xảy ra quá nhiều chuyện đối với nó, nó cảm thấy thật mệt mỏi, Có lẽ đó chỉ là tình cảm nhất thời mà thôi, chỉ là một sự rung động không là gì.Hiện tại, nó không muốn suy nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa.

Dừng lại trước ngôi biệt thự lần trước nó đã đến, nó ngược mắt lên nhìn một lần nữa. Mặc dù lần thứ hai nó đến đây nhưng ở hai lần là hai trạng thái khác nhau, hai cảm xúc khác nhau. Lần này nó sẽ ở đây ư ? Nó chả là gì cả, tại sao nó lại được ở một nơi như thế này ? Mãi thả theo những dòng suy nghĩ, chợt hấn lên tiếng :

- Vào nhà đi chứ ! Đứng đấy làm gì vậy ?

- Ủh !

- Để tôi dắt cô lên phòng Cái phòng lúc cô xin đã ở đấy ! Giờ nó là phòng của cô.

Theo hấn vào nhà, qua dãy hành lang dài rồi lại lên một tầng lầu, dừng lại trước cửa một căn phòng :

- Cô cứ dùng phòng này, phòng của tôi ở phía đối diện. Có gì cần thì cô cứ gọi.

Mở cửa, nó vào phòng, hấn cũng vác hành lý của nó vào. Bỗng dưng nó ngồi phịch xuống đất và khóc. Hấn đứng đấy vô cùng ngỡ ngàng khi thấy nó khóc.

- Sao vậy ? Sao tự nhiên khóc vậy trời ?

- Hix..Huuuuuuuuuuuu.

Nó càng òa lên trong sự tức tối, vì chính nó cũng không hiểu tại sao mình khóc Vì đau khổ ư ? Vì tủi thân ư ? Có lẽ như thế vì nó không được như bao người khác, được sống hạnh phúc với gia đình của mình.

Thấy nó ngồi đấy trong nước mắt hần chỉ đứng đấy lặng lẽ nhìn và khuất bóng sau cánh cửa. Nhìn nó khóc hần cũng cảm thấy không vui nhưng hần không biết phải làm gì cả. Hần bước xuống rót cho nó một ly nước ấm, khi tiến đến phòng của nó thì thấy hai mắt nó đã khép lại, nó ngủ từ khi nào không biết. Chắc nó mệt lắm.

Hần nhẹ nhàng bước đến và thấy nó thực sự đã ngủ say, nó ngồi tựa đầu vào giường mà ngủ, ôm trong lòng tấm hình nó chụp với gia đình thật hạnh phúc. Bỗng hần cảm thấy xót xa và có cái gì đó cay cay ở phía sống mũi. Quay sang gặp cái vali đã mở khóa kéo, nhìn vào có một quyển sổ. Hần nhẹ nhàng kéo cuốn sổ ra và mở xem. Chỉ nhìn sơ thôi cũng biết đây là một quyển nhật ký và hần không biết mình có nên đọc hay không, nhưng vì hần thật sự muốn biết nó là một người như thế nào nên :

Quyển nhật kí được mở ra :

”

- Ngày 3/3 : hôm nay là sinh nhật lần thứ 8 của mình., mình vui quá, ba mẹ mua ình một con gấu bông thật là to, một người bạn mới của mình nè. Cám ơn baba và mami nhiều lắm con yêu baba và mami nhiều

- Ngày 3/4 : Ba mẹ đâu rồi ? Ba mẹ đã bỏ con đi rồi ? Còn con một mình thật bơ vơ, cô độc quá .

.

- Ngày 10/4 : Di nhận nuôi mình nhưng mình biết bà ta đang suy nghĩ cái gì .. chả qua bà ta muốn kiếm chút chút đỉnh trong cái gia sản của ba mẹ mình.. một con người toan tính và hiểm độc

..

- Ngày 15/4 : qua những gì di nói lại thì mình chỉ biết bà ta không hưởng được gì Tập đoàn A.T do ba mình gây dựng nên vất vả và đã bị người khác chiếm đoạt, xã hội thật kinh khủng. Khi ba mình còn thì ai cũng tôn sùng, nể nang nhưng khi ông qua đời không bao lâu thì họ lại tìm cách chiếm đoạt nó thật đáng sợ.

.

- Ngày/ tháng : sống với di thật kinh khủng, bà ta đối xử với mình như đối xử với một con ở trong nhà. Nhưng mình không thể làm được gì. Chỉ biết im lặng và chịu đựng. Hoàn cảnh đã rèn luyện mình, buộc mình phải mạnh mẽ để chiến đấu với nó.

..

- Ngày/ tháng : Trong quá khứ, mình có một cậu bạn rất dễ thương và hiền lành, cậu ấy rất thường đến nhà mình chơi, ình rất nhiều bánh kẹo, nhưng không hiểu tại sao từ khi cha mẹ mình qua đời thì cậu ấy lại ít xuất hiện và dường như không đến chơi với mình nữa.Mình buồn lắm

”

Mãi miết đọc, hần thật không ngờ con bé này lại là đại tiểu thư của A.T, con gái duy nhất của ông bà chủ tịch nhưng giờ nó ra nông nổi này hần thấy xót cho nó quá. Chuyện của nó khiến hần phải nhớ lại :

- Lúc trước mình cũng có quen một cô bé, nghe ba mẹ nói người con gái ấy là vị hôn thê của hần trong tương lai. Cô ấy cũng là tiểu thư của một tập đoàn nhưng khi tập đoàn ấy sụp đổ thì mình và cô bé ấy không được phép gặp nhau nữa và rồi họ lại gán ép ình một vị hôn thê khác Những người có địa vị và quyền lực thật đáng sợ.

Hần đứng đấy lép bép lăm bầm mãi mà không biết mình đã lật đến cuối trang nhật ký, chợt có một tờ giấy rơi ra, một quyển sổ tiết kiệm, mở ra xem thì :

- Trời ? 30 tỷ VND

Hần giật bắn người . 30 tỷ. con số 30 tỷ đối với hần cũng không có gì đáng ngạc nhiên vì gia tài hiện giờ của nhà hần cao ngất ngưỡng. con số không lồ hơn hần cũng đã gặp. Hần giật mình chỉ vì hần biết khi ông bà chủ tịch qua đời để riêng lại cho nó một khoảng tiền khổng lồ thế này (đối với một người bình thường thì số tiền đó quá sức tượng tượng), 30 tỷ nó có thể mua hần ình một căn biệt thự, xe cộ, kể cả điện thoại nhưng tại sao nó lại sống như thế, số tiền 30 tỷ nó chưa hề động đến một xu. Nó đi học thì lại đi bộ, ăn

mặc thì sơ sài, qua loa, lại không xài điện thoại. Hấn tuy ngạc nhiên nhưng lại rất đổi khâm phục nó Một đại tiểu thư có một không hai mà hấn từng gặp.

Hấn đến bên cạnh nó, nhìn nó ngủ say sưa, hấn bỗng thấy nó đáng yêu quá, cuộc sống của nó chắc phải vất vả lắm nhưng rồi nó đã vượt qua được tất cả.

Và rồi hấn nhẹ nhàng, nhẹ nhàng. Đặt một nụ hôn lên trán của nó!!

5. Chương 5: Quá Khứ Của Hiện Tại (2)

- Trời đất ! Mình vừa làm cái gì vậy nè ?? Tỉnh lại Nam ơi !!

Hấn giật mình, lồm bồm vài câu rồi từ từ khuấy bóng ra sau cánh cửa phòng của nó để nó nghỉ ngơi cho hồi phục lại tinh thần sau những chuyện xảy ra với nó ngày hôm nay

Trời mùa xuân ấm áp, dễ chịu, có vẻ như làm cho con người thoải mái trong giấc ngủ. Giấc ngủ sâu lắng khiến cho con người có thể quên đi những buồn phiền, cực nhọc. Nó cũng thế, nó ngủ một giấc dài đến 9g tối, đang còn mãi mê, say sưa trong giấc ngủ, nó mơ màng thấy một bạch mã hoàng tử đang đến bên nó, nhẹ nhàng kêu tên nó và bế nó trong tay. Nhưng rồi :

- Ê heo !! Dậy !! Dậy đi con heo lười !! Dậy dậy dậy..

- ..

- Dậy đi chứ ?

Cạch cạch cạch

Hấn đá vào giường liên tục giật nó dậy nhưng vô ích, nó vẫn nằm đấy không nhúng nhích, cái con nhỏ này gọi hoài không thức ngủ như chết. Mà có lẽ nó chết rồi cũng nên (há há cái này nói cho vui) Không biết phải làm thế nào nữa, hấn đành làm liều, bế nó đi ra ngoài và :

- Ủm !!

Ọc ọc ọcọc ọc !

- Á ! Gì thế này ? đồ quỷ vương, cậu muốn giết người hả ? sao lại quăng tui xuống đây ? Không muốn cho tui ở nhờ thì thôi, có cần làm thế không ?

- Đồ con heo ! Nói nhảm gì thế ? Ai bảo cô ngủ như chết, kiu quài không dậy làm chi Đối xử với cô phải dùng từ biện pháp này trở lên mới có hiệu quả tối đa Con heo xuống nước thì há há há

- Ông đợi đó ! Có ngày tui sẽ báo thù tui sẽ nhớ chuyện lần này..Tui gạch đích ông 1 sẹo để đó nữa biết tay tui

- Thôi đủ rồi ! Leo lên đi chứ . Bộ con heo ngấm mình dưới nước mát quá rồi không muốn lên hả ?

- Gừ ! kệ tui

Nó leo lên lườm hấn một cái kinh khủng rồi bước vào trong. Tắm rửa thay quần áo xong nó bước xuống phòng khách. Hấn ngồi đấy, trên chiếc ghế sofa, gát chân lên bàn xem tivi Nó lèm bèm :

- Nhìn hấn giống như một đại thiếu gia. Đúng, một đại thiếu gia hách dịch, đáng ghét, khó ưa, xấu xa.

..abcxyz.

- Hắtxì

Hấn ngồi đấy cứ nhảy mũi, còn nó trên đây cứ đứng rửa. hai cái đứa này sống chung cũng thú vị mà ^^

Và rồi nó bước xuống kế bên chỗ hấn ngồi :

- Mới 9h tối . Ông lên kêu tui có gì không ?
- Mới có 9h tối thôi hả ? cô ngủ từ hồi nào mà giờ mới 9h tối ? Cô tính ngủ ngày hoạt động về đêm hả ?
- Thì tại mệt quá ngủ một tí có gì đâu.. mà sao cứ kìm chuyện với tui hoài thế ? Ông không kìm chuyện với tui ông ăn cơm không ngon hả Quý Vương ?

Q:Q:Q

- Hix Đói quá cô nấu gì tui ăn đi sáng giờ đi theo cô tui có ăn cái gì đâu .
- Mơ hả ? Muốn ăn thì tự nấu ! Tui nói rồi, tui không phải ôsin của cậu.
- Tui không có biết nấu, nấu dùm đi..

Nó đứng đấy cứ nhìn hần, cái mặt hần ngu ngơ , cứ nhìn thẳng vào như trông chờ vào nó, lần đầu tiên hần như thế, nó nhìn hần trong bụng cười rộ lên nhưng không dám cười lớn vì sợ hần lại làm ầm lên.. Nấu cho hần thì mình phải phục vụ hần, mà bỏ hần thì không được. Đúng là hôm nay tại mình mà hần thế này.. Đành tùy tình hình vậy. Nó quay lưng đi một mạch xuống căn bếp :

- Woa !

Nó trở mắt ra kinh ngạc, cái bếp rộng lắm, sang trọng lắm, giống như căn bếp của một nhà hàng , nó thậm chí có thể lớn hơn cả nhà dì của nó. Cái tủ lạnh to khủng khiếp, một mình hần mà trong tủ lạnh đầy đủ hết mọi thứ : thịt, trứng,rau, quả gì cũng có . Chắc ông quản gia lâu lâu lại ghé mua đồ để sẵn cho hần không thôi hần đói mà ! Có lẽ cũng như không, hần có biết nấu ăn đâu à ! Há há Nghĩ thế nó lại bật cười sang sảng Có người lo cho hần đến thế mà hần không biết làm gì cả ! Có tặc chết không chứ Đúng thiệt là . Không biết phải nói hần là cái gì nữa Từ trong bếp tiếng nói oan oát của nó vọng ra :

- Ông muốn ăn thì vô đây làm tiếp. Có làm thì có ăn, không làm thì ngồi đó nhịn đói đi. Tui làm đủ một mình tui ăn à.
- Gì chứ ?
- Không lặp lại !
- Cô được lắm .

Hần quăng cái remote TV cái bịch rồi đi te te xuống bếp, nó quăng một đồng đồ lên bàn, hần nhìn nó với ánh mắt đầy nghi ngờ ? Tại sao hần nghi ngờ, hần nghi ngờ nó cái gì nhỉ ??

- Cô biết nấu không đó ?
- Ăn không chết đâu ! Khỏi lo..
- Vậy rồi sao không nấu đi ? Kêu tui xuống đã làm gì cho chật bếp ?
- Đừng có xâm thêm một chục thằng nữa vào đây thì xe hủ lô vẫn chạy được bình thường.. có điều chắc chết vài thằng cho đỡ chật đất thôi ?
- Gừ !! Cô được lắm !
- khỏi khen ! Xắc cái đồng thịt đó dùm tui đi
- Hix !!. Một đại thiếu gia đi vô bếp xắc thịt còn ra hệ thống gì nữa hả trời ?
- Im ! Không than ! Không làm thì nhịn ! Không nói nhiều ! Lẹ !

Bắt đầu : hần cầm con dao quay qua quay lại, kéo tới kéo lui sau đó lại cầm cục thịt quăng lên, đập xuống rồi bầm bầm bầm..bầm.

- Làm gì vậy trời ?
- Bầm thịt ! Không biết xắc bầm dễ hơn !
- Oh mygod Đúng là ” công tử bột”

- Tui bị dị ứng với 3 chữ đó nghe.. Có làm bao giờ đâu mà biết ? Sao mà trách tui được chứ ?

Nhìn hần cầm cục thịt, cãi lộn với hần, nó vừa tức, vừa mắc cười nhưng không dám biểu lộ cảm xúc , lúc này mà biểu lộ cảm xúc cho hần thấy chắc có chiến tranh quá . Hi hi

- Ông ra ngoài dọn bàn ăn đi !

Hơn 30p sau, bàn ăn hai người mà không có chỗ để đặt một cốc nước

- Ê heo ! Bà tính ăn cho chết hả? hai đứa ăn mà bà nấu đầy một bàn thế ?

- Tại tui không biết ông ăn cái gì !! nấu một đồng hầm bà lăn cho nhanh, ăn được gì thì ăn

- Bó tay với bà ! Đờ con heo !

- Ăn đi.Ăn không hết ông chết với tui

- Ặc ! Để tui chết trước cho khỏe

Không khí đêm nay thật ảm cúng quá trong căn nhà này, thường bao trùm sự cô đơn lạnh lẽo do chỉ có hần, chỉ một mình hần. Hôm nay lại có thêm một người nữa xuất hiện làm ọi thứ đều thay đổi hần.

Hình như nó nấu ăn cũng ngon đấy, không biết phải thế không hay tại vì hần đói quá mà mắt sạch cả bàn ăn cũng không biết ..Hần vẫn ngồi đấy cầm đầu ăn, nó bỏ ra ngoài với một câu ra lệnh :

- Ăn xong dọn xuống rửa chén nghe ông !!

- Giỡn hả ?

- Không rửa thì đây về sau khỏi ăn Không nói nhiều !

Nói xong nó bỏ đi ra ngoài hóng mát bỏ hần ngồi trong này vừa cầm vừa tức nó đi rồi nói gì nữa, đành dọn xuống rửa chén thôi.Đại thiếu gia mà phải lâm vào cảnh này Tội nghiệp Tội nghiệp. Tội tội nghiệp !!

Một đêm trôi qua, đêm đầu tiên nó sống ở căn nhà đấy với hần, có lẽ không được quen nơi ở mới hoặc cũng do chiều hôm qua nó ngủ quá nhiều nên sáng nay nó dậy rất sớm, rất sớm.. Nó cảm thấy hồi hộp, bất an, nó linh tính có chuyện gì đó sẽ xảy ra nhưng nó không thể biết được là chuyện gì Tỉnh ngủ hần nó bước xuống thay đồ và tranh thủ đến trường, Hôm nay nó đến trường sớm lắm, đến sớm hơn cả hần nữa Cứ đi dạo trên con đường ấy nhưng lại với một cảm giác, một tâm trạng hoàn toàn khác trước đây

Về phần hần Sau một thời gian chuyển trường về đây học, hần đã trở thành Hotboy của trường, có sức ảnh hưởng khủng khiếp đến các nữ sinh khối 10 và 11..cuộc sống hiện giờ của hần luôn bị nhiều cặp mắt dòm ngó, ngưỡng mộ, ghen tị, ham muốn..Chính hần cũng không ngờ mình lại có sức ảnh hưởng lớn đến như vậy mặc dù hần cũng biết . Mình là công tử, con nhà giàu học giỏi đẹp trai ga lăng phong độ. Há há há !!

Giờ ra chơi tại căn tin trường học :

- Bà Thiên nghe nói bà dọn ra khỏi nhà đi rồi hả ? Xảy ra chuyện gì thế ? Rồi bây giờ bà sống ở đâu ?

Liên Chi ân cần hỏi thăm, quan tâm đến người bạn thân xấu số của mình, vì nó luôn gặp rắc rối trong mọi chuyện

- Ừm !! Sống ở đó như sống trong ngục tù trước sau gì cũng phải rời khỏi nơi ấy. thôi thì đi trước để khỏi phải chịu khổ nữa bà à ! Tui hiện giờ cũng có chỗ ở mới rồi.. Sống ở đấy cũng tốt lắm mà .Ồ

- gì thế ? Chỗ ở mới tốt lắm hả ? Chiều dất tui ghé qua chỗ ở mới của bà chơi nghe

- Gì chứ ? Không được !

- Hả ? Làm gì mà bà phản ứng dữ vậy ? không được thì thôi. Mà sao lại không ?

- À !! Vì nó bữa bộn lắm chưa dọn dẹp, với lại chỉ ở tạm thôi,khi nào tìm được chỗ ở mới phù hợp tui sẽ dất bà đi hen ! chịu không ?

- Ừm ..! Sao cũng được tùy bà thôi à Hi

“Chết thật ! Mém tí nữa là bị lộ, không thể để bất cứ ai biết chuyện mình ở nhà ông Nam nếu không mình không còn dám nhìn mặt thiên hạ nữa.. Xin lỗi Chi mặc dù mình là bạn thân nhưng chuyện này tui không thể cho bà biết được.. mong ba thông cảm..” Nó ngồi đấy cứ lăm bằm

Đâu đó trong căn tin ấy hắn đang ngồi cách nó và Chi không xa, ánh mắt hắn cứ dò xét sang nó như muốn hỏi đêm qua ngủ có ngon không ? Sao dậy sớm vậy ? Sao đi học mà không đợi hắn ?..

Nó nhìn ngang đã thấy nhưng không dám nhìn thẳng mặt với hắn, không muốn bị mọi người chú ý .Chợt Chi lên tiếng tra tấn nó :

- Ê bà Thiên ! Ông Nam làm gì dòm ngó bà hoài vậy ? Vậy là sao hả ? Chuyện này ngộ à nha !

- Đâu có ! Nói xàm quài đi ! Chết với tui bây giờ !

- Thiệt không đó ? Bà mà giấu tui chuyện gì là bà biết tay tui à nghe > - Bà khỏi lo ! Hehehehe

Đùa vui như thế chứ cái cảm giác lúc sang lại quay trở lại bao quanh lấy nó, nó thấy khó chịu nhưng nó vẫn không muốn nói ra vì sợ Liên Chi phải lo lắng .. Nó đâu nào biết ngay phía sau nó đang có cả một FC của Nam đang chăm chăm nhìn nó và Chi :

- Không biết ông Nam có ý gì không mà cứ nhìn qua hai đứa nó rồi ngồi cười quài.. Tức quá!

- Chắc ông mê con Chi rồi chứ gì ? Nó dễ thương thế, lại học giỏi nữa con trai đứa nào không mê ? Được có tí nhan sắc lại muốn dụ dỗ Tuấn Nam Nhìn bản mặt nó thấy ghét

- Giải quyết nó đi !

- Làm thiệt hả ?

- Cũng không hẳn ! Cảnh cáo nó đã ! Để xem, nếu nó còn dám dụ dỗ Tuấn Nam sẽ cho nó không ngẩng đầu dậy được nữa !

- Ủ ! vậy cũng được ! ra về hẹn gặp ở cổng trường ! Để tao kiểm thêm vài thằng cho chắc ăn !

- Ủ!! Vậy đi..

Cái đám FC cuồng nhiệt anh chàng hotboy của chúng ta luôn muốn được độc chiếm và sở hữu thần tượng của mình, không muốn san sẻ cho bất cứ ai Nhưng họ đâu biết thần tượng là người mà mình luôn coi trọng và kính nể, và mình luôn muốn thần tượng của mình luôn vui vẻ và hạnh phúc sự ích kỷ của bọn họ thật đáng sợ sự đố kỵ của phải ” nữ nhi” và cũng thật đáng thương vì thực chất họ không biết được cái gì gọi là thần tượng

Chuông reo tan học, nó quay sang nhìn Chi :

- Ê ! Tui đi với bà một đoạn !

- Sao hôm nay hứng thú đi với tui vậy ?

- Cũng không có gì ? Lâu rồi không đi chung nói chuyện với bà ! Đi chung không cho hay gì ?

- Hứ ! Ai nói không đâu ! Về thôi ! hihhi

Cảm giác kì lạ ấy lại bao quanh nó một lần nữa, càng ngày càng lớn dần, càng ngày càng nặng. Chợt đâu đó trước mặt nó, nó nghe có tiếng chân người đang bước tới, tiếng bước chân rất lộn xộn, dễ hơn có trên năm người. còn chưa định hình được truyện gì đang xảy ra thì trước mặt nó xuất hiện một đám học sinh 6 đứa : 2 đứa nam và 4 đứa nữ đứng hàng ngang chặn đường nó và Liên Chi ”

- Các người muốn gì ?

Nó hỏi với giọng hùng hổ , nó chẳng sợ ai hết, nó cũng từng dấn thân vào giang hồ, nó không thể sợ hãi. Kẻ thù lớn nhất của nữ nhi là : nước mắt và sự yếu đuối qua bao nhiêu chuyện nó cần phải cứng rắn, phải mạnh mẽ trước mọi việc .

- Mày tránh ra ! Không có việc của mày ! Tui tao kiểm con Liên Chi

- Mấy người tìm tui có việc gì ? Mấy người là ai ? Tui không quen biết với mấy người !!

Hai chân của Liên Chi bắt đầu run, nó sợ, nó không biết chuyện gì đang xảy ra với mình. Chi là một cô gái hiền lành, tốt bụng nhưng rất yếu đuối và mau nước mắt. trước tình hình thế này thì làm sao nó không sợ cho được chứ !!

- Mày đừng giả vờ nữa ! Hôm nay trong căn tin mày cứ ngồi nhìn Tuấn Nam liên tục làm tụi tao chướng mắt quá

Một Con nhỏ bước đến nắm tóc Chi :

- Mày coi chừng đó

Thiên thiên nhào tới giật tay con nhỏ đó ra khỏi tóc Chi và kéo bạn về phía mình..

-Mày ngon nhỉ ? Tao chỉ định cảnh cáo tụi bây thôi..

Nó ôm Chi vào lòng, giờ nó sợ. lần này phải làm sao đây ! Nếu mình nó thì nó có thể xoay sở.. nhưng còn Chi thì sao ?? Nó suy nghĩ trong lúc đầu sôi lửa bỏng thế này chợt nó hét toáng lên :

- Á ! Ai vậy trời ? Hotboy của tụi mình hôm nay sao mặc áo 3 lỗ quần tà lộn chạy tản bộ nhong nhong vậy nè ??

- Đâu ?

- Đâu ! Đâu đâu ?

- Dọt lẹ !

Nhân lúc bọn chúng mãi mê tìm kiếm hình ảnh chàng Tuấn Nam mặc áo 3 lỗ, quần tà lộn thì nó dắt tay Liên Chi chạy trốn, chạy thật nhanh, thật nhanh, chạy không kịp thở, không ngừng nghỉ, cứ thế mà chạy.

Chạy được một quãng cũng khá xa, có lẽ tụi nó cũng không đuổi kịp.. nó dừng lại và thở hổn hển nói với Liên Chi :

- Chạy chậm một tí là tui với bà nạp mạng rồi hahahah

- Bà còn cười được nữa à ?

- Vui thì cười thôi !! hi !! Mà bà về đi.tụi nó không đuổi theo nữa đâu

- tui sợ lắm, tụi nó sẽ không để yên chuyện này đâu.. hix hix

- Bà yên tâm đi, đừng có lo nữa! Tui không để tụi nó đụng đến bà đâu..

- Nhưng !!

- Không nói nữa ! Bà yên tâm về đi ! Chuyện còn lại để tui lo cho hi

- Ủm !!Vậy tui về đây !! Bà cẩn thận đó !

-Biết rồi mà , về đi ! Hahahah..

Nó ráng cười để an ủi, để xoa dịu nỗi lo lắng và sợ hãi của bạn mình

Liên Chi chia tay nó và đi thẳng một mạch về nhà. Còn nó đi phía ngược lại. Nó đi, đi nhanh, đi nhanh, đi nhanh nữa rồi cuối cùng chạy như bay về nhà để tìm hân :

- Quý Vương ! Ông đâu rồi

6. Chương 6: Xuất Hiện

- Gì đấy ? Gì mà réo gọi tôi mãi thế ? Nhớ tui lắm hả ? Sao không nói cho tui biết sớm ? =.=

- Đồ quý vương ! Ông có biết tại ông mà tui với Chi mém bị ” bụp bụp” rồi không hả ?

- Gì mà “bụp bụp” ?

- Là bị đánh đó ! Ngu thế ?

- Mà sao cô với Chi lại bị ” bụp bụp”

- Thì tại..xyzabc...!! Tui cảnh cáo ông. Tui bị gì cũng không sao hết chứ Chi mà bị mất một cọng tóc nào là tui bứt trụi đầu ông cho ông biết. ông lo làm sao thì làm..Gừ !

- Ái da ! Sao lại tại tui nhờ ? Suy nghĩ cái ! Nếu tại tui thiệt thì cho tui xin lỗi nhá ! Đừng giận, chỉ tại tui quá đẹp trai lại con nhà giàu nên làm mấy bạn nữ điên đảo quay cuồng mất hết lí trí thôi mà.. !! Cáo lỗi với bà bà nhé ! Há há há !

- Ặccc ! thấy gớm quá ông nội ơi ! Chưa ăn gì đã muốn ói ra nè ! Rồi giờ ông tính giải quyết chuyện này ra sao hở ?

Nét mặt nó xụ xuống, đầy lo lắng và bất an Cặp mắt nó nhìn thẳng vào hấn như muốn một sự giúp đỡ .. Nó không muốn người bạn thân nhất của nó xảy ra bất cứ chuyện gì !

Hấn cũng đứng đấy nhìn nó ! Hấn nhìn nó. Nó thực sự đang cần hấn giúp đỡ Không gian tĩnh mịch không một tiếng nói suốt khoảng một thời gian dài dường như hai bên đang nhìn sâu vào bên trong của đối phương, xem thử họ muốn gì, họ cần gì Lần đầu tiên nó cần hấn giúp đỡ đến vậy, nó biết một người cao ngạo như hấn sẽ không giúp nó đâu, không giúp, không giúp

Ánh mắt của nó thay đổi, dường như không thể hy vọng vào hấn được, giờ đây có lẽ nó phải đối mặt và phải giải quyết chuyện này. Nó quay lưng bỏ đi :

- OK !

Nó chưa kịp bước đi thì đứng sững lại..

- “Gì đấy ? Hấn đồng ý giúp mình thật sao ? Có thật vậy không hay ”

Nó lại suy nghĩ.. đúng thật, hấn vốn dĩ rất cao ngạo, không bao giờ quan tâm chuyện xung quanh huống chi chuyện này chẳng liên quan gì tới hấn vậy mà hấn lại đồng ý sao ?Nó vui, vui lắm vì hấn chịu giúp nó nhưng nó không thể cười được trong khoảnh khắc này . Nó quay lại :

- Thật chứ ?

- Nếu muốn tôi giúp cô thì ngày mai cô phải tuyệt đối nghe lời của tôi Nếu cô không nghe theo sự sắp đặt của tôi thì mọi chuyện cô tự đi mà giải quyết Tôi không cần bận tâm nữa

Nói xong hấn bước đến đi ngang mặt nó đến thẳng phòng và đóng cửa Rầm ! Bỏ lại nó đứng sau đấy :

- Hấn nghĩ gì vậy ? Bắt mình nghe theo sự sắp xếp của hấn ư ? Mình chưa bao giờ phải nghe theo sự sắp xếp của ai cả, nhưng lần này vì an toàn cho Chi và an toàn của bản thân mình nên đành phải nghe theo hấn 1 lần vậy ! Nhưng không biết hấn có yêu cầu quá đáng không nữa Cái tên này thật sự không hiểu hấn đang nghĩ cái gì nữa đây ?

Vừa suy nghĩ, vừa đấu tranh tư tưởng, vừa đi, nó cũng đi thẳng lên lầu ngang qua phòng hấn rồi tiến thẳng vào phòng mình đặt lưng xuống thả mình nhẹ nhàng sau một ngày chạy bộ cực nhọc.

Nó suy nghĩ : “Từ khi gặp hấn nó đã phải gặp rất nhiều chuyện khó khăn nhưng cũng có những khoảnh khắc, những giây phút rất thoải mái, vui vẻ. Mọi chuyện sau này sẽ không biết thế nào và về đâu nữa một mỗi quámột mỗi một mỗi.” hai mắt nó bắt đầu nhắm lại

Trời bắt đầu đổ mưa, cơn mưa đầu mùa đã trút xuống như trút tất cả giận dữ, đau thương được kìm nén suốt bao ngày nắng gắt.. mát quá, thoải mái quá.tiếng mưa rơi rì rào như khúc phong ba đang gào thét mang theo những tiếng sấm vang vọng..đầu đấy hai con người đang chìm sâu vào giấc ngủ, một giấc ngủ dài.

Buổi sáng tinh mơ, khi mặt trời chưa ló dạng, những giọt nước mưa đọng lại sau đêm qua vẫn còn rơi tí tách từng giọt, từng giọt xuống nền đất từ những tán cây trong vườn. gió bắt đầu thổi nhẹ. Trời bắt đầu

chuyển tiết.. trong căn nhà ấy, ánh đèn đã bật sáng tự bao giờ Hấn đã thức, hôm nay hấn thức sớm thế, hấn thức để giải quyết khó khăn ngày hôm nay giúp nó

Đồng hồ đã điểm 5 giờ sáng ..Hấn bước vào phòng nó, đến bên cạnh giường nó, nhìn nó ngủ say sưa nhưng nét mặt vẫn còn nổi bất an đầu đầuRồi :

- Con heo !! Dậy ! dậy dậy dậy dậy !!.

Lại vẫn không có động tĩnh gì trò cũ thì không áp dụng được Làm sao đây ta ?

- Beng ! Beng beng beng beng !

- Á !! gì thế ? Gì thế ?? Cháy hả ??

Đơn giản thật , một cái giá mức canh và một cái chảo inox theo nhịp đung đưa trên đầu giường cạnh hai tai của nó đã làm con heo phải tỉnh giấc mộng vàng. Không cần dùng sức nữa mừng cho hấn !

- Chịu dậy chưa hả ?

- Gì đây ? Tính mưu sát lão bà bà hả ?

- Có mà lão lão thì có . Lão bà trẻ quá không hợp với cô đầu ! khà khà ! Dậy dùm tui cái con heo !

Nó quơ tay ngang chụp lấy cái đồng hồ trên đầu giường.và hét toáng lên :

- Thằng quỷ vương ! Mới có 5giờ mần ăn gì giờ này mà bắt dậy giờ này hả ? Sao ông dám đánh thức giấc mộng vàng của tui hả ? Ông nhớ ông quậy tui giờ này đi Tui sẽ tính sổ với ông ! !! Tui gạch đích ông hai sẹo ..ân oán tui với ông nữa tính một lượt !!

- Giải mồm ! Vậy chuyện nhờ tui khỏi nghe !!

- Hả ?

Suy nghĩ lại hình như nó vừa quên mất hôm nay nó nhờ hấn một việc rất quan trọng

” Chết rồi ? Sao giờ ? Thằng quỷ này nó thù dai lắm”

- Sao hả ? muốn giúp nữa không ?

- Ủ ! Giờ thì sao hả ?

- Trước tiên ! Tui gạch đích lại bà 1 sẹo cái tội rửa tui.

- Gạch tự nhiên ! Nữa tính lo gì ! Không biết còn sống không mà gạch !

Nó vô tư nói thế đấy còn hấn thì tức bốc hỏa trên đầu > - Tui sẽ chết sau cô.. cô khỏi lo

- Đồ quỷ vương !

- Thôi ! Ngồi đó nói tào lao quai đi nửa đêm rồi !. Á nhầm !. Sáng bết rồi bà. Đi rửa mặt dùm tui rồi làm theo những gì tui nói ..

Hấn tiến đến áp sát vào tao con bé :

- ” ..abc xyz”

- Sao được ? Tui không thích làm thế ?

- Thích hay không tùy cô ! Tôi không cần quan tâm Cần giúp thì làm, không cần thì tùy cô giải quyết, tôi về phòng thay đồ xong xuống dưới đợi cô 6h15 cô không xuống thì tôi đi trước. Coi như tôi chưa từng nói gì với cô Chuyện cô cô tự lo Chào !

Hấn quay người bước ra khỏi phòng nó, như cơn gió đến rồi vội đi, gió vô tình, gió không nghe thấy bất cứ gì thoáng qua.. gió vô hình

Nó ngồi đấy lại phải đấu tranh tư tưởng quyết liệt :

- Sao lại thế nhỉ ? Hôm qua bảo giúp mình nhưng hôm nay bắt mình làm thế. Nếu mình làm như thế mình sẽ không phải là mình nữa. Nhưng Nhưng còn Chi. ? Không thể bỏ mất Chi có chuyện được 1 lần . 1 lần chắc sẽ không có chuyện gì xảy ra hết. Thiên Thiên Mây được mà, tự tin lên chứ ! Fighting .. Thử đặt hy vọng vào lần 1 lần xem sao .

Nó dần dần mất đi vẻ căng thẳng và lo sợ, và bình tĩnh trở lại. Nó bước xuống giường và chuẩn bị.

6h sáng

Hắn ngồi dậy dưới căn phòng khách. Như một thói quen thường lệ, ngồi trên chiếc ghế sofa, chân gác trên bàn với một tách cà phê nóng và một tờ báo trên tay. Thường thức hương vị của bình minh và suy nghĩ về nó " Có thật nó không cần sự giúp đỡ của mình nữa không ? Hay tại mình yêu cầu nó quá đáng ! Không đâu, chuyện đối với nó không có gì cả mà " Và hắn cứ ngồi đấy chờ đợi chờ..

Kétttt! Kétttt ! Tiếng mở cửa phòng. Biết ngay là nó, hắn ngược lên nhìn tình rửa nó vài câu cho vui nhà vui cửa sáng sớm thế nhưng :

- Phịch !!

Hắn buông tờ báo trên tay rơi xuống trong khoảng không trong một tình trạng vô thức, mất tự chủ ? Sao thế nhỉ ? Chuyện gì đã xảy ra với hắn ? (khà khà khà)

Nó từng bước, từng bước bước xuống. Cái gì vậy nè : mái tóc nó xỏa tung bay theo gió, uốn nhẹ lộn từ nửa phần mái tóc xuống tận đuôi tóc, khuôn mặt được makeup nhẹ nhưng đủ chỉ nhẹ mà đã tạo nên một sức hút khác lạ, không còn chiếc kính trên mặt nữa khuôn mặt nó nhìn rất rõ, từng đường, từng nét, đoan trang, mỹ miều. Khoác trên người nó một chiếc váy lửng màu đen huyền và, chiếc áo sơ mi đính thêm một chiếc nơ nhỏ. Bây giờ nó không khác gì một tiểu thư (^^ Bản chất vốn là tiểu thư mà lị > Cộp ! Cộp !! Tiếng guốc va chạm với nền nhà, đôi guốc cao cả tấc, vẫn màu đen huyền bí. Nó từng bước, từng bước bước xuống bên cạnh hắn cần giọng :

- Sao lại bắt tui ăn mặc thế này ? Tôi thật sự không hợp với nó.. Không giống con người tôi chút nào ! Tôi rất ghét phải thay đổi bản thân.. Nhưng lần này, chỉ lần này. Vì Chi tôi sẽ cố gắng chịu đựng. Ông mà không giải quyết xong chuyện này tôi liều mạng với ông !

- Được rồi ! Đi thôi

- Hả ? Bắt tôi ăn mặc thế này đi học hả ? Muốn gì nữa đây chứ ?

- Hì ! Rồi cô sẽ biết ! Đừng đứng đó nữa trễ bây giờ! Đi thôi

Không biết hắn suy nghĩ cái gì. Nhưng lỡ rồi phải theo hắn thôi. Hắn với nó ra cổng tiến đến trường.. đi không bao xa thì lần này cái cảm giác đáng ghét ấy lại đến nhưng trong đó có cái gì đó nó không biết. Được một đoạn không xa. Chuyện gì cần giải quyết cũng phải giải quyết không tránh né được. Hơn 10 đứa đang đứng trước mặt nó với hắn. Nam có, nữ có chặn ngang đường đi.

- Ái chà ! Con nhỏ kia. Mày là ai sao dám đi chung với anh Nam hả ? Khôn hồn thì tránh xa anh Nam của tui tao ra !

Một con nhỏ bước tới nghênh mặt quát thẳng vào nó. Nó thì vẫn đứng đấy vì hắn không cho nó lên tiếng. Hắn đứng đấy nhếch môi.

- Thật là trơ trên.. Tôi là của các cô khi nào vậy ?

Mặc kệ lời Nam nói tui nó vẫn tiến tới quát tháo đầy câu thô thiển trước mặt nó :

- Mày không có giá trị gì cả! Nói thật ày biết anh Nam chỉ coi mày như người qua đường thôi, chơi xong thì bỏ. Đừng trông mong gì con ạ !

- Anh Nam bỏ nó đi đi với tui em nè.. anh sẽ thấy thoải mái và thú vị cho xem.

Tức. Tức nhưng không nói được phải bình tĩnh. Lúc này tay Nam đang nắm chặt lấy tay nó , để mọi chuyện cho Nam giải quyết. Vậy Nam bước đến trước mặt tui nó :

- So với cô ấy các cô chỉ là thứ rác rưởi đáng vứt bỏ !

- Gì chứ ? Con nhỏ đó có cái gì hơn tụi em ? Con đó là ai chứ ?
- Muốn biết cô ấy là ai hả ?
- Nó là ai mà anh phải bênh nó thế ? Con đó chả ra gì.
- Giới thiệu mấy cô nghe chơi nhé ! Cô ấy .là “vị hôn thê của tôi” Còn thắc mắc gì nữa không ?

Nam vừa giới thiệu vừa khoác vai nó kéo sát vào vai của mình, ôm gọn nó vào lòng “Gì thế này ?” nó bàng hoàng trước câu nói của Nam.. “vị hôn thê ư ? ” thật nực cười hần suy nghĩ sao mà nói thế trước mặt mọi người vậy trời ? Nhưng không hiểu sao khi ở gần bên hần trong cái khoảng cách nhỏ bé ấy, tim nó lại đập loạn lên ! Cái cảm giác này là gì vậy ?

Còn Nam thì thần nhiên như đó là sự thật hần đã lường trước và với dáng vẻ hiện giờ của nó, không một ai nhận ra nó là ” Trịnh Vỹ Thiên Thiên” giờ đây đứng trước mặt hần là một tiểu thư, một tiểu thư thật sự.

- OH MY GOD !! (cả cái đám kia hét toáng lên và ngồi bẹp xuống)

Bất ngờ nhỉ >

7. Chương 7: Thôn Thức

Bốn chữ. Bốn chữ thôi đủ để làm không gian trở nên căng thẳng mọi thứ xung quanh nó và hần dường như đứng yên không thể nào vận động như có một thứ vô hình cản trở Nó tiến lên ngang hần và cứ thế mà bỏ đi. Hần phía sau đẩy ngay người nhìn nóHần có thể cảm nhận được sự vui vẻ và hạnh phúc trên dương mặt của nó.

” Thật sự người yêu nó đã trở về rồi sao? Lần đầu tiên thấy nó thật sự vui đến thế”

” Tức cười thật. Người như nó mà cũng có người yêu cơ đấy ! Tính tình thì thất thường, hung dữ chẳng giống con gái tí nào cả ! Không biết người yêu nó có vấn đề gì không mà lại yêu con heo đó ! Làm người yêu nó chắc tốn nhiều đồ ăn lắm đấy !

Miệng hần thì nói thế nhưng trong lòng hần đang rối bời lên, chính bản thân hần cũng không hiểu vì sao nữa.. Trái tim hần đang đau nhói dường như có cái gì đó vừa mới đi xuyên qua nó để lại một vết cắt thật sâu khiến hần phải tổn thương và đau đớn Cái cảm giác này là gì vậy ? Tại sao, lần đầu tiên hần có cảm giác như vậy Xung quanh hần có rất nhiều người con gái Không khi nào có ai có thể làm hần đau đến thế cả.Mà tại sao hần lại tổn thương chứ ? Hần và nó đã là gì của nhau. Kể cả khi ôm sát nó vào lòng hần vẫn không có một tí cảm giác nào với đứa con gái như nó Thế nhưng nhưng khi nghe chính miệng nó nói ra bốn từ ấy ” Người yêu của tôi” Cả thế giới đối với hần dường như quay cuồng, quay thật nhanh, thật nhanh khiến hần không thể xác định được phương hướng của chính bản thân mình Hần thật sự đã rất đau khổ khi nghe nó nói những từ ấy

Vội bước theo nó dưới hàng cây xanh đang rì rào đang rung rinh trước gió Hai con người đẩy đi bên cạnh nhau không ai nói được lời nào Hai trạng thái của hai con người ấy hoàn toàn đối lập với nhau. Đối với nó sự trở về của Lâm Vũ khiến cho nó rất vui, sự chờ đợi trông mong của nó cuối cùng rồi cũng thành hiện thực.. Lâm Vũ thật sự đã trở về. Trên nét mặt của nó đầy vẻ hạnh phúc, nụ cười ấy vẫn còn đâu đó trên đôi môi bé nhỏ của nó

Còn Nam, hần đang bối rối, đang đau khổ, đang tổn thương..Hần vẫn chưa kịp nhận ra được cái tình cảm ẩn sâu trong con người hần, vẫn chưa nói và chưa đến lúc để nói bất cứ điều gì thì dường như mọi việc đã quá trễ. Giờ hần chỉ có thể đi bên cạnh nó và che chở cho nó từ phía sau.

Đến trước cổng ngôi trường ấy, nơi mà nó và hần hằng ngày phải bước qua cánh cửa ấy như một việc làm thường lệ.. Đã hơn 7h45 nó lại đến trường trễ lần này nó lại phải cày công năn nỉ ỷ oai bác bảo vệ nữa rồi :

- Bác ơi ! Tha cho cháu lần này nữa đi hôm nay có lí do đặc biệt mà cháu phải đến trễ

- Lý do đặc biệt gì mà phải mặc cả váy và trang điểm thể công chúa ?

Bác bảo vệ lần này có vẻ rất cương quyết, nét mặt rất giận giữ vì nó luôn đi trễ làm cho ông rất phiền lòng. Nhưng biết làm cách nào bây giờ, năn nỉ thì nó cũng đã năn nỉ hết lời rồi, lần này chết chắc. Coi như là một ngày vắng không phép !!

Nhìn thấy nó năn nỉ ỷ oí đến hần cũng phải phát sợ con bé này. Nó năn nỉ không được lại quay ngược trở ra, bước qua khỏi mặt hần thì nó đã phải đứng lại. Cánh tay hần nắm chặt lấy tay nó giữ lại dường như hần không muốn cho nó đi. Nó đã đứng đấy rồi thì hần bước đến bác bảo vệ nói thì thảm to nhỏ gì đấy vài câu Sau vài giây

Kéttttt ! Kétttt !..

Bác bảo vệ phải đích thân bước ra mở cửa và đứng khép một bên để hần đi vào ! Nó đứng đấy ngỡ ngàng và đầy kinh ngạc :

- Cái tên này ! Hần làm đã làm gì thể nhỉ, mình năn nỉ thể mà bác ấy không cho vào trường thể mà chỉ vài giây nói chuyện với hần thì bác ấy lại đổi thái độ nhanh đến thế ! Không biết hần lại bày trò gì nữa.

Nó đứng nhìn hần Nhìn thử xem cái con người ấy có những điểm gì đặc biệt mà luôn gây chú ý và ảnh hưởng đến người khác như vậy !

Hì. Nó đâu nào biết được hần lại giả chiều cũ khi đã dùng để đối phó với bà dì hiểm độc của nó, giờ lại lấy ra áp dụng lần nữa cái chiêu này xài khi nào vẫn đạt đến sự thành công : “Một lời uy hiếp của đại thiếu gia”

Hần nắm lấy tay nó ! Nhưng rồi, như một phản xạ tự nhiên, nó giật mạnh tay mình ra và rút tay lại

- Cậu làm gì vậy ?

- Đi vào lệ! Trễ mất hết một tiết rồi !

- Ủ ! Để tui tự đi

Hành động của nó làm cho hần thật sự thất vọng, nó đâu cần nhất thiết phải phản ứng mạnh đến thế chứ. Như thể nó không muốn hần chạm đến nó, luôn phải có một khoảng cách. Hần chỉ đơn giản là muốn nắm lấy tay để lôi nó vào trong thật nhanh thể mà hần lại trở thành một cái gì đó nguy hiểm không thể chạm vào trong suy nghĩ của nó. Trong phút chốc ấy, hần cảm thấy mình thật ngốc nghếch, thấy mình như một thằng ngốc

“Mình nghĩ cái gì đây chứ ? Đau vì cái gì đây chứ ? Nó có người yêu rồi và mình,..mình không là gì của nó cả. không là gì cả.. Bây giờ và mãi mãi về sau vẫn không là gì của nhau !”

“Mình rất ghét nó, thật sự rất ghét nó. Nó là con heo ngu ngốc. luôn gây tai họa ình. Từ khi có nó bên cạnh mình thật sự gặp nhiều rắc rối.giờ nó gặp lại người nó yêu mình nên mừng mới phải chứ.. nên vui mới phải chứ Mình buồn vì cái gì nhỉ ?”

Hần ngốc thật.. đúng là rất ngốc, hần không thể nhận ra được cái cảm giác này là gì, không thể hiểu được bản thân của hần đang muốn gì.. hần đang muốn có nó. Nhưng hần không muốn chấp nhận rằng hần “đã thích nó” !

Hai đứa tiến vào trường với đầy ắp những suy nghĩ trong đầu..không khí càng trở nên lạnh lẽo hơn khi hần đang đi cùng nó lại từ từ, từ từ cách nó một khoảng rất xa, dường như hần chỉ muốn ở phía sau lưng nó chứ không hề muốn cùng nó tiến bước thêm nữa

Nhận thấy điều gì đó đang xảy ra, nó nhận ra được sự kì lạ của hần ngày hôm nay. Từ lúc sáng cho đến tận bây giờ.nó quay xuống nhìn hần :

- Tuấn Nam này ! Tui với cậu ai cũng mang vài vết thươngđau thì không đau nhưng cũng phải chữa.với lại, nếu vào lớp giờ này thì chắc chắn tui với cậu cũng sẽ bị mắng không có thể có trường hợp khác xảy ra. Thôi thì tui với ông đi giải trí một tí khi nào hết giờ giải lao rồi thì mình vào cũng được..

Hắn dừng bước ngẩng mặt lên nhìn nó.” Tuấn Nam” lần đầu tiên nó gọi tên hãnsao có vẻ thân mật thế ? Nó cũng ghét hãnlắm cơ mà.. Tại sao hôm nay nó lại phải thay đổi như thế ? Vì một lý do nào đó chẳng ?

- Được rồi ! Vậy đi đâu ?

- Thì cứ theo tui, tui dắt ông đến một chỗ này..

Nói vừa dứt câu nó chạy ừa xuống nắm chặt lấy tay hắn và kéo đi thật nhanh, vừa chạy nó vừa cười. nó thật sự đang cười khi bên hãn.chạy ngang cả phòng bảo vệ mà cũng chẳng bị ai la mắng vì đơn giản một điều rằng bác bảo vệ sẽ không bao giờ dám cản “đại thiếu gia” cả..

Bàn tay nhỏ bé của nó đang nắm chặt lấy tay hãn.cảm giác thật ấm áp, dịu dàng.. .. Hắn thật sự cảm thấy vui và hạnh phúc.cùng chạy bên cạnh nó, nhìn thấy nụ cười của nó..Hãn chỉ nghĩ đến một điều

” Ước gì thời gian có thể dừng lại ở giây phút này, để bàn tay ấy mãi mãi không rút khỏi vị trí của nó, mãi mãi bên cạnh của mình”

Lòng hãn đang lên tiếng, con tim hãn đang thổn thức từng nhịp đậpHãn thật sự đã thích nó Thích không có nghĩa là luôn bên cạnh người ấy Thích đối với hãn chỉ thật sự rất đơn giản rằng phải luôn nhìn thấy được người ấy đang hạnh phúc và vui vẻ kể cả khi người bên cạnh cô ấy không phải là mình. Nhưng :

” Có lẽ mình không nên nói ra điều ấy sẽ tốt hơn phải để mọi chuyện thật đơn giản không nên gây thêm phiền phức lúc này nữa. Bây giờ cô ấy vẫn đang bên cạnh mình..Nếu như phải nói ran gay lúc này thì :

Một là cô ấy sẽ suy nghĩ và chấp nhận mình

Hai là cô ấy sẽ xem thường mình và mãi mãi mình sẽ mất đi cô ấy

Nếu mình không nói ra thì cả hai điều ấy cũng sẽ không xảy ra và hiện tại cô ấy vẫn đang bên cạnh mình. Thế nên chỉ thế, chỉ cần có thế thôi là đủ..Hãy để mọi thứ như bình thường”

Nó vẫn cứ nắm lấy tay hãn và chạy không suy nghĩ đến bất cứ điều gì. Vì nó : nói dễ nghe là

vô tư hồn nhiên. Nói thẳng ra là ngốc nghếch, ngu xuẩn vì nó không biết, không cảm nhận được mọi chuyện đang ngay sau lưng nó..Những suy nghĩ và băn khoăn của hãn

Nó dừng lại trước cổng ” Khu vui chơi” :

- “Khu vui chơi” ? Sao cô lại dắt tui vào đây ? Đây là chỗ dành cho con nít mà ?

- Con nít cái đầu của cậu.. Tui rất thích nơi đây Mỗi khi tui gặp chuyện buồn là tui đều đến nơi đây. Cậu cũng chỉ mới về nước không bao lâu chắc cậu chưa đến chỗ này đâu nhĩ !! Vào trong đi !

- Cô ! đúng là đồ con nít.

Gừ ! Cứ luôn bị hãn chọc như thế nó muốn tức điên lên. Nó quay nhanh mặt sang hướng khác và bỏ chạy như bay vào cổng khu vui chơi. Hãn chỉ biết đứng đấy nhìn nó rồi lại nở nụ cười.

Khu giải trí lúc sáng sớm vẫn chưa có mấy người khách cả. Sau một đêm dài sương lạnh vẫn còn đọng lại trên lá cây và những vật dụng khác. Hai con người đang ở bên cạnh nhau trong khu vườn bát ngát hoa cỏ của khu vui chơi.. Nếu nói đây là khu hẹn hò .. Có thể sẽ rất nhiều cặp đến đây ! Mỗi tội toàn trẻ con nên không ai dám hẹn hò chỗ này cả ^^ !!

Mỗi lúc trông thấy nó hãn lại cảm thấy vui và lúc nào cũng phải suy nghĩ về nó :

“Thật sự mỗi khi chọc cô ấy ! Cô ấy lại như vậy ! Chỉ có như thế cuộc sống mới có mùi vị, chỉ có như thế mới vui vẻ và chỉ có như thế mới hạnh phúc đối với mình”

- Ê !! Đợi tôi với chứ ! Thiên Thiên !

Vừa đuổi theo, vừa gọi tên nó ! Còn nó thì vẫn cứ cầm đầu mà chạy Nó tức muốn xì khói làm gì chịu đứng lại cho hãn chọc nữa chứ ! Tính tình nó tuy bướng bỉnh, ngang tàng.. nhưng mỗi khi bên hãn, nó không thể bộc lộ hết bản tính thật sự của mình. Như có một con người khác đang ngự trị trong nó.

Hãn lại tăng tốc thật nhanh để có thể theo kịp nó :

- Thôi thôi ! Bớt giận đi ! Hôm nay muốn chơi gì thì tui đãi !

- Thật không ?

- OK ! Nếu có nửa lời giả dối. “ra đường xa cán cái BỌC !!”

- Đồ quỷ vương...!!! Cán cái đầu ông !!

- Bậy ! Sao lại là đầu tui là cái bọchá há há !! Thôi thôi tui thua. Chơi gì bây giờ ?

- ừmhm. Mình chơi đu quay đi ! Tui rất thích đi đu quay để có thể ngắm hết toàn cảnh nơi này !

- Ủ ! Cái đó cũng được ..

Hắn vui vẻ bước đi mua vé cho nó.. Không biết có phải là hắn vui quá hay không mà khi trở lại với hai tấm vé trên tay và trao cho nó thì lại :

- Cái gì đây hả ? Đồ quỷ vương ? Ông lại kìm chuyện với tui nữa hả ?

Hixxx..Hix Thay vì đi mua vé đu quay thì không biết cái tên thiếu gia này suy nghĩ cái gì trong lúc mua vé.. mà hắn lại đưa cho nó hai vé chơi trò “Tàu lượn siêu tốc” Cái trò ấy kinh khủng.. Hix

- Tui không chơi cái đó ! Ông có bị bệnh không vậy hả ? Sao ông bảo đãi tui rồi còn hỏi tui chơi trò gì mà sao lại nắm đầu tui quay 180 độ thế ?

- Ồ ! Thì tui đãi bà mà

Không thể nhẹ nhàng với nó được Hắn cần giọng, to tiếng ra uy :

- Mà tui đãi bà thì tui đãi gì bà chơi cái đó chứ ! Còn cần nhần gì nữa hả ?

Nó mở to hai con mắt tròn xoe nhìn hắn và :

- Ông đi chết đi ! Tui không leo lên cái đó đâu

Nhìn nó có vẻ như thất vọng Chỉ tại hắn mãi suy nghĩ, nghĩ đến những giây phút như thế này thật tuyệt. nghĩ đến nó chứ không nghĩ đến việc mua cái gì nên đã dẫn đến một sự nhần lầm một nhầm lẫn thật đáng sợLần này thì hắn không dám to tiếng ra uy nữa, thay vào đó là một sự dịu dàng

- Vé đã lỡ mua rồi ! đi với tui ! Bên cạnh tui thì bà sẽ không sợ gì nữa ! Yên tâm nha

Hắn dắt tay nó bước lên con tàu và rồi :

- Á Á

- .OH MY GOD !! HELP ME !! Trời đất ơi

8. Chương 8: Sự Thật

Trải qua 5p trên con tàu siêu siêu tốc ấy ! Đối với nó như vừa trải qua một cơn chấn động đầy phong ba bão táp. Những tiếng la thất thanh vang vọng cả một khu vui chơi !! Tiếng thét của nó lan tỏa khắp mọi phương hướng !

Sự sợ hãi nhất thời của nó làm cho nó quên mất mọi chuyện nó đang suy nghĩ. Lúc này thật sự nó không còn gì để buồn, không còn gì để suy nghĩ và không còn vì để lo lắng vì sự sợ hãi cái trò chơi khủng khiếp ấy đang bao trùm lấy nó !

Còn hắn ! Hắn ngồi đấy ! Vẫn rất thản nhiên như mọi ngày, không có gì là có vẻ hắn sợ sệt trò chơi này. Nó không thể xóa bỏ được những gì đang tồn tại và chất chứa trong lòng hắn. Cái trò chơi này có một con tàu, lao lên rồi lao xuống, rồi lại nhào vòng tròn, con tàu ấy lao với một tốc độ rất nhanh dường như cũng giống như cuộc đời của hắn rất lộn xộn từ nhỏ cuộc sống của nó đã rất đầy đủ nhưng hắn không có được

một gia đình thật sự. Ba mẹ hắn luôn phải lao đầu vào việc của công ty để hắn ột ông quản gia nuôi dưỡng và chăm sóc, hắn rất hận cái gia đình đó đã không thể cho nó một cuộc sống thật sự. Mãi cho đến khi nó xuất hiện trong căn nhà của hắn Mọi thứ dường như đã thay đổi, căn nhà ấy trở nên ấm cúng hơn trong mỗi tối. cùng nhau nấu ăn, sắp xếp bàn ăn rồi lại càng trở nên sung túc khi có hai con người bên nhau trên chiếc bàn đầy những mùi vị. Nhưng giờ đây, cuộc sống của hắn lại một lần nữa bị xáo trộn trước sự xuất hiện của Thiên Vũ người mà nó gọi là người yêu. Dường như hắn đang cảm thấy nó sắp phải rời xa hắn, rời bỏ hắn để đến với người nó yêu thật sự..

“Tại sao mọi việc đối với mình đều như thế ? Không một việc gì mình muốn có mà mình có thể có ! Mình có gì không tốt chứ ?”

Từng dòng suy nghĩ của hắn đang tuôn trào theo từng vòng xoáy của con thuyền mặc cho tay nó đang siết chặt lấy tay hắn và đang kêu gào thảm thiết !

Tàu dừng hắn, nó bước xuống xe với sắc mặt xanh xao. Bước đi xiêu vẹo như một kẻ say rượu. Mà nó say thật mà ! Nhưng mà là say sóng ^^ Hắn phải đỡ nó đến ngồi trên một chiếc xích đu gần đấy để cho nó trấn tĩnh lại tinh thần, hắn bỏ đi ra ngoài trong chốc lát. Khi quay lại với hai lon nước ngọt trên tay. Hắn đứng nép sau cái cây cồng gần đấy lên nhìn nó, có lẽ lần này sẽ là lần cuối cùng hắn nhìn nó, nói chuyện với nó, quan tâm và chăm sóc cho nó những lúc thế này đây ! về mặt của nó thật đáng yêu làm sao.. Sao vậy nhỉ ? Sao bấy lâu nay nó không nhận ra được con người thứ hai sau lớp mặt nạ hằng ngày của nó ! Hắn có vẻ thấy rất hối hận.. Không thể nào ép buộc nó điều gì.. Đã đến lúc nó phải ra đi

Từ phía sau lưng nó :

- Á !

Một cái gì đó thật lạnh đang áp vào mặt nó ! Là hắn, hắn đã áp lon coca vào mặt nó cho nó tỉnh táo hơn :

- Uống nhá !

- Cũng được ! Cám ơn cậu nhé ! Sao hôm nay tốt thế nhỉ !

- Chẳng có gì cả ! Sẽ không có lần thứ hai đâu ! Yên tâm !

Câu nói của hắn làm nó thêm nghi ngờ vì từ sáng đến giờ nó quan sát hắn rất kỹ và có cái gì đó đang làm hắn thấy khó chịu

- Hôm nay cậu làm sao vậy ? Từ sáng đến giờ ! Có chuyện gì xảy ra à ?

“Có chuyện gì xảy ra à ?” Phải rồi thăm sâu trong lòng của hắn mà, nó đâu biết được chuyện gì đang xảy ra ? Nó đâu biết được con tim hắn đang cất những tiếng nấc nghẹn ngào khi phải chuẩn bị rời xa nó ! Nó đúng là ngu ngốc. Mặc kệ câu hỏi của nó, hắn không muốn bị nó nhìn thấy được góc khuất trong nội tâm của mình. Hắn đành phải đổi sang một chủ đề khác :

- Sao rồi ? Cậu ổn chưa ?

- Rồi ! Tuy tui sợ lắm nhưng vui thật đấy !

Nó lại cười, nụ cười trên gương mặt nó đẹp thật, nụ cười của nó lúc này rất chân thật.. Khi bên hắn bất cứ lúc nào nó vẫn luôn là nó. Không có một sự thay đổi nào cả. Nó luôn là chính mình.

- Nghĩ vậy thật à ?

- Ừ ! Những gì lo lắng, đau buồn, đều đã được giải thoát Bây giờ cảm thấy thật nhẹ nhõm !

- Ừm ! Lúc nhỏ tui rất thích chơi trò này, rất thích.. rất thích. Nó có thể làm cho tui quên đi cả việc tui là ai và tui đang ở đâu ! Cứ như hồn thoát khỏi xác ! Không định hướng được gì cả !

Hai đứa ngồi trên chiếc xích đu đung đưa, nói ra những chuyện vui buồn mình từng trải. vì đối với hắn là lần cuối cùng có thể nói chuyện thoải mái khi nó ở đây, đang ở ngay bên cạnh hắn.

- Mà nè ! Người yêu của cậu tên gì vậy ?

- Vũ ! Lâm Thiên Vũ.. anh ấy đang học 12 trường mình đó. Từ rất lâu rồi, anh ấy luôn yêu thương tôi, lo lắng và chăm sóc cho tôi. Tôi rất quý mến anh ấy ! Từ khi anh ấy bỏ đi Mỹ, tôi phải sống cô đơn, không ai chăm sóc, không ai lo lắng, không ai bảo vệ tôi Tôi đã rất sợ hãi và có khi tôi đã gục ngã,. Nhưng chính vì thế mà tôi phải trở nên mạnh mẽ, phải cứng rắn để tiếp tục sống giữa cuộc đời này . Cuộc sống này đối với tôi thật u ám. Tôi đã mất tất cả ngay từ nhỏ.. tôi không còn biết mình phải làm sao và sống như thế nào nữa xung quanh tôi là một màn đêm vây kín dày đặc.. Chỉ có bóng tối mà thôi Thật sự tôi không biết mình nên tin ai và phải làm gì nữa.. Nhưng tôi biết được một chuyện . Những gì tôi từng trải qua. Những gì tôi đã phải chịu. xã hội này đã rèn luyện cho tôi một sức sống mãnh liệt và một bản tính mạnh mẽ tôi không thể chịu thua bất cứ điều gì ! Nên cậu mới thấy tôi như vậy đó !!

Từ khi cậu xuất hiện thì cuộc sống của tôi cũng đã bắt đầu thay đổi ! Thay đổi rất nhiều. Cảm ơn cậu nhá ! Cảm ơn cậu thời gian qua đã giúp đỡ cho tôi !

Nó cúi đầu xuống và gửi đến hần lời cảm ơn từ sâu trong đáy lòng của mình..Hần buộc mình phải chấp nhận lời cảm ơn đó để có thể chấm dứt mọi liên quan đến nó.sống mũi hần sao mà cay quá. Đường như cái gì đó sắp sửa rớt xuống

” Mình không thể khóc ! Không thể để cô ấy nhận ra được điều gì cả ! Mình không nên tìm kiếm bất cứ tia hy vọng nào nữa ! Chấp nhận thôi !

Thật đáng thương cho hần Đến khi hần biết, hần nhận ra được mọi chuyện đều đã trễ Nhưng từ đầu đến giờ hần chưa nghĩ đến một điều : Cái gì gọi là tình, cái gì gọi là nghĩa.. Hần đối với nó chỉ có nghĩa.hần giúp đỡ nó. Hần quan tâm, lo lắng, chăm sóc cho nó chưa hần là tình. Là tình ắt không phải nghĩa. Là nghĩa tức không thể trở thành tình.. Khi hần nhận ra là chữ tình hay chữ nghĩa. Thì đã đến lúc phải nói lên hai chữ “tạm biệt”

Ngồi bên cạnh nó, lắng nghe những lời tâm sự, những suy nghĩ, tâm tư tình cảm của nó, những giọt nước mắt của nó cũng từng giọt rớt xuống nơi gương mặt bé nhỏ của nó. Tim hần dường như có cái gì đó vừa mới lướt vụt qua.. đau lắm, nhìn nó khóc hần lại càng đau.Nhưng nó không để hần thấy nó khóc. Nó đã kịp thời nén những giọt lệ ngu ngốc kia lại Nó là một “tiểu thư” mà giờ vẫn vững vàng, mạnh mẽ như thế sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra.hần thấy rất khâm phục bản lĩnh phi thường của một người con gái !

- Thế bây giờ anh ta đã trở về rồi cậu dự tính sẽ thế nào đây !

- Thế nào là thế nào ? Anh ta có cuộc sống của anh ta, tôi có cuộc sống của tôi. Đâu có ảnh hưởng gì tới nhau đâu !

- Cái gì ? Cậu nghĩ thế thật à ?

- Ủ ! Xung quanh anh ta luôn có rất nhiều cô gái bên cạnh để yêu và chăm sóc cho anh ấy, đâu cần gì đến tui mà tui phải lo chứ !

- Cậu ngu quá đấy ! (Hần hét toáng lên trong sự tức giận ập đến trong vô thức)

- Ngu ! Tôi đã làm gì sai mà cậu bảo tôi ngu ? Cậu hiểu được chuyện của tôi sao ?

- Cậu đúng là đại ngu ! Yêu mà không biết đấu tranh, không biết tranh giành và giữ lấy người mình yêu ! Thử hỏi trên đời này có ai ngu như cậu không chứ ?

- Cậu thật sự không hiểu ! Tôi chỉ vì không muốn anh ấy bận tâm vì tôi.Dù có bao nhiêu cô gái yêu anh ấy đi chăng nữa thì thôi cũng vẫn yêu anh ấy phần của tôi. Thực chất tôi làm thế không có gì sai và không có gì là thiệt thòi cả

Hần không hiểu được con bé này đang suy nghĩ cái gì nữa. Nó trả lời từng câu, từng chữ của hần nhưng vẻ mặt của nó rất thản nhiên như trên tức hần.. cứ trông như đây là một chuyện rất bình thường, Sự chịu đựng.

Giờ đây có lẽ nói bất cứ điều gì với nó cũng vô dụng, Hần mở cặp của mình lấy ra một món quà tặng cho nó (trong lúc đi mua coca đã sẵn tiện mua cho nó ở quầy lưu niệm). :

- Gì thế ?

- Tặng cô ! coi như quà mừng sáng nay mình chiến thắng
- Cậu thiệt tình ! Hôm nay làm sao thế nhỉ ?
- Mở ra xem đi !

.

- Woa ! một chiếc đồng hồ cát .đẹp thật !
- Thích không !
- Ừm ! Thích lắm ! Cám ơn cậu nhiều !

Đối với nó ! đây là quà tặng chiến thắng, nhưng đối với hắn là món quà kỉ niệm đầu tiên và cũng là món quà cuối cùng hắn tặng cho nó. Hắn nhìn về mặt vui mừng của nó nhưng hắn biết chắc rằng nó đâu biết được tại sao nhất thiết phải là đồng hồ cát :

- “đồng hồ cát” : là một biểu tượng của thời gian.. thời gian trôi qua rồi vẫn có thể lấy lại được nếu như nó còn nguyên vẹn, nếu như nó còn được bảo vệ trong lồng thủy tinh nhỏ bé mỏng manh ấy ! Tôi đã đánh mất cậu vị sự ngu ngốc của tôi.. chỉ mong sao thời gian có thể quay lại, thậm chí có thể dừng lại ở đây để tôi có thể nói được : ” Tôi yêu cậu” Nhưng tất cả đã không thể. Thời gian không thể lấy lại được Cậu nói đó cậu sẽ không bao giờ nghe được mãi mãi sẽ không..không nghe được. Hãy luôn hạnh phúc nhé người tôi yêu !

Lúc này hắn đã hoàn toàn nhận thấy điều mình khuất mắc bấy lâu nay nhưng hắn đã quyết định, hắn chọn một quyết định kết thúc cho bản thân mình là sẽ chấm dứt tại đây. Mặc dù nó vẫn ngồi đấy ôm lấy món quà hắn tặng cho nó mà cười khúc khích.

Hắn đứng lên ngược nhìn lên đồng hồ và nói với nó :

- Đi thôi ! Sắp hết giờ giải lao rồi Phải vào học thôi !
- ừm!! mình đi thôi !

Lại phải bước qua con đường vừa đi qua lúc nãy..nó vẫn thế không thay đổi. Liệu một con người khi bước sai một bước ngay trên chính con đường ấy thì có thể bước trở lại một lần nữa được hay không ? Hắn đang suy nghĩ đến một chuyện, một chuyện hắn phải làm..

Trở vào lớp học sau tiết thứ haiVừa bước xuống bàn ngồi thì Liên Chi đã tóc lửa với nó :

- Trời ! Hôm nay bà bị bệnh hả? Ăn mặc kiểu gì vậy trời ?
- Gì chứ ! Lâu lâu điệu tí không cho hả bà ?
- Xạo ! Mà đẹp đó ! Hi hi
- Con quỷ còn chọc tui được nữa à !!
- Hi ! Mà sao đi trễ hai tiết vậy? Cả bà và ông Nam nữa. Có chuyện xảy ra phải không ? Nói cho tui nghe đi. Không được giấu tui đó !

Chi nhìn nó rất bất an, lo sợ biết rằng Chi đang lo lắng chuyện xảy ra ngày hôm qua nên nó phải xuống nước an ủi Chi :

- Không có chuyện gì xảy ra hết ! Bà yên tâm đi.ông Nam giải quyết hết rồi.. Vì đụng mặt với tui nó nên mới đến muộn thế này đây..
  - Thật chứ ? thật là không có gì chứ ?
  - Thật mà !!
  - Không được..mọi chuyện xảy ra thế nào vậy ? Kể tui nghe được không ?
  - Hix. Tui sợ bà luôn đó ! được rồi Mọi chuyện như vậy nè :
- .abcxyz.

- Thế đây ! an tâm chưa ?
- Hì .. vất vả cho bà với Nam..mọi chuyện đều tại tui..
- Gì chứ ! ai bảo bà là bạn thân nhất của tui làm chi
- Thiên Thiên à ! Cảm ơn cậu !
- Thôi ! không có gì nữa ! Vào học thôi !
- ừm ! hì.

Trong suốt ngày học. tâm trạng của hần dường như đâu đâu không thể nào tập trung vào việc học được. hần thấy con nhỏ này ngu quá, không biết giành lấy hạnh phúc của bản thân mình thế nên.

Cuối giờ học. chuông vừa reo mọi người cất tập sách vào chuẩn bị ra về, nó cũng thế sau khi dọn dẹp xong nó quay xuống gọi :

- Nam này ! Về chung nhé !

Ồ ! Đi đâu mất rồi ?

Chưa hết tiết 5 là hần đã bỏ đi, hần bước lên lầu trên, nơi học của học sinh khối 12.Phải hần lên đây để tìm Thiên Vũ

Trong căn phòng hần đang đứng phía trước, mọi người kéo nhau ra về trong đây có một người Là Thiên Vũ :

- Chà ! Cậu là bạn của Thiên Thiên nhỉ ? Lên đây có việc gì sao ?
- Tôi lên đây để tìm anh !

Hai người đứng đây nói chuyện nhưng đâu để ý xung quanh dường như HS nữ cả khối 12 đang đứng vây quanh đây bởi hai Hotboy của trường đều đang đứng đây, đứng bên cạnh nhau mọi người lại có dịp chiêm ngưỡng và so sánh Riêng câu chuyện về hai người vẫn được tiếp tục :

- Cậu tìm tôi có việc gì nhỉ ?
- Mình ra ngoài nói chuyện đi !
- OK ! được thôi !

.

- Á . Anh Vũ ! tối nay đi chơi cùng bọn em nhá
- Được thôi ! Tối nay gặp các bạn nhé !
- hihi ! hẹn gặp lại anh yêu !!

Đa số các bạn nữ đều rất ngưỡng mộ Thiên Vũ, người có vẻ mặt sắc lạnh nhưng lại rất vui vẻ, thân thiện với mọi người !

Nhìn Vũ trò chuyện thân mật với các cô gái khác, hần càng tức tối lên bởi hần đến đây để tìm lại hạnh phúc cho Thiên Thiên. Hai người cùng nhau ra bãi đất trống phía sau trường học :

- Cậu muốn gì cứ nói đi Ở đây không có người thứ ba đâu
- Anh thực sự đang nghĩ gì vậy ?
- Nghĩ gì là nghĩ gì ? Cậu đang hỏi tôi việc gì đó ?
- Chuyện của anh và Thiên Thiên !!
- À !! Chuyện của tôi và Thiên Thiên thì sao nhỉ ? Có liên quan gì đến cậu à ?

- Không ! Nhưng tại sao anh thích Thiên Thiên rồi lại còn qua lại với những người con gái khác ? Anh không sợ làm cô ấy tổn thương hay sao ?

- Thích ? Tồn thương ? Nó nói cho cậu biết tôi là người yêu của nó à ?

- Đúng vậy !

- Vậy thì đúng thế ! Tôi là người yêu của nó nhưng cũng có khối người khác yêu tôi Phải đáp trả lại họ chứ đâu thể phụ lòng họ được.

- Vậy ! Anh coi Thiên Thiên là cái gì chứ ?

- Là cái gì à ? Để suy nghĩ xem.. mà thôi gì cũng được nếu không còn gì nữa anh phải đi .. Bye chú em !!

“Không thể như thế được ! con người này không xứng đáng để cậu yêu tôi sẽ giúp cậu lấy lại công bằng !”

- Anh dám làm tổn thương cô ấy ! Tôi không tha cho anh đâu

Hắn quát lên làm cả không gian cũng phải rung chuyển. Dường như mọi sự chịu đựng của Thiên Thiên, mọi sự tức giận của hắn đã bùng nổ. Vừa dứt câu hắn nhào tới túm lấy cổ áo của Thiên Vũ và đâm thẳng vào mặt anh ta một đòn thật mạnh.

Bất ngờ trúng đòn không kịp trở tay, máu từ mũi của Thiên Vũ bắt đầu chảy ra . Dường như không thể nói chuyện đằng hoàng được nữa. Hắn giờ đây như một con trâu xông chuồng không gì có thể giữ hắn lại, không có gì có thể ngăn chặn cơn tức giận của hắn ngay lúc này.

Lấy tay quẹt ngang vết máu trên mặt mình, Thiên Vũ cũng nhào đến đáp trả lại cho hắn một đòn Thế là hai người nhảy bổ vào nhau để hạ sát đối phương !! Hai người này đều có võ bên người nên đánh nhau rất ngang ngửa không thể nào hạ gục đối phương được Nhưng Thiên Vũ có vẻ chiếm ưu thế hơn vì từ nhỏ Thiên Vũ cũng đã lăn lộn giang hồ cùng với Thiên Thiên nên khả năng ứng phó của Thiên Vũ cao hơn hẳn.. qua một thời gian khá dài hai bên vật vờ, cuối cùng hắn cũng đã không thể thắng được anh ta nhưng Thiên Vũ cũng không còn chống cự thêm được nữa. Cả hai buông lỏng mình xuống nền cỏ xanh mượt..

- Tại sao lại đến tìm tôi ? vì Thiên Thiên ?

- Tại vì không muốn cô ấy đau lòng và khổ sở ! Cô ấy là một con ngốc ! Không biết tranh giành bất cứ thứ gì đáng lẽ là của mình !

- Vì thế cậu giành lại tôi cho nó !

- Đúng vậy !

Nghe xong câu trả lời của hắn Thiên Vũ vội đứng dậy và bỏ đi.. nhưng trước khi đi Thiên Vũ quay lại nói với hắn một câu :

- Nếu như thật sự có người ngốc ! Thì không ai ngốc ghê gớm và ngu xuẩn như cậu !

Thiên Vũ nói xong thì thoát bỏ đi.. vẫn như lần trước. nhanh như một cơn gió, bước đi cuốn theo tất cả những chuyện vừa xảy ra Hắn bước xuống gần bờ sông ngồi đấy. suy nghĩ về những lời Thiên Vũ vừa nói và suy nghĩ về nó !

Khi hoàng hôn buông xuống.. hắn cảm thấy mình dường như đã thoải mái hơn, nhẹ nhõm hơn nên có thể trở về nhà Vừa bước vào nhà thì đã gặp nó đứng ngay trước cửa :

- Trời ơi ! Xảy ra chuyện gì thế ? Cậu làm sao vậy nè ?

- Không có gì ?

- Cậu đánh nhau với ai vậy ?

- Thiên Vũ !

- Trời ! Sao vậy ? Cậu với anh ấy có chuyện gì mà phải đánh nhau ?

- Tôi đến tìm anh ta để giành anh ấy lại cho cậu cậu thật ngu khi không biết giữ hạnh phúc cho bản thân mình. Có phải cậu ngu đến mức nhìn thấy người mình yêu đi với người con gái khác mà vẫn chịu đựng và cười nói vui vẻ được sao?

- Thôi vào nhà đi !

- Cậu đúng là đại ngu !

Nét mặt của hắn đầy vẻ tức giận, một vài giọt nước mắt ngu ngốc của hắn thấm ướt hai hàng mi.. hắn tức vì nó, vì nó và vì hắn.. nó nhận thấy được hắn đang quan tâm nó ..Nó bước đến bên cạnh hắn :

- Cậu ngốc quá ! Cho dù có bao nhiêu cô gái ở bên cạnh anh ấy thì anh ấy vẫn thương tôi nhất !!

- Tại sao cậu lại nghĩ như thế ?

- Cậu ngu quá ! Lâm Thiên Vũ Là con của bà dì .là “ANH TUI ĐÓ” hiểu chưa ngốc

9. Chương 9: Kế Hoạch Điên Rồ

Hắn tự nhiên thấy bị hồ hồ, thì ra họ không phải bồ bịch gì hết. Bây giờ hắn thấy vui vui, mùa xuân đã trở lại. Kể ra bị thương vậy cũng đáng. Nó lấy gòn lau sạch khuôn mặt bầm tím của hắn, rồi lấy thuốc sức lên nhẹ nhàng. Hắn nhìn nó lo lắng ình thấy hạnh phúc ghê, nhoeo miệng cười.

- Bị thương vậy mà còn cười. Khùng. Kì này ê mặt hotboy rồi

- Cũng đáng mà - hắn lại cười, bao nhiêu u ám bay hết

- Ráng chịu đau nha, sức thuốc rất lắm á.

Rồi nó nhẹ nhàng chậm gòn lên từng vùng sưng đỏ, bầm tím. Sao tự nhiên nó thấy cái mặt hắn với mặt nó ngày càng gần. Hắn đang đưa mặt tới nó. Tim nó đập nhanh quá, mún nhảy ra ngoài lun rùi. Mắt nó mở trân trân còn hắn thì nhắm mắt lại và rằm, hắn ngả chổng queo còn nó thì chạy vô bếp từ lúc nào hok bit. Lát sau nó trở ra thì hắn cũng đã an tọa lại trên ghế, cái mặt què ơ là què.

- Nãy giờ quên, có nấu cháo nà, ăn đi cho nóng - nó cười hiền

- Đút nha - hắn nũng nịu

- Chờ, vừa phải thôi, không nhoeo như con nít

- Tui bị vậy vì ai?

- Ai mượn, tui có bửu châu.

- Tính trốn trách trách nhiệm hả ?

- Hứ! anh hùng ai lại trốn. Đút thì đút.

Nó múc muống cháo lên, thổi thổi rùi đút cho hắn, y chang mẹ đút bé hai tuổi, cuối cùng cũng xong, hắn được thế lần tới.

- Cho xin ly nước cam đi, khát quá.

- Được rùi, chờ chút - nó đi làm cho hắn ly nước cam.

Hắn nằm trên ghế, thấy vui ghê.

- Nè, uống đi. Mà mình mấy có bị thương gì không?

- Nhắc mới thấy ê ê - rùi hắn cởi áo ra.

- Oái, làm ơn lịch sự chút, quay vô trong đi - nó la lên

- Trời ạ ! tui hok sợ bị mất giá thì thui, cô sợ gì - nói thì nói nhưng hắn vẫn quay vô trong, đưa cái lưng ra ngoài.

Khấp mình mấy hắn bị bầm hết trơn. Nó thấy xót quá. Mún rót nước mắt.

- Sao zậy, bầm nhiều không?

- Nhìu. Lên phòng tắm đi tui luộc hột gà lăn cho.

- Uhm.

Hắn lên lầu, bị thương vậy mà hớn hở thấy sợ. nó luộc cả chục hột gà, đem lên phòng hắn.

Cốcốcốc

- Vào đại đi, cửa không có khóa - tiếng hắn vọng ra.

Nó bước vào, căn phòng cũng ngăn nắp lắm. Hắn nằm sấp trên giường, đưa cái lưng lên.

- Cái này có hiệu quả không vậy?

- Ai biết đâu, tui thấy Anh Vũ hay làm vậy á ! Mỗi khi hai anh em đi quỳnh lộn về đều phải lăn cả chục hột gà !!

- Hai anh em cô cứ như giang hồ thứ thiệt !! Há há nể thật.

Rùi nó lăn nhẹ hột gà lên lưng hắn.

- Cô với tên đó thân lắm hả?

- Ủ, từ khi tui về ở với dì. Anh ấy thương tui lắm, cái gì cũng nhường tui hết. lúc nào anh ấy cũng dịu dàng, chỉ có mỗi tội hay chọc phá người khác, lại thích cua gái nữa.

- Sao hắn lại phá tui nhỉ? Tui có làm gì dắt tội đâu?

- Ai biết

- Ủ ! mà hắn học võ lâu chưa, đánh đấm đá ghê thế ??

- Từ nhỏ lận, nhưng Vũ không có dùng võ bắt nạt người khác đâu. Hồi nhỏ có lần tui bị tụi trong xóm dượt mắt con búp bê. Anh đã đánh hai mươi hai đũa trong xóm để lấy lại cho tui

- Trời, rảnh dữ vậy

- vô duyên , rảnh là sao? Cái đó gọi là thương yêu em út.

- Thương yêu gì, cái đó là làm chuyện rùi bu !!

- Hứ ! không nói nữa. bực mình. Nằm đó cho chết luôn đi không quan tâm nữa

- Giận hả?

- Ai thêm giận ệt.

- Đúng rùi, thương không hết mà giận gì hén

- Ặc ! không dám đâu coi lại ông đi. Nhan sắc của ông không sánh được với lão bà bà đâu !

- Hihi dám sao không

- Dám à? Tui cho ăn đá liền.

- Vậy hả? thử coi

Rùi hắn ôm chặt nó vào lòng..

- Buông ra coi, đừng tưởng tui không dám đánh nha

- Tui đang bị thương đó, cho ôm chút đi, tui lạnh

- Thì lấy mềm trùn lại, buông ra đi

- Hok thích, như vậy dễ chịu hơn.

- Một ghê, hai phút thôi nha.

- không ! 10 phút !!!!

- Éc ! ngộp.

- Tui ôm chứ có hun đâu mà ngộp

Nó im lun, nó sợ hắnkiss nên đành im re

Mười phút sau hai đứa đều ngủ khì. Một đứa mệt vì bị thương, một đứa mệt vì chăm sóc bệnh nhân

Mười h đêm, thị trấn náo loạn vì một tiếng hét

- Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa - nó hét lên

- Chuyện gì vậy? - hấn hỏi, vẫn còn ngáy ngủ

- Sao ôm tui ?sao ngủchung giường ?trời ơi.. !!!

- Có gì đâu, tại hồi trưa mệt quá nên ngủ quên chứ gì - hấn đáp, mắt vẫn nhắm, tay vẫn ôm nó..vào lòng !!

- Buông tui ra lẹ lên không tui cho văng xuống đất bi giờ. nghe không hả?

- Tui bị thương mà, tay chân nhấc lên không nổi

- Vậy để tui giúp há - vừa dứt lời thì

-Ặc !! chơi gì kì vậy ? sao cô đạp tui xuống giường ?? - vừa nói hấn vừa lồm cồm bò dậy.

- Ai mượn Tui đi nấu cơm đây, muốn ăn gì??

- Gì cũng được, cô nấu là được rồi. !!

Câu nói vô tình của hấn làm nó thấy vui vui. Thì ra cũng có người thích món ăn của nó.

Khi nó dọn ra bàn thì hấn cũng bước xuống, mặt mày vẫn còn bầm tím.

- Ê, mặt tui trong khiếp lắm hả?

- Vẫn đẹp trai như thường, có điều trang điểm hơi đậm thui - há há há há

- Hihi, cô cũng công nhận tui đẹp trai nữa hả?

- Khỉ !! Tào lao !

- Thôi ăn đi, đói quá hà.

- Uhm

Bàn ăn sạch sẽ sau 30 phút nhấm nháp :

- Lên phòng nghỉ đi, tui dọn cho

- Tui phụ cho, hết đau rồi mà.

- Vậy thì gọt trái cây đi, tui đi rửa chén

- Uk!1 Cũng được !

- Hôm nay thấy cậu không bình thường à nha - nó trong bếp nói vọng ra

- Sao nào ?

- Sáng vui vui, trưa buồn buồn, cái gắt, chiều hớn hỏ, từng từng nói tóm lại là hơi khùng khùng

- Vậy hả? hahaha

- Đẹp dùm cái giọng đóa đi, ớn quá. Tui xong rồi đóa, xong chưa vậy?

- Xong, ra ăn đi

- Uhm

- Nà đút iếng cam nà.

- Thôi tui tự ăn

- Đút cho, trả lại cái hồi nãy cô đút cháo cho tui

- - nó há miệng ra

- Ngon không ?

- Uhm.cũng được hihi, nói chứ cam ngọt lắm. Thôi tui đi tắm rồi ngủ lun à nha. Anh cũng ngủ sớm đi, mai đi học.

- Mai trường mình nghỉ !!!!

- Sao vậy?

- Hai hotboy của trường bị bầm mặt mà thằng nào dám đi học chứ ! cho cả trường nghỉ luôn cho vui !

- Ặc ! pó tay với cậu luôn !!

- Ngủ ngon !!

- Tất nhiên rồi. Ngủ ngon nha!

Hắn vui vẻ lên phòng vừa đi vừa huýt sao. Hắn thầm ước sẽ mãi mãi như vậy, sẽ bên nó như vậy

Sáng hôm sau, mới 5 h mà có một người gọi điện đánh thức một người dậy !!

- A lô ! chơi gì kì vậy ? mới có 5h mà phá tao là sao ? - một giọng nam còn đang ngáy ngủ.

- Hi, tại lúc này tao dậy sớm lắm (để đánh thức con heo dậy chứ gì). Tao muốn nhờ mày một chuyện.

- Ok, nói đi, tao sẵn sàng, có cô nào đẹp theo mày hả, để tao đẹp dùm cho

- Mày thì tối ngày chỉ biết có gái thui. Tao muốn nhờ mày một chuyện khác, cũng liên quan đến gái. Nhưng mày mà đừng tới cô ấy là tao chem mày phăng phăng đấy.

- Gì vậy trời ! Ai mà quan trọng dữ vậy? mày biết quan tâm con gái từ khi nào vậy hả?

- Kệ tao, nhieu chuyện tao đập bể mặt bây giờ ! Nói nhiều quá

- Đại ca tha cho em, chuyện gì nói đi thằng quỷ !

- À, kế hoạch là vậy!..abcxyz.#\$%^&*#%# . OK, được hok?

- Được, nhưng đẹp không ?

- Không ! Top xấu đứng hạng đầu !

- Trời ạ ! chán mày ghê, mày bị gì mà gái đẹp theo hăng hà không chiu, lại

- Nhieu chuyện, kệ tao đi. Ráng thi hành kế hoạch cho tao, lộn xộn là khổ đấy nha con. Mà nhớ đó, không được đụng vô người ấy. rõ chưa?

- Yes sir ! Hihi, tao ngủ tiếp đây. Bye mày à !

Cuộc trò chuyện xong. Người kia cầm điện thoại, mặt trầm ngâm.

Hắn bước qua phòng nó, lại tiếp tục điệp khúc hằng ngày.

- Dậy, heo, dậy nhanh đi, có cái này hay lắm.

- Thui, để tui ngủ chút nữa, ra đi - nó nhào.

- Dậy không hả? hay mún tui hét lên.

Tự nhiên nó bật dậy. Hắn mỉm cười tự đắc khi hù được nó. Nó chạy lại cái bàn, lấy hai cục gòn thiết bị, nhét vào hai tai rồi nằm ngủ típ ..khò khì khò.. BỐ TAY.

- Trời ơi! Thiết không nói nổi. A ANH VỪ ĐẾN LÀM GÌ VẬY, CÔ ẤY NGỦ RỒI, KHÔNG GẬP ĐÂU. ! ANH VỀ TRƯỚC ĐI NHA !

Nó bật dậy lần hai, ngơ ngác .

- Anh Vũ hả? chết rồi sao lại biết mà mò tới đây chứ? Trốn thôi.

Nó vội lao ra ngoài, định kiếm chỗ trốn.

- Hahaha, cô bị dụ ừi.

- Saxxxx, sao bị dụ hoài vậy chời - rồi quay ngoắc qua tên đó. - rảnh lắm hả? rảnh thì đi kím gái của đi, đừng có mà ở đây phá tui nữa. Bực mình.

- Tui mà thèm đi của gái. Con gái của tui đầy mà tui còn không ngó con nào

- Saxxxxxx, chẳng vừa thôi. Một, lỡ rồi đành dậy lun. Ngày mai mà còn phá tui nữa là biết tay đấy.

- Ngày mai chủ nhật mà, không kiu đâu.

- Ê, bộ bữa nay nghĩ thiệt hả?

- không lẽ đùa? Tui mà nói là như đình đóng cột

- Cột mục rồi cứng.

- Bê tông mà mục gì?

- Một quá. Mà bữa nay nghĩ ở nhà như vậy chán chết.

- Vậy đi chơi há.

- Đi đâu, tui không vô chỗ đó nữa đâu nha !

- Hihi, yên tâm, không đi nơi đó nữa, đi ra cánh đồng chơi.

- Uhm..nhưng ở đâu?

- Lát chút. Đi thay đồ đi, không cần mặc đẹp lắm đâu.

Nó vô phòng vệ sinh, thấy hần lạ lạ. thường thường là bắt nó ăn mặc đẹp cho giống con gái mà hôm nay bảo không cần ăn mặc đẹp. Hần khùng thiệt, nhưng nó sẽ ăn mặc cho ra dáng con gái, nó sợ hần mất mặt. Vậy là nó chọn cái váy màu tím, thắt nơ hồng hồng.

Hần nhìn nó, ngây ra

- Tui kiu cô ăn mặc bình thường thôi mà?

- Kệ tui, thích được không ?

- uhmđi thôi.

Hần dẫn nó đến một cánh đồng. cỏ xanh rờn, xa xa có một vài cái cây. ở đây cũng có nhiều người đến thưởng ngoạn. Nó và hần đi bên nhau, trong rừng đôi ghê. Hai đứa không nói gì nhiều, thỉnh thoảng hỏi nhau một câu vu vơ.

- Chờ chút nhá, tui đi đây cái.

- Uhm

Hần chạy đi, nó không biết hần đi đâu nữa, chỉ có một mình ngồi đây chán ghê. Một tiếng trôi qua, hần vẫn bật vô âm tính

- Xin chào, tui ngồi đây được không ?

Nó ngược lên, cứ tưởng hần nhưng không phải, một tên con trai lạ hoắc, mà tên này đẹp thiệt, nhìn y chang ngôi sao điện ảnh luôn !

Nếu là cô gái nào khác thì “mời anh ngồi, ngồi bao lâu cũng được”. nhưng xui cho anh chàng kia đã gặp phải nó

- ngoài kia hằng hà chỗ sao không ngồi? chỗ này có người rồi.

- Vậy à? - thằng nhóc mỉm cười, nhưng nó không thèm đếm xỉa tới - vậy mà tui tưởng bạn ngồi một mình. Xin lỗi nha !

- Không sao !

- À mà bạn tên gì?

- Thiên - nó đáp cộc lốc

- Mình tên Minh, mới ở Mỹ về, hân hạnh được làm quen với bạn, bạn đẹp lắm.

- Cám ơn, tui là người Việt Nam xấu nhất đấy.

- Hihi, bạn khiêm tốn quá. Đáng yêu thiệt !

- .

- Thôi tui qua kia ngồi, chào nha - thằng nhóc quē xệ bước đi

- Sao hán chưa tới vậy kìa. Nó nóng dữ lắm rồi đó.

Thằng nhóc kia ngồi băng ghế gần đó Được năm phút sau thằng nhóc tiến lại phía nó lần hai.

- Thiên nè! Thiên có thể ình ngồi đây được không ? Ngồi một mình chán lắm

- Muốn ngồi thì ngồi đi. Mệt thiệt - nó bực mình.

- Uhm Thiên nè!

- Gì nữa?

- Thiên đang chờ bạn trai à?

- Không

- Vậy ai?

- Một thằng khủng. Không biết tên đó chết đâu mất rồi nữa.

- Có phải hán rất đẹp trai, cao cao, trắng trắng không?

- Uk, sao Minh biết - nó đổi thái độ liền

- Uhm hồi nãy Minh đụng phải anh chàng này. Anh ta về nhà rồi, nghe đâu có chuyện gì gấp lắm.

- Axxxxxxxxxxxx. Đáng ghét! Muốn chết rồi hả trời - nó lăm bầm rửa hán - thôi tui về trước đây.

- Weeeee! Bạn có thể làm hướng dẫn viên ình không ?

- Huh?

- Uhm.mình mới về nên không rành đường xá cho lắm, thú thiệt Minh vừa bị lạc

- Trời!.thôi được rồi. Dù gì thằng chết bầm đó cũng bỏ tui ở đây. Cho hán sống thêm vài tiếng nữa vậy

- Vậy mình đi thôi.

Nó dẫn thằng nhóc đi tham quan một vài nơi. Thằng nhóc này cũng thân thiện và vui tính nữa nên nó cũng mở lòng, không nở nào đối xử lạnh lùng. nó và Minh đi dạo mấy vòng công viên, vừa đi vừa ăn kem, ăn cá viên, bánh. Đủ thứ hết. thằng nhỏ mua cho nó không biết bao nhiêu bánh mà nói. Hai đứa ăn hàng như nhau. Thật không ngờ hai đứa lớn già đầu mà như con nít, giành ăn với nhau rồi rượt nhau chí choé. Thật lòng mà nói toàn nó rượt thằng nhỏ không chứ thằng nhỏ không có rượt nó. Nó không hiểu sao mới gặp thui mà lại có cảm giác thân thiết với Minh như vậy, Minh dễ gần và rất là con nít. Hầu như mình là người con trai đầu tiên mà nó không ghét thì phải. hai đứa đi đến một con đường thì có một chiếc xe bóng loáng tấp vô. Bốn người đàn ông lực lưỡng bức xuống. Minh vui vẻ nhìn nó

- Họ rước Minh đấy, Thiên lên xe đi, mình đưa Thiên về luôn

- À thui, Minh về trước đi, Thiên đi bộ về được rồi. Thiên không thích đi xe !!

- Nhưng mai Thiên có thể cùng Minh đi chơi tiếp không ? Minh thật sự rất thích
  - Chắc là Minh nên mượn hướng dẫn viên du lịch đi, đi với Thiên Minh không thấy phiền sao?
  - Phiền gì chứ, vui mà. Nha Thiên mai đi nha
  - .
  - Không biết! mai Minh chờ ở quán nước hồi nãy đó, Thiên không tới thì Minh sẽ ở đó luôn. Bye Thiên nha
  - Gì kì vậy ? Thiên đâu có nói là Thiên sẽ tới đâu.
  - Thiên chắc chắn sẽ tới.
  - Thôi được rồi nếu Thiên sắp xếp được thời gian
  - Ừk vậy đi há! Tạm biệt Thiên
  - Bye
- Nó bước về, trong lòng thấy vui vui nhưng bực bực. Tên trời đánh đó mà về nhà trước thì hấn tiu đời.
- Alo, xong bước đầu rồi thẳng quý.
  - Vậy à? ổn chứ?
  - Tất nhiên rồi, con nhỏ cũng đẹp ghê mậy
  - Ê ê, cảm mày à nha
  - Biết mà. Nhưng mày thích nhỏ đó à?
  - Nhiều chuyện, nó về rồi, tao cúp máy nha.
- Píp píp..
- Nó vừa mở cửa ra, thấy hấn, quát ột trợn
- Thằng Quý vương thúì kia, sáng giờ đi đâu hả? để tui chờ ở đó như con điên vậy? làm vậy là sao hả? nói cho rõ nếu không thì chết liền tại đó đấy.
  - Làm gì tức giận dữ vậy? mà không lẽ chờ tới giờ này luôn à?
  - Tui không có điên mà chờ con quý đáng ghét - rồi nó nghiêm lại - tui làm hướng dẫn viên ột tên mới về nước.
  - Trời, tên đó chắc không có mắt mới kiu cô làm hướng dẫn viên
  - Bộp - nó cú vào đầu hấn - không có mắt nà còn dám nói nữa hả? hứ, nếu không tại mấy người thì tui đâu phải chờ cả tiếng đồng hồ ngoài đó.
  - Nhưng nhờ vậy cô quen được việt kiều rồi còn gì?
  - ừ há! Mà phải nói đi chơi vui thiệt
  - Vui lắm à? - hấn hơi bực mình
  - tất nhiên, tui chưa thấy thằng con trai nào dễ thương vậy hết. đó là người con trai đầu tiên mà tui không ghét. Haha
  - cái gì? - hấn quát
  - cái gì là cái gì hả? - nó quát lại
  - uhm ý tui là hấn đẹp trai không ?
  - đẹp trai lắm, cậu không sánh được với anh ta đâu
- mặt hấn xị xuống, tự nhiên hấn thấy bần.

- Hấn tốt cỡ tui không ?
- ủa mắc gớm, ông mà tốt cho tui nhờ. Nói chung người ta tốt lắm chứ không như ông. Người gì mà cộc cằn, tối ngày chọc cho tui ****.
- mới quen mà tân bốc dữ hă, làm như thân thiết lắm không bằng. - hấn bấu môi
- ừ, có lẽ là thân thiết đó. Mà đi chơi với tên đó vui ghê. Thôi tui lên phòng đây.
- Hôm sau nó dậy sớm, chuẩn bị bữa sáng. Hấn vừa dậy, thấy nó, hấn cười
- Hôm nay biển động dữ dội nà, heo lười dậy sớm.
- Tui không rảnh đâu. Tại hôm nay tui hứa dẫn tên hôm qua đi tham quan nên làm sẵn cho con quỷ vương đáng ghét. Xong rồi đó, ăn đi nha, tui đi à.
- Hấn chết trân, đi chơi á? Sao không nghe thằng điên đó nói gì hết vậy? tức chết quá. Bóng nó vừa khuất, hấn bấm máy nhanh như gió
- Alo, lại chuyện gì nữa vậy anh hai?
- Mà y hẹn Thiên đi chơi hả?
- Uhm ừ,
- Mà y có ý đồ gì vậy hả?
- Ý đồ gì hả? mà y muốn tao giúp mà, tao đang giúp đấy thôi.
- Thật là mà y không có ý gì với nhỏ đó chứ?
- Tao
- Tao gì, thật ra mà y đang muốn làm gì hả?
- Taotao thấy con bé dễ thương thực sự khi ở bên nó tao thấy rất vui tao nghĩ chưa bao giờ tao có cảm giác đó
- Mà im đi, ý mà y là thích nó chứ gì?
- Uk, tao thích, ngay từ lần gặp đầu tiên. Chúng ta sẽ chiến đấu công bằng, OK?
- Tao không ngờ mà y là người như vậy. tao thật sự không ngờ mà
- Xin lỗi nhưng có lẽ tao sẽ bảo vệ tình yêu đầu đời của mình. Mà đừng giận tao nhé
- Mà y ngon lắm, tao không bao giờ thua một thằng như mà y đâu ! Mà y hãy đợi đấy!

10. Chương 10

Một thằng nhóc đẹp trai đang dựa tường đau khổ, “tự dưng giao trứng cho ác nè trời”. hấn tự trách mình tự nhiên nghĩ ra cái ý tưởng điên rồ ấy, tự nhiên lại muốn thử lòng nó, trời ơi! hấn sắp mất nó rồi. Thằng Minh cũng đẹp trai, giàu có, học giỏi, lại lắm tài. Hấn vò đầu bứt tóc, đứng ngồi không yên. không biết nó đang ở đâu, không biết thằng đó có làm gì nó không? Thằng đó là chúa miệng lưỡi, lại hay làm bậy, nó thì ngây thơ lắm. Tưởng tượng thằng đó ôm nó trong tay là hấn sôi máu lên rồi. Lỡ thằng quỷ đó kiss nó thì sao? Hấn chưa dám kiss nó lần nào hết, có lần định thì lại kiss ngay cái sàn gạch.đau khổ quá mọi chuyện đều tại bản thân hấn.. đã một lần lỡ bước. nay lại một lần nữa đứng trước sự chia ly..hấn chỉ biết đứng đấy. gục ngã và đau khổ..

Hấn đang đau, đau lắm, hấn đã tự tay trao nó cho người khác

Nó đi tới chỗ hẹn, thấy tên đó chờ sẵn, nó nhoẻn miệng cười làm tên đó đứng tim

- Minh chờ lâu không?
- không, Minh mới tới hà. Uhm hôm nay Thiên đẹp lắm
- Hiih, nịnh hoài.
- Thiên ăn kem hay uống nước
- Uhm cả hai hehe
- Hihi, Thiên đáng yêu ghê - chị ơi cho em hai cây cà rem

Lát sau:

- Thiên ăn đi
- Uhm - sao ngồi đây mà nó có cảm giác không vui chút nào. Nó thấy thiếu thiếu cái gì đấy. hình như là Nam. Nó thấy trống trải vì không có ai chọc giận nó. Minh thì trẻ con nhưng dịu dàng, chỉ làm nó vui, nhưng nó thật sự thích cảm giác gây lộn với tên Nam hơn. ở hần nó thấy một cảm giác ấm áp và an toàn hơn.
- Sao vậy? không ngon hả? hay Minh đi mua cây khác nhé !
- Hả? không cần đâu, tại Thiên không được khỏe. Chắc Thiên về trước quá
- Sao vậy? mới tới có 10 phút mà! Hay Thiên về nhà Minh nghỉ ngơi nha. Minh còn nhiều chuyện muốn nói với Thiên lắm.
- Uhm Thiên nghĩ là không tiện đâu.
- Uhm vậy Thiên cho Minh 30 phút nữa được không ?
- Uhm
- Thiên nè - Minh nhìn vào mắt nó
- Huh? - nó trả lời nhưng không nhìn lại
- Nhìn Minh đi
- Gì ? - nó nhìn Minh
- Thiên thấy Minh thế nào?
- Ý Minh là sao?
- Uhm ý Minh là Thiên nghĩ gì về Minh, ngoại hình, tính tình
- Uhm Minh rất đẹp trai - nó cười - rất trẻ con, vui tính, dễ gần
- Thật không - Minh mỉm cười
- Uhm thật, Khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên cạnh Minh thì Thiên cảm thấy rất vui, được mình quan tâm và chăm sóc rất tận tình. Thiên rất cảm ơn Minh
- Có gì đâu mà Thiên phải nói thế !!
- Mà Minh có bạn gái rồi chứ nhỉ?
- Uhm chưa, nhưng sắp rồi. Đang quen nhau, Minh định tỏ tình với cô ấy
- Vậy à? Chúc thành công nha - nó cười
- Thiên nè!
- Gì thế Minh ?
- Minh thích Thiên nhiều lắm!!!

Giỡn hoài

- Thiệt đó.
- Thiên không thích Minh đùa kiểu đó - Nó nghiêm mặt
- Minh nói thiệt. Minh thích Thiên rất rất thật lòng
- Nếu Minh cứ như vậy thì Thiên về đây - nó bước ra khỏi ghế

Minh đứng lên vội nắm tay nó lại và ôm lấy nó. Nó đẩy Minh ra. Nó thực sự không biết tên này bị gì nữa, Minh đưa mặt lại định “kiss” nó một cái thì bỗng năm đầu tay in trên khuôn mặt điển trai đó. Nó đang thật sự tức giận

- Làm gì vậy hả? Minh coi tôi là cái gì vậy hả? đừng có mà giở cái trò đó ra với tôi - nó định bước ra khỏi quán
- Thiên thật sự không có chút cảm tình nào với tôi hết sao? Chẳng lẽ một thằng đẹp trai như tôi mà Thiên có thể từ chối sao?

Nó quay phắt lại

- Cái gì? Đẹp trai hả? đẹp trai thì là cái gì? Đó chỉ là cái vỏ bề ngoài thôi. Đừng có mà tự tin quá như vậy. có lẽ với khuôn mặt này Minh có thể dụ được mấy cô gái khác đấy. nhưng với Thiên thì không. ừ mà Thiên muốn nói một câu nữa. đừng có mà đem cái câu “anh thích em” đó ra, nghe trơ trẽn lắm Thiên ghét nhất là ba từ ấy. thôi chào Minh nhé !

Nó bước ra khỏi quán, đi thẳng về nhà. 12h trưa nó về tới. thấy hấn ngồi dựa vào cột ngủ, mà sao trông hấn giống khóc thế. Nó khom xuống nhìn kỹ gương mặt hấn, rõ ràng hấn đang khóc, có nước mắt nữa nè. Nó lấy tay quệt nước mắt trên mặt hấn làm hấn giật mình

- Làm gì vậy? - hấn bực bội
- Ê! khóc á?
- Đồ khùng. Tôi mà khóc.
- Hứ! người ta quan tâm mà làm cái giọng phát ghét. Grừ.
- Không cần, đi chơi vui lắm mà hả?

Rồi không đợi nó trả lời, hấn dong thẳng lên phòng. khi nó đi, hấn lo lắng cho nó phát khóc, giờ thấy nó về nhà bình yên rồi, tự nhiên hấn thấy bực. “dám đi chơi với thằng con trai lạ. hừ! thật là bực mình, lại còn thấy mình khóc nữa chứ”

Lát sau, chuông điện thoại reo lên réo rất :

” I guess our love was just a fantasy I guess our love was never meant to be..

you said Im not the one for you I cant make all your dreams e true. I have to let you go no matter how.”

- Gì vậy? đi chơi vui lắm à? Mày sắp thắng rồi đó
- Thắng con khỉ, đang ê mặt nà.
- Là sao?
- Con nhỏ khó thấy sợ, ôm nó một cái cũng không cho..khuôn mặt ” so baby cute” của tao đang có một dấu ấn lịch sử nè
- há há há ! Cái gì vậy ba ? Nói chuyện nghe thấy ghê vậy ?
- Kỷ niệm của Thiên. Năm ngón tay xinh đẹp ấy đang in hằn trên má của tao. Chỉ muốn kiss nó một cái thôi . Vậy ra thế đấy !

Hấn cười .. cười rất lớn.. Hấn.. chỉ cần có vậy thôi..há há há..

- Ai mượn mày háo sắc quá chi. - hấn vui mừng khi biết tin đó, hấn đã từng ôm nó, có sao đâu chứ !

- Hứ, tao dùng hết vẻ mặt đẹp trai dễ thương cầu tao ra tỏ tình, mà nó vẫn lạnh như băng ấy mới đau chứ !
- Lạ vậy - hấn đắc ý - tao tưởng mày thành công mỹ mãn rồi chứ
- Không hiểu nữa, chưa có con nào từ chối tao thẳng thừng như nó. Nó thiệt là lạ. tao bỏ cuộc, mày ráng mà giữ
- Biết rồi. Ha ha
- Cười con khỉ. Mày ở đó mà cười tao đi. Thử coi mày có cua được nó không. Mày mà cua nó được tao kiu mày bằng sư phụ. Thôi ! Không nói nhiều, mệt quá, bye.

.Tút tut tut..

Hấn thấy vui ghê, hơn cả trúng số nữa. hấn cười một mình. Đáng đời thằng bạn háo sắc. “vậy mà mình cứ lo xa”.

Hấn ngồi trong phòng suy nghĩ cho tới chiều. Công nhận nó cũng lạ thật. thằng bạn hấn ra tay là chưa bao giờ thất bại. Minh là tay cua gái số một vậy mà bại dưới tay nó. Tối hấn qua phòng nó

- làm gì mà ngủ hoài vậy, đúng là heo.
- Kệ tui!
- Bị gì vậy, đi chơi vui lắm mà - hấn mĩa mai
- Vui con khỉ. Không ngờ thằng đó thay đổi 180 độ sau một ngày. Tui mà giỏi võ là đâm cho nó mấy đâm chứ một cái tát không ăn nhằm gì hết. khôn kiếp - thấy nó dữ ghê chưa
- Khụ khụ hấn làm gì cô mà đòi đâm.
- Cái thằng trơ trên thấy sợ, gì mà “anh thích em, thật lòng” nghe phát gớm, nổi da gà. Cũng may là tui còn dềng lại được chứ không hấn thành cám rùi
- ủa, sao hôm qua khen nức nở mà
- hôm qua là hôm qua. Mà công nhận hôm qua hấn đâu có đáng ghét vậy đâu. Đúng là không thể đánh giá một người khi mới gặp lần đầu.
- Trời. cô cũng biết điều đó à

- hizzzzzzzz

- gì vậy trời, đừng có thở dài, mau già lắm.

Nó ngồi đấy ngẩn ngơ giây lát rồi lại tiếp tục cuộc trò chuyện với hấn :

- ê, có cha mẹ sướng thiệt ha
- Tự nhiên chuyển đề tài vô duyên vậy ?
- Vô duyên gì? Thiệt mà, có cha mẹ sướng thấy mồ
- Sướng chỗ nào, chán chết.
- Chán hả? khùng.
- Vậy cha mẹ cô?
- Chết hết rùi phải chi họ còn sống dù nghèo khổ đến mấytôi cũng vui
- Họ yêu cô lắm phải không?
- Tất nhiên, cha mẹ mình mà không thương mình thì ai thương nếu họ còn sống chắc là vui lắm chắc sẽ hạnh phúc lắm sẽ không cô đơn không bị xem là một đứa mồ côi, nghèo hèn không bị ức hiếp không bị khinh và luôn có một chỗ dựa vững chắc để khi có vấp ngã vẫn có thể đứng lên tui khùng quá phải không, tự nhiên nói gì đâu không - nó nói trong màn nước mắt.

-
- Nhiều khi ước một lần được gặp lại mẹ cũng không được mẹ không còn bên tôi nữa cha cũng vậy ngay cả giấc mơ thôi một giấc mơ được ở cùng cha và mẹ, tôi cũng không có Sao ông trời lại bắt công vậy chứ - rồi những giọt nữa mắt tuôn ra nhiều hơn, trôi ra từ hai hàng mi của nó tạo thành những tiếng nấc nghẹn ngào. đôi vai bé nhỏ của nó run lên, nó ngồi cuộn lại ôm lấy đầu gối, gục đầu xuống mà khóc.

Có lẽ bao nhiêu tủ nhục, đau buồn mà nó kiềm nén bấy lâu nay đang trào ra. Bây giờ hẳn thật sự thấy nó nhỏ bé, mỏng manh và dễ vỡ, hẳn thấy nó khóc mà cũng đau lòng không kém. Nó mất đi gia đình từ nhỏ, không được sự bao bọc yêu thương của cha mẹ. tội cho nó. Nhưng hẳn cũng có hơn gì nó đâu, tuy gia đình thuộc loại giàu sang nhất nhì nước, có cha mẹ đầy đủ nhưng có khi nào họ xem hẳn là con đâu. Hẳn không được tự do, luôn bị sắp đặt, lúc nào họ cũng sợ tổn hại địa vị, sợ mất uy tính. Cha mẹ hẳn chưa bao giờ cho hẳn một bữa cơm gia đình đầm ấm nào mà không nói về công việc, ngay cả sinh nhật hẳn họ cũng không hề có mặt. có gia đình như thế thì có hạnh phúc gì đâu chứ? Hẳn ôm nó vào lòng còn nó thì cứ thút thút ướt cả áo hẳn. chưa bao giờ hẳn thấy nó khóc nhiều như vậy. nó tâm sự nhiều lắm, rằng: đôi khi nó cần có một người tâm sự cũng chẳng có, anh Vũ thì ra nước ngoài từ nhỏ, Chi bạn thân của nó thì cũng có nhiều việc nhà, bà dì của nó thì quá oan nghiệt. nó ghét bà ta lắm. tấm hình duy nhất còn sót lại nó chụp cùng cha mẹ bà ta cũng xé mất. lúc đó nó muốn đánh bà ta thật mạnh nhưng nó không làm được, vì bà ta là dì nó. Nó nghĩ trên đời này nó bơ vơ, cô đơn và không ai quan tâm đến nó nữa, có khi nó muốn chết rồi đấy chứ, nhưng nó không có can đảm. khi xuống dưới ấy, gặp cha mẹ nó thì nó phải ăn nói ra sao với họ, thật là nhục nhã. Nó muốn làm cái gì đấy cho cha mẹ nó ngậm cười nơi chín suối. nó kể cho hẳn nghe về cha mẹ nó, tuy đã hơn mười năm rồi nhưng họ vẫn trong lòng nó và sẽ không bao giờ phai nhạt một lúc sau cả hai ngủ thiếp đi

..

Sáng ra, nó mở mắt, thấy hẳn đang nằm trên giường.vàôm chặt nó..!

11. Chương 11: Thiên Thiên Lâm Nạn !

Sáng ra, nó mở mắt, thấy hẳn đang nằm trên giường ôm chặt nó, nó la lên, quên cả chuyện hồi tối hẳn an ủi nó

- Á, buông ra, buông ra không hả? đồ dê sòm, biến ra chỗ khác cho tuiiiiiiiiiiiiiii

- Gì vậy trời? mới sáng sớm làm gì mà la thấy ghê vậy “heo” ?

- Buông ra !! lợi dụng hả ??? - nó hét chập hai

- Thì buông ra là xong chứ gì, mệt ghê. Con gái gì mà dữ thấy sợ.hix.. ai mà dám ứng cô trời ?

- Biến cho đẹp trời! hixhix

- Haha, mắc cười quá

Tự nhiên hẳn cười sặc sụa làm nó không hiểu gì hết. Có chuyện gì mà làm cho hẳn cười đến thế ? Hẳn vẫn ngồi đấy và cười.

- Khùng à, bỏ xuống giường lẹ lên !!

- Tui có ôm cô nữa đâu mà đuổi giữ vậy, dù gì đây cũng là phòng tui mà.

- Saxxxxxx, đi ra không thì bảo?

- Được rồi, ra thì ra.

Hẳn lết xuống. Nó né qua cho hẳn xuống thì

- Oái bực..

??

Nó bị rớt xuống đất, nằm dài. Hấn định chạy lại đỡ thì cũng

- AAAAAA .bộp

Hấn vấp cái mềm, ngã nhào lên người nó. Hai cái mặt cách nhau có 10 milimét, chuyện gì sẽ xảy ra? Và rồi chuyện gì đến nó đến..

Hấn nhìn nó, bị گیر khoảng cách gần đến nỗi hấn nghe từng nhịp tim của nó đang nhanh dần đều. Hấn cứ nhìn nó như thế, hai ba bốn. năm..sáu giây rồi hấn cúi xuống “KISS” nó một cái.

Nó chết trân, người nó cứng lại không còn phản ứng gì nổi mười giây sau, nó bắt đầu từ những phản ứng cơ bản, tự nhiên và nhẹ nhàng nhất :

bộp bộpbộp !.hự ! . RẦM !!!

- Oái, mạnh tay thế, tui còn bị thương đây

Hấn nhăn nhó sau khi lãnh đủ đạn do nó phóng xuất

- Chết đi!!!!!!!!!!!!, chết đi cho tui

Nó hét lên cái tiếng hét của nó thật đáng sợ. phong ba bão táp cũng phải nghiêng mình cúi đầu trước giọng hét oanh vàng mãnh liệt của nó ^^!

- đồ trơ trên, đồ háo sắc, dám kiss tui hả? tui giết mấy người.Kiyaaaaaaaaaaaaa

- bộp bộp !! hự hự !

Nó vừa hét vừa tung cước, đá tùm la trúng tùm lum !

- Hehe, có vậy mà cũng la giữ, thôi tui xin lỗi, tại mỗi cổ quá nên gục lúc nào không hay, không phải tui “kiss” cô đâu

Hấn vừa đỡ đạn vừa phân trần cho cái hành động đáng yêu của mình !!

- Biến ra nhanh đừng có ở đây. Tui không muốn thấy mặt mấy người

Và rồi nó tiếp tục hét lên, hấn sợ run cả giò.. không ngờ giọng con này lại hùng mãnh đến thế ! Hấn phải van xin nài nỉ nó :

- Làm ơn, cái nhà tui bay mất nóc rồi kìa, tui ra ngay đây

Hấn chạy ra nhanh hơn tên lửa, nó ngồi bệt xuống giường, cái mặt đỏ rân. “dám kiss mình, tức thật” nó cấp tốc chạy vào phòng vệ sinh súc miệng,rùi chà chà cái môi xinh xinh . Nó rửa mặt cho tỉnh rồi thay đồ đi học. không thèm nấu cơm luôn.

- Ê, bộ tính bỏ đời tui luôn hả? không ăn cơm sao học nổi trời ?

- Cho chết đời luôn. - nó đi thẳng một nước, không thèm nhìn lại

- Còn giận hả? thôi, xin lỗi mà tui cho “kiss” lại há

Câu nói đùa vô tư của hấn làm nó tóe lửa, đầu nó bốc hai dòng khói trắng..mắt nó chuyển từ màu đen sang màu đỏ. Những tia lửa đầu tiên bắt đầu được phóng thích ^

- Cái gì hả aaaaaaaaaa?

Nó xông vô đập thẳng nhỏ tới tấp

- Dám nói nữa này, cho chết luôn nà, chết đi, chết đi.ông.đíchếtđi !!!

Vậy là nói rượt thẳng nhỏ suốt quãng đường . cũng may là thằng nhỏ có võ nếu không chắc chết với nó. Vô tới lớp mà hai đứa còn quỳnh nhau đùng đùng,tay nó quánh, chân nó đá. Tay hấn đỡ, chân hấn vọt. vòng vòng lớp học làm cả lớp nhốn nháo.

Chi chặn nó lại và hỏi :

- Ê, mày làm gì mà quỳnh Nam giữ vậy?

- Tao cho nó chết luôn, thằng mắc dịchquánh thế nhằm me gì !! Nó chết với tao..!

Thằng nhỏ ngốc đầu lên dò xét tình hình :

- Haha, mệt rồi hả?

Nó vừa thở vừa trả lời :

- Chờ đó đi cưng, lát chị xử cưng sau

- Mà sao hai người rượt nhau giữ vậy?

Lần này tới lượt mấy đứa trong lớp thắc mắc :

-

Nó im ru, không biết phải trả lời ra sao nữa mặt nó đỏ bừng lên hết ! ^^!

- Tại tui “kiss” đấy

Hắn đáp gọn lỏn làm nó tức mún xì khói, xấu hổ chết mất, muốn bay lên mặt trăng trốn luôn không muốn xuống nữa !

- Hả ?? Cái gì vậy trời ???

Không phải con Chi mà cả lớp đều há hốc mồm ,rồi cả lớp nhìn nó cười gian gian.Cái giọng cười làm người khác ngứa ngáy và nổi cả da gà. Hé hé hé

- Không.không phải như mọi người nghĩ đâutụi tui không có gì hếtthằng đó bị khùng đấy, mọi người đừng nhìn tui như vậy được không ? Trời ơi ! Ngượng chết mất !! Làm ơn đi mấy bà . Tha cho tui !

- Hahahaha, tụi tui có nói gì đâu? Chỉ là kiss thôi mà đúng rồi.đâu có gì quá đáng đâu ha mấy bà ~.~ Nam chỉ là “KISS” Thiên thôi mà.há há há

Cái chữ “kiss” được nhắc đi nhắc lại cả chục lần.Hixx, chết mất, chết mất cái thằng điên đó sao lại nói ra không biết. May mà cả lớp không để ý đến cho lắm..

Ra chơi, nó thở phào chạy xuống căn tin để tránh ánh mắt soi mói của mấy đứa con gái trong lớp. Nhưng hơi ới, mấy con mắt ở ngoài còn đáng sợ hơn. Tụi nó nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Ở đâu một đám kéo ra, mười mấy đứa con gái, năm thằng con trai cao to, cũng hơi đẹp đẹp nhưng thua xa hắn. tụi nó dồn nó vô góc tường.

- Mấy người muốn gì vậy?

Nó hỏi, cố giữ mặt bình tĩnh.mặc dù nó đang cảm thấy lo lắng vì không biết chuyện gì xảy ra cho nó !

- Làm gì hả? lát nữa mày sẽ biết. Cỡ như mày mà cũng quỵến rũ được Nam hả?

- Ê, ăn nói cho đàng hoàng nha. Ai quỵến rũ ai hả? Mà mấy người là ai ?

- Chị mày học cao hơn mày một lớp, mà mày hỏi làm gì. Lát nữa tao ày bò về lớp luôn coi mày còn mê hoặc Nam được nữa không !!

Cái mặt tụi nó hầm hực đầy sát khí..mọi tia lửa đạn dồn về nó trong giây phút này. Nó hiện giờ là cái gai trong mắt tụi con gái trong trường.. Nó phải làm gì đây ?

Mấy đứa này là học sinh 12, chắc bữa trước thấy Nam nên mê quá, lập fan ngâm yêu đơn phương chứ gì. Nó thấy khó hiểu, mấy đứa này sao mà mê trai trơ trên vậy không biết. !!

- Tôi chưa đất tội với mấy người à nha, tôi về lớp đây !

Nó định bước đi nhưng một bàn tay nắm lấy tóc nó giật ngược lại một cách thô bạo kèm theo một cái tát

- ..Bốp !!

Mặt nó đỏ lên in hằn năm dấu tay của con nhỏ đó.(Ngũ lồi chỉ thật lợi hại ^^!) Nó đưa tay xoa xoa mặt, nhìn con nhỏ kia net lửa

- Ê, đừng ý đồng hiếp yếu nha. Đừng thấy tôi không làm gì rồi quá đáng nhá

Nó bắt đầu bẻ tay rôm rốp. dường như chuyện động tay động chân lại không thể tránh khỏi nữa rồi. mà cũng đã lâu nó không được vận động tay chân. Lần trước tại bạn làm “tiểu thư đài cát” nên phải để cho hấn đánh đấm một mình. Lần này thì đồng quá nhưng. Khởi động trước cho chắc ăn ^^

- Haha, mày làm gì được nào, cái thứ như mày thì làm gì được tao,có ngon thì tới đây

Nó bẻ tay, nó từng theo Vũ đánh lộn nên hăng máu lắm, nghe con nhỏ kia thách, nó sôi gan lên cộng với tính bà chằn sẵn có, chất xúc tác là cái tát ban nãy, phản ứng học xảy ra mãnh liệt..

Nó nhảy vào lột guốc cầm cả hai chiếc vào đầu con đấy rồi đánh tới tấp , nó nắm áo con kia lại, tặng cho ba bốn.. năm. sáu cái tát vô mặt, thêm hai cái nữa nà, rồi đập một cái vào bụng. con kia chổng queo lặn cù cù trước sự kinh ngạc của bao nhiêu người.(một đứa thì không sao còn tụi nó hiện giờ là một đám.phen này khổ cho con bé rồi

12. Chương 12: Đau..

Sau những cú đánh mãnh liệt của nó .Con kia đau quá, la lên

- Tụi bây đứng đó chết hết à, đánh chết nó cho taoooooo.

- Mày ngon hả? dám đánh chị ấy? ày chết

Cả đám xông vô, trời ơi kì này nó tiêu chắc. trai có, gái có sao đánh nổi. nó đứng thủ thế, một thằng nắm tóc nó từ phía sau, tẩn một cái vào mặt nó khiến nó choáng váng, đánh lên sau lưng đồ đứa nào thủ kịp. hai cái tát nữa từ bàn tay thô bạo đó vào mặt nó, đến nỗi miệng nó chảy máu luôn, tụi nó còn nhồi vào bụng nó một cú, nó không kịp đánh trả gì hết

hự

nó ngã xuống, nhưng nó cố hết sức đứng lên, rồi tụi nó nhào vô đánh nó. trông nó thấy thương quá. Mấy đứa đứng xem không ai dám làm gì vì con quỷ kia là đại ca của khối 12, nhiều tay chân, lại hay gay sự, bây giờ tụi nó đang khoanh tay đất ý. nó khụy xuống. bỗng có một cánh tay đỡ ngang hông nó, kéo nó đứng lên

- Heo, heo !! có sao không

Hấn đỡ Hấn đã đến rất kịp lúc. hấn hỏi đầy lo lắng, nét mặt đầy vẻ đau khổ còn nó vẫn nằm trót lọt trong vòng tay ấm áp của hấn :

- À ! Là cậu hả? - nó thiu thào nhưng yếu lắm.

- Thằng nào.? bước ra cho tao.

Cặp mắt hấn long sòng sọc, cơn điên tiết hiện lên trong đó,ánh mắt sắc như dao ấy quét ngang chỗ bọn nó đang đứng hấn đang tức giận.. thật sự đang tức giận!

Năm thằng bước ra, có vẻ tự mãn lắm. con kia cũng lết tới.

- Tụi tui đánh đấy, sao nào? Chỉ là một con nhóc thui mà. Hotboy thì đừng có nóng vậy chứ, nhìn mất hình tượng hết

Hấn dìu nó ngồi vào một gốc cây, xong hấn bước trở ra.Tay chân hấn kêu rắc rắc.lần này thì hấn không nhịn được nữa rồi :

- Tao sẽ cho tụi bây biết thế nào là khổ, dám đánh bạn gái tao à?

Hắn nhào vô, đánh túi bụi làm mấy thằng đó không đỡ kịp. hắn đánh như trút cơn giận vào bọn nó. Dù tụi nó có gục xuống hắn cũng không tha, hắn vực tụi đó dậy, tiếp tục đánh tới tấp vào mấy cái thân xác đang rũ rượi. còn mấy nhỏ kia đứng chết trân. Không chạy nổi nữa. Thiên Vũ và Liên Chi ở đâu chạy lại, thấy hắn ôm nó rũ rượi trong lòng, Vũ hiểu ngay ra mọi chuyện.

- Thiên, có sao không vậy nhóc, sao thảm vậy nè. Ai đánh nó vậy?

- Chính là mấy đứa đó đó !

Hắn trả lời, vẫn ôm ngang hông nó. Bì giờ nó đỡ rồi nhưng còn hơi choáng, nó yếu lắm

- Ai chủ mưu?

Thiên Vũ quay ra hỏi, gương mặt đáng sợ không thua gì hắn lúc nãy

Hà. - mấy đứa đứng ngoài giờ tay chỉ con ác phụ đó. Con đó sợ gần chết mà còn giữ giọng chị hai

- Là tôi đấy thì sao nào? Tại ai mượn nó quyền rũ hotboy chi? Mà nó cũng hay thật, hai thằng hót boy của trường đều bị nó mê hoặc hết.

- Bốp.. mày dám đánh bạn tao hả?

Liên Chi ở đâu xăm xăm đi tới thẳng tay tát vào mặt con đó một cái thật mạnh con nhỏ bạo lên từ hồi nào không biết, dám đánh cả chị hai của khối 12 luôn. Con nhỏ kia cũng không vừa, định đáp trả lại Chi một cái tát thì :

- Bốp tôi cảnh cáo cô không được đụng tới con nhóc đó nữa nếu không thì cô cứ ráng giữ cái mạng quèn của cô đi. cô liệu hồn với tôi !

Thiên Vũ tổ cho con đó một cái trời giáng thứ hai, hơi vũ phu nhưng cũng đáng, ai mượn đánh nó làm chi. Rồi Vũ quay sang hắn:

- đưa nó xuống phòng y tế đi. Tui lo vụ này cho

- Uhm

Hắn bế nó lên phòng y tế, xem xét vết thương cho nó. Hắn muốn khóc luôn, thấy nó xanh xao, bầm tím tím lúm hắn xót quá, “ước gì người bị đánh là mình”

Hắn đem nó về nhà khi chưa tan học hẳn công nó trên vai mà lòng hắn thất lại.. suốt quãng đường đi hơi thở nó cứ thoi thóp rồi yếu dần.hắn đau khổ lắm.. Liên Chi và Thiên Vũ cũng đi theo về

Cả hai cùng há hốc mồm khi biết nó ở nhà hắn, nhưng không quan tâm lắm về chuyện đó, tụi nó đang lo cho con bé, nó bị đánh đến như vậy, chắc đau lắm. lát sau nó cựa mình, thấy những gương mặt quen thuộc ngồi xung quanh nhìn nó.

- Làm gì mà mọi người nhìn tui giữ vậy, làm như tui sắp chết không bằng.

- Con nhóc này, bị đánh tới tả vậy mà còn leo lẻo cá miêng

Vũ lên tiếng chọc nó còn Chi thì mếu máo muốn khóc:

- Con quỷ, làm ta lo mún chết, bị đánh mà không kêu tao, chịu một mình vậy hả?

- Trời ơi tao có chết đâu mà khóc, tại tao kêu không được chứ nếu được là tao kêu mày chịu đòn phụ rồi, hihi. ..ủa mà hai người đến đây hả?

- Tụi tao biết rồi, Từ khi mày dọn đi tới giờ mày ở đây hả? - Chi nheo mắt, mặt thấy ghét

- uhm tại chưa tìm được nhà nên

- Thôi, mày nghĩ đi cho khỏe, tao hiểu mà hihi, thôi tao về nha

- Uhm

- Anh cũng về nha nhóc ở lại dưỡng sức đi rồi bữa nào anh em mình đi đánh lại trả thù há

Thiên Vũ nở nụ cười rồi mi lên trán nó một cái.

- Anh về há

Hai người họ kéo nhau về bỏ lại nó và hấn, nãy giờ hấn không nói gì, chỉ nhìn nó.

- Weee, sao im re vậy?

- Nói gì bây giờ? Thôi, uống sữa nha, tui đi quây sữa.

- Uhm

Hấn lủi ra ngoài, cái mặt đăm chiêu buồn hiu thiết là khó hiểu. nó thấy cơ thể ê ẩm, không cử động tự nhiên được. hình như nó mà nhích một cái là mấy vết bầm co lại, đau chết được. nó tính lồm cồm ngồi dậy lấy ly nước thì

ẦM

Nó ngã chổng gọng, nguyên thân hình mảnh khảnh nằm dài xuống sàn nhà. Hấn nghe động đất vội chạy vào, thấy nó nằm với tư thế như vậy, mặt không còn giọt máu.

- Trời ơi! Làm gì vậy hả? có sao không ?

- Ui không sao đâu.. Tính lấy ly nước, ai dè

Hấn đỡ nó ngồi dậy rồi bế nó lên giường.

- Làm ơn nằm đây dùm cái. Lục đục lộn xộn nữa là mấy cái xương nó gãy hết bây giờ.

- Thiết tình. Kiểu này là chết rồi, mai sao đi học.

- Thì nghỉ. Vậy mà lết xác lên trường là nổi tiếng hơn siêu sao liên á.! Bộ cô muốn làm “super star” thiết à ?

- Hix, dám đánh hội đồng bữa nào khỏe lên, bà đây sẽ cho tụi bây chết hết.

- Bị vậy rồi mà tính chảnh vẫn không giảm tí nào. Pó tay

- Kệ tui.

- Nè, uống đi

- Uhm

ựợợợợợợợợợợ.

- Xong rồi cảm ơn nha. Tui ngủ à, tự lo cơm chiều đi há.

Nói xong là nó ngủ thiếp đi. Hấn xuống bếp bắt nồi cháo lên, cứ coi sách nấu ăn mà nấu, dễ ợt mà

- Dậy, dậy đi heoăn cháo nà, nhanh nhanh đi.

-

- Dậy đi nghe không hả ??

Hấn bực mình.Gọi thế nào nó vẫn không chịu dậy.

- ..

Nó vẫn im re, không hề nhúc nhích hay cử động. hấn bắt đầu hốt hoảng những tiếng la thất thanh bắt đầu cất lên :

- Heo, dậy đi mà! Heo !

Hấn tiến đến, lay tay nó :

- Heo, sao vậy nè trời, dậy đi, dậy nhanh heo, không được ngủ nữa, nghe tui nói không hả? đừng ngủ đừng ngủ mà.. tui xin cậu. đừng ngủ. dậy đi heo.!!

Nó nằm đó, bất động, hơi thở yếu ớt..Phải.. nó đã bất tỉnh !!

Ồ í e .ò í eò í e..

Bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện có hai thằng nhóc, một thằng ngồi lo lắng còn một thằng đã khụy xuống dựa đầu vào tường đau khổ và một con bé đang òa khóc.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, hình bóng quen thuộc với màu áo trắng tinh khiết.người bác sĩ bước ra chậm rãi

- Bác sĩ, bác sĩ, cô ấy sao rồi, có nguy hiểm không?

Hắn lay lay đôi vai ông bác sĩ hỏi tới tấp trong sự đau khổ và tuyệt vọng

Bác sĩ chậm rãi trấn an hắn rồi từ từ trả lời :

- Bình tĩnh nào.cậu bình tĩnh lại đi. con bé ổn nhưng..

- Nhưng gì? Ông nói đi chứ !!

- Phải chờ bệnh nhân tỉnh lại, do chấn thương hơi mạnh ở đầu nên..

Tim hắn thất lại, hắn thấy choáng. chắc là khi tụi nó đánh, nó ngã xuống va đập vào đầu.

- Chấn thương thì sao bác sĩ ?

Thiên Vũ hỏi tới tấp, hắn cũng lo lắng không kém gì tên kia.

- Uhm mọi người nên chuẩn bị sẵn tâm lý tuy tính mạng không sao, nhưng chúng tôi cũng chưa chắc chắn được điều gì. Có thể có nhiều trường hợp có thể xảy ra:

Trường hợp tốt nhất là cô ấy có thể tỉnh lại

Thứ hai là cô ấy tỉnh lại nhưng mất hết ký ức

còn thứ ba thì :

- Thì sao? Thứ ba thì sao hả ?

Hắn hỏi dồn dập. hắn không còn giữ được tí bình tĩnh nào nữa..mọi thứ đang quay cuồng hắn trở nên đau khổ tột đỉnh. Trời ơi. Hắn không muốn trường hợp nào xảy ra hết.. hắn chỉ muốn nó trở lại là nó là Thiên Thiên của hắn như ngày nào. " Làm ơn đi ! Trời ơi !"

Bác sĩ vẫn đứng đấy. nhẹ nhàng nói cho hắn biết trường hợp xấu nhất có thể xảy ra :

- Thứ ba : có thể cô ấy sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa, sẽ sống đời sống thực vật mãi mãi mãi mãi

13. Chương 13: Ký Ức..

Đời sống thực vật ư ! Hắn như chết lặng, không tin vào tai mình nữa. đôi chân rần rần chắc khụy xuống, không đứng vững nổi..Nước mắt rơi xuốnghắn đã khócngười nó thương yêu nhất đang nằm đấy, ngay trước mặt nó.nó chả còn biết phải làm gì nữa. xung quanh hắn đang tối xúp lại, đứng ngay đây, trong khoảnh khắc này. Hắn chỉ biết cầu nguyện cho nó :

- Cầu trời cho Thiên Thiên được bình an ! Nếu có thể xin hãy để người nằm đấy là tôi ! Hãy cho cô ấy được khỏe mạnh tỉnh dậy !

Nước mắt hắn vẫn cứ tuôn chảy như cuốn theo những đau thương, những nỗi niềm từ bấy lâu nay tồn tại và chất chứa trong lòng của hắn.không chỉ có hắn khóccon Chi, nó khóc to lên, Thiên Vũ thì ngồi im thín thít như tượng đá, không cử động, không nhúng nhích. Tất cả hiện giờ chỉ con trông đợi vào số phận

Hắn gượng đứng lên, bước vào nơi nó nằm. đây nhờ chằng chịt bao vây lấy nó. Nó phải thở bằng ống oxi. Trông nó thế này, hắn đau lắm, hai hàng nước mắt tuôn trào ra như suối

Hai ngàyĐã hai ngày trôi qua, hấn vẫn ngồi bên cạnh nó không rời nửa bước. hấn muốn khi nó tỉnh lại, người nó thấy đầu tiên sẽ là hấn

Ngày lại ngày hấn càng trở nên tiều tụy, gương mặt xanh xao nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp thiên thần. Vũ bảo hấn về nhà ăn uống tắm rửa, vậy mà Con quỷ vương đó ở dơ thấy sợ. Vũ bảo thế nào thì hấn cũng không chịu vềHấn cứng đầu thật thế nên Thiên Vũ đành phải mua thức ăn vào cho hấn.

Hấn ngồi đấy như một cái xác không hồn cặp mắt của hấn dán thẳng vào nó không giây phút nào rời khỏi nó nấn chặt tay nó hấn hồi tưởng lại những khoảnh khắc khi hai đứa ở cùng bên nhau..hấn cười. không biết hấn đã nhớ những gì mà trên gương mặt hấn xuất hiện những nụ cười.Nhưng. nụ cười cất lên trong màn nước mắt mỏng manh, những giọt nước mắt vẫn làm ngơ, vẫn vô tình đưa nhau chảy xiết trên gương mặt của hấn. Chợt chuông điện thoại vang lên :

" I guess our love was just a fantasyI guess our love was never meant to be..

you said Im not the one for youI cant make all your dreams e true.I have to let you go no matter how."

- Alo - hấn đáp, không hề có một chút sinh khí

- Thiên Thiên sao rồi hả Nam ?

Sau vụ việc chấn động đó thì Minh cũng đã nghe tin tức về Thiên và vô cùng lo lắng nên điện thoại về để hỏi thăm tình hình của cô tiểu thư bé bỏng nàyNghe câu hỏi của Minh.. hấn đau khổ, cắn chặt môi mà trả lời :

- vẫn vậy

Thấy hấn trong tình trạng thế này. Là bạn thân của hấn nên Minh cũng thấy buồn và khổ lắm. Hiện tại không thể làm được điều gì giúp cho hấn nên duy nhất Minh có thể làm chỉ là..chia sẻ ..và an ủi hấn :

- con bé sẽ tỉnh dậy mà. Mày đừng lo lắng nữa.. mày cứ như vậy hoài, nếu con bé biết được chắc nó cũng sẽ đau khổ như mày đấy.. phải kiên cường, vui vẻ lên để chờ đợi giây phút nó tỉnh dậy chứ ! Ráng lên đi.

- Nhất địnhnhất định sẽ tỉnhCô ấy nhất định sẽ tỉnh lại..

Hấn tràn trề hi vọng, hiện giờ hấn chỉ còn biết đặt cược với số mạng mà thôi ! Nếu thật sự đó là sự an bài cho nó thì hấn sẽ không bao giờ oán trách số phận. nhưng nếu chỉ còn một tia hy vọnghấn nhất định không bao giờ bỏ cuộc

- Cái lũ đó mày tính xử sao?

- Đánh..Đánh tụi nó cho tao.. Đánh chết hết cho tao.ĐánhĐánh.. !!

Hấn trút hết bao nhiêu căm hận vào tai thẳng bạn.

- Ok, tao sẽ xử tụi nó, khi nào Thiên tỉnh nhớ điện nha. Bye mày !! Ráng bình tĩnh và đừng khụy xuống nhé ! Thiên cần mày đó !

-bíp bíp

Hấn lặng lẽ, ngồi nắm tay nó.

- Làm ơn tỉnh lại đi heo, làm ơn đi mà, đừng ngủ nữađừng như thế, tỉnh lại để mà rượt tui nữa chứ, mình sẽ chạy đua tới trường, đi chơi, nấu ăn. Đừng nằm như vậy nữa mà, làm ơnlàm ơn đi mà..làm ơn đi.tỉnh lại đi heo hấn ngồi mà lẩm nhẩm một mình với cái xác bất động chỉ còn thoi thóp thở. Nước mắt vẫn cứ tiếp tục rơi theo những lời nói.

Một tuần rồiđã một tuần trôi qua mà nó vẫn chưa tỉnh, nỗi lo sợ ngày càng lớn dần trong tâm trí hấn. hấn ngồi lẩm nhẩm kể chuyện gì đâu, rồi nấn nỉ nó tỉnh lại, nhưng nó cứng đầu quá, cứ nằm im, không nhúc nhích.

Đền ngày thứ 9 . tay nó bắt đầu những cử động đầu tiên :

- Thiên, em tỉnh phải không ? Em tỉnh rồi.Đúng thật là em đã tỉnh rồi.. Nam, nó tỉnh rồi nàNam.

Thiên Vũ hét toáng lên khi Hấn đang ngủ gục bên giường của nó.

- Heo, heo, tỉnh rồi bác sĩ, bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi

Hấn vội vã chạy tìm bác sĩ rồi dọt lẹ vào phòng .. Heo, cuối cùng cũng đã tỉnh rồi hấn mừng rỡ khôn xiết. không gì có thể diễn tả nỗi vui mừng của hấn ngay lúc này

Nó từ từ mở mắt ra, neho neho rồi xoa xoa cái đầu.

- Mày tỉnh rồi. Hihi, mày tỉnh thiệt rồi, làm tao lo quá

Liên Chi cười nhưng rơi cả nước mắt. cười vì vui mừngkhóc vì hạnh phúc

- Nhóc làm anh lo quá trời, thiệt tình, hơn cả tuần lễ

- AnhVũ ? Anh về khi nào vậy ? mà..mà em nằm như vậy đã bao lâu rồi ??

- Chín. Em nằm như thế đến nay đã chín ngày rồi đó. nhóc ngủ chín bữa là chín đêm thằng Nam nó thức trắng đó.

- Namnào ?

Nó hỏi, vẻ mặt ngạc nhiên :

- Bạn em có đứa nào tên Nam đâu?

- Em .em làm sao thế ?

Câu hỏi của nó làm hấn chết lặng, nó không biết thằng Nam, nó không nhớ hấn, nó mất trí nhớ rồi, nó quên tất cả về hấn, nó thật sự đã lãng quên hấn rồi. Giờ đây hấn chỉ là một con số không đối với nó. Hấn thấy nghẹn nghẹn, tim hấn dường như không còn co bóp gì nữa.

- Em sao vậy Thiên ? Thằng Nam cho em ở chung nhà đó, thằng nhóc đánh lộn vì em mà còn hay cãi nhau với em đó, em nhớ không, nó nè. Nó đây nè..!

Thiên Vũ nói với vẻ mặt lo lắng, vừa đẩy hấn lên cho nó nhìn rõ mặt hấn.Nhưng.

Hấn nhìn nó, ánh mắt khẩn thiết như van xin nó làm ơn đừng quên, đừng quên hấn, hãy nhớ hấn dù ở khía cạnh xấu xa cũng được, dù những kỉ niệm về hấn trong nó là một con người lạnh lùng, khó gần, vô duyên, xấu xa hay gì cũng được, miễn là nó nhớ được rồi

- Mìnhcó quen bạn không ?

Nó ngơ ngác hỏi hấn, câu hỏi này như xé trái tim hấn ra thành ngàn mảnh. Mắt hấn rưng rưng, cổ họng nghẹn lại không nói được câu nào.

Bác sĩ vào tới xem xét nó

- Bác sĩbác sĩ, em tôi nó bị sao vậy nè ? Nó bị gì vậy ?

- Theo tôi đoán chắc là lâm vào trường hợp hai

- Nhưng nó nhớ tôi mà

- Có lẽ bệnh nhân chỉ quên những việc gần nhất thôi, từ từ gây dựng lại kí ức cho cô ấy. có lẽ vẫn còn cơ hội để hồi phục lại phần ký ức đã bị quên lãng

Con Chi vội vàng chạy lại bên cạnh nó

- Thiên, mày nhớ tao không ? Mày nhớ tao không vậy Thiên ?

- Con này giống hoàimày bị khủng hả ? Tự nhiên hỏi điên giữ vậy ? mày là bạn thân của tao không lẽ tao không nhớ ? Tao bệnh chứ có phải mày đâu à ! Hỏi khủng hết biết.

- Vậy mày nhớ Nam không ? Nam đó, hay cãi nhau, gây sự với mày á, là bạn trai mày đó

Liên Chi làm hơi quá ! Cố để cho nó có lại ấn tượng nhưng rồi :

- Tao không biết không biết hần. Mà bạn trai cái khỉ gì, mày khùng à ? Mày biết tao ghét con trai mà ui da, cái đầu nhúc quá
- Hix.mày nằm xuống nghĩ đi có lẽ mày vừa tỉnh dậy. mày không nên suy nghĩ nhiều nữa có gì rồi từ từ cũng được
- Uhmày ở lại với tao nha
- Uhm. đương nhiên. Tao sẽ luôn ở bên cạnh mày mà
- .Cám ơn mày.

Hai thằng nhóc bước ra khỏi phòng, một thằng buồn còn một thằng đau khổ

14. Chương 14: Hoàn Hồn

Nó đã mất trí rồi sao giờ đây tim hần như tan chảy, không còn hy vọng gì nữa. làm sao có thể trải qua bao nhiêu chuyện mà nó có thể dễ dàng quên hần như vậy chứhần đau khổ đến tột đỉnh. Lũn thủ bước ra ngoài..Thiên Vũ khẽ an ủi hần trong cái thời khắc oan nghiệt này :

- Đừng lo nữa nhóc à, rồi nó sẽ nhớ lại thôi mà.
  - Cô ấy quên thật rồi cô ấy đã loại bỏ hình bóng của tôi trong cuộc đời của cô ấy. ông trời thật không công bằng.. ..ông thật quá nhẫn tâm nhưng dù sao cũng tốtthà để nó quên đi tôi còn hơn là nhìn thấy nó sống đời sống thực vật nếu là như thế thật thì có lẽ tôi cũng phải chết đi cho nhẹ lòng nhẹ dạ Chỉ cầu mong cho cô ấy mau khỏe lại thôi.
  - Về tắm đi, có Liên Chi ở đây với nó rồi
- Nói xong Thiên Vũ cặp lấy cổ hần bước ra về, hần đi như một bức tượng, một bức tượng vô hồn
- Trong phòng bệnh..
- Mày gọt táo trái lê đi, đói quá rồi.
  - Uk, màngủ mấy bữa mà nhìn mày xanh quáđây nè, ăn đi cho lại sức
  - Thấy cái này mới nhớ, hồi trước ông Nam gọt trái lê cho tao, còn có cái lõi không hà, tao cười muốn lộn ruột luôn. hi hi.
- Nó cười phá lên trong khi đó con Chi đứng chết trân không động đậy nhúng nhích gì cả :
- Màymày nóiNam hả ? mày không mất trí nhớ mày nhớ phải không ?
  - Hihi, nãy giờ giỡn chút cho vui thôi, mà thằng đó phản ứng ghê quá, nhìn giống cái xác ướp quá, hehe
  - Trời ơi, con quỷ, làm tao tưởng mày mất trí thật rồi chứ !! mà mày ác quá, tự nhiên bày cái trò này mày biết không khi mày nằm hôn mê hần ở đây không rời xác mày nữa bước luôn đó, cả tắm hần cũng không tắm luôn.
  - Vậy hả? ai biết đâu à.kì này chết tao rồi. con quỷ vương đó nó dễ nổi điên lắm. Hix.. Cứu tao..
  - Cho mày chết luôn cứu cái gì mà cứu. mày gan chọc ổng thì mày gan chịu đi..
  - Sao giờ vậy?
  - Uhmai biết, tới đâu hay tới đó, bây giờ mà mày nói nãy giờ mày giỡn là thế nào ổng cũng giận mày cho coi
  - Uhm hix

Lát sau hần bước vào, mặt cũng buồn hiu, nhìn nó bằng con mắt lạ lắm.

- Nà heo, ăn đi, cô ngủ 9 bữa rồi đó ! - hấn đưa cho nó hộp cơm

Nó nhìn hấn, thấy tội tội. hấn xanh quá, mặt mày hốc hác hấn, ốm hơn lúc trước nhiều lắm. hấn ra nông nỗi này vì nó mà nó lại nở đùa, giờ nó biết phải làm sao đây ?

- Anh ở đây với tui 9 bữa rồi hả? - nó nhận hộp cơm rồi hỏi hấn.

- ..

Hấn im lặng

- Cám ơn nha, Quý Vương !!

Gương mặt hấn sáng rõ lên, nó vừa kêu hấn là Quý vương, nó nhận ra hấn rồi, nhìn hấn mừng ghê lắm

- Côn hó tui, nhớ ra tui hả ? cô nhớ tui mà phải không ? - hấn nắm tay nó giật giật

- Buông ra coi, tui đập văng ra cửa bây giờ. Làm gì quýnh quáng lên giữ vậy? điên chắc.

- ừ, điên thiệt rồi, mà điên luôn cũng được, hihi.hihih

- khùng! Anh trốn viện mới ra hả? có cần tui đưa vô trong đó lại không ?

- Cần lắm, cô mau mau khỏe đi rồi đưa tui đi đâu cũng được.

- Hizzzzzzzz, khùng nặng lắm rồi, thôi tui ăn đây, không nói nữa.

- Uk, ăn đi, ăn nhiều nhiều vô

- Cho thành heo hả?

- Cô là heo mà

- Heo con khỉ.

- Hihi, thôi ăn đi.

- Ăn không ?

- Thôi, ăn đi, tui không đói

- Qua nay ăn gì chưa?

- Uhm ọt ọt - tiếng bao tử hấn trả lời thay cho cậu chủ của mình !^^!

- Trời, vậy là chưa ăn hả ? thôi ăn chung đi, mắc công anh chết đói ở đây là tui bị liên lụy á. Với lại hộp cơm bị quá, ăn sao hết.

- Uhm cũng được

Vậy là nó một muỗng, hấn một muỗng, nó vừa ồm vừa dứt hấn, thiệt giống y chang con nít. ThiênVũ với Liên Chi bước vào, thấy cảnh tượng đó sững sốt hết.

- Hai người làm gì ngơ ngác vậy, chưa thấy mẹ dứt bé ăn bao giờ à? - nó hỏi

- Đúng là tao chưa thấy pà mẹ nào dứt ọt đứa con cùng tuổi với bà hết mà là bà mẹ khùng đầu tiên tao vừa gặp hé hé..

- Haha, xem ra nhóc nhớ lại hết rồi hả? - Thiên Vũ hỏi nó, mặt gian ơ là gian. Chắc con Chi kể hết ra rồi còn gì mà hỏi nữa chứ !

- Rồi sao nào? Muốn em mất trí lắm hả?

- Đâu dám, đâu dám hihi

- Mà này giờ hai người đi đâu vậy? - hấn hỏi

- Đi hỏi bác sĩ coi chừng nào nó xuất viện

- Vậy chừng nào?

- Mai

- Yeahhhhhh, khoẻ quá, sắp ra khỏi đây rồi

Nó hét lên rồi ôm lấy cổ hấn đứng phóng lên giường giật giật

- Cô điên à. Gãy cổ tui bây giờ !

- Cho chết luôn tui sống là được rồi. he he

- Mà khoẻ là mừng rồi, thôi, tao đi học nha, trễ hai tiết luôn rồi.

- Uhm

- Anh cũng đi luôn nha

- Uhm bye hai người

rồi nó quay sang hấn nhìn hấn ngơ ngác.:

- sao hok đi học luôn đi ? Ở đây làm gì ?

- Tui đi ai chăm sóc cô ?

- Trời, làm như tui là con nít vậy?

- Còn hậu đậu hơn con nít nữa là.

- Ê ê, muốn ở lại đây thì khép cái mồm lại nha, nơi đây là bệnh viện đó, la um sùm là bị tổng cổ ra ngoài luôn bây giờ

- Biết rồi khổ lắm. nói mãi..

Lát sau

- Ê !

- Gì vậy cô nương ?

- ở đây chán quá, về sớm đi

- sao được ? Bác sĩ không cho sao về ?

- thì trốn !! Ngu giữ vậy ?

- trời! trốn viện hả?

- ừ

- thôi, chừng nào bác sĩ cho về rồi về, không trốn !!!

- vậy thì ở đây một mình đi, tui đi về à !

Nó lén lén bước ra, hấn cũng phải đi theo, hai đứa cứ rón rén, chạy ra khỏi bệnh viện đón xe về nhà

- Haiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii, thoải mái quá, ở trong đó chút nữa chắc ngộp chết mất

- Lên phòng nghỉ đi, cô còn xanh lắm

- Anh còn xanh hơn tui nữa đó. Trời ơi mới có mấy bữa không gặp mà nhìn anh như cái xác di động vậy hix thăm quá..

- Kệ tui

Hấn thấy bực bực, hấn ra nông nổi này vì ai? Lại còn mấy bữa không gặp bữa nào mà hấn không ở bên nó, tại nó không thấy thôi

Ba hôm sau, nó đi học lại, bạn bè nó hỏi thăm quá chừng. mấy cái lũ kia không thấy đâu nữa, nghe đâu bị một băng nào đó đánh tới nổi nằm viện luôn rồi. Giờ ra chơi

- Né vô, nước sôi bà con làm ơn né vô

Nó ong óng cái miệng. thiệt hết nói, mỗi lần nó xuống căn tin là ai cũng né nó hết. trông nó cứ như người ngoài hành tinh vậy, hấn ngồi đằng xa cũng phải bật cười.

- Mà làm gì mà ăn như heo vậy? từ từ thôi, mới hết bệnh mà ăn nhiều quá không tốt đâu.

- Kệ nó đi, ăn được cứ ăn, cho nó thành con heo luôn - Thiên Vũ chọt cái mõm vào phá nó !!

- Ủ, ăn cho đã, sống nay chết mai, ai biết được, lỡ mai chết rồi sao ăn?

Nó vừa ăn, vừa diễn thuyết dạy cho Chi với Vũ biết ý nghĩa cuộc sống. đối với nó : “ăn là sống, nhịn là chết”
thà ăn chứ không nhịn.

- Khùng, nói năng gì kì vậy? mà chán sống à ?

Liên Chi liếc nó.. khũa nó vài câu

- Hihi, nói chơi thôi, tao còn muốn sống lâu lâu nữa để chờ chuyện hai người.

- Hai người nào ?

Chi và Vũ đồng loạt cất tiếng hỏi :

- Saxx, đừng làm bộ ngây thơ nữa, tui biết hết rồi

- Là sao ? - cả hai lại hỏi

- Là chuyện hai người đó, tui thấy hai người hợp lắm, thành một đôi cho rồi.

- Nói diên nà

Bụp. hai đứa cốc đầu nó

- Oáiđau, nói sai chỗ nào đâu?

- Còn nói nữa hả ?

Thêm hai cái cốc nữa. nhìn nó thấy thương ghê, bị đánh hoài.hấn đứng xa xa cười không ngớt. còn nó ở đây bị quánh không ngừng. tội nghiệp con bé !!

- Mệt, không nói với mày nữa, tao lên trước - Chi bỏ chạy một mạch mất dạng

- Anh cũng đi à, ngồi ăn một mình đi há.

- Uhm.mà nhớ nha anh Vũ, con Chi được lắm đó nghe he he he

Tùng.tùng.tùng

Nó uể oải bước lên, nhìn qua bàn bên kia thấy trống trơn, hấn lên từ khi nào nhanh vậy không biết.

Trưa về tới nhà, nó nằm phịch xuống cái ghế, mệt mỏi.

- Sao không nấu cơm đi ? Mệt lắm à ?

- Biết rồi..khổ lắm.nói mãi

- Ê, hôm nay nấu canh chua đi

- Uhm phụ một tay à nha.

- Ok, hôm nay tui rửa chén cho

- Ok

Hấn vô bếp phụ nó. Hai đứa nói cười vui vẻ..trong chốc lát tiếng chuông quen thuộc lại réo đại thiếu gia
inh ỏi :

” I guess our love was just a fantasyI guess our love was never meant to be..

you said Im not the one for youI cant make all your dreams e true.I have to let you go no matter how.”

- Alo

- Anh hả?

- Ai vậy?

- Em nè, nhớ anh quá hà.

- Là cô à? Tôi không rảnh

- Vãn lạnh lùng thế, em nhớ anh thiệt mà. Em sắp tới sân bay rồi, anh đón em nhé.

- Cái gì? Sân bay gì, cô về đây à?

- Vâng, em về với anh anh ra đón em nhé !

- Tôi không rảnh

- Vậy thì tự em về cũng được, bye anh, lát nữa em tới. chụt. xxx.

- Con này điên rồi.

Hắn lầm bầm, lo lắng chuyện gì đó. Thấy hắn kì kì, nó hỏi

- Weee, sao vậy?

- Không có gì, chỉ là tôi muốn nói cho cô một hung tin, có lẽ lát nữa sẽ có một con khủng ghé đây. Cô chuẩn bị tinh thần đi nhá

15. Chương 15: Xuất Hiện..

Hắn lầm bầm, lo lắng chuyện gì đó. Thấy hắn kì kì, nó hỏi

- Weee, seo vậy?

- Hok cóa gì, chỉ là tôi mún nói cho cô chuẩn bị tinh thần, có lẽ lát nữa sẽ cóa một con khủng ghé đây.

Con khủng. Một đứa bị kêu là con khủng chắc con này cũng không hề bình thường và đơn giản tí nào ?
Hắn bắt đầu rầu rĩ còn nó thì vẫn thắc mắc :

- Ai vậy?

- Một đứa con gái

- Bạn gái anh à?

- không phải

- Cô ấy tên gì vậy ?

- Châu Ngọc Nhi: một con khủng có đẳng cấp bên New York

- Ừ..mà tui có cần trốn không ?

- Không

- Nhưng lỡ

- Vậy thì cô chịu thiệt một chút vậy, cứ nói là osin trong nhà là được rồi.

- Uhm

Hai tiếng sau

Tính tong tính tong.

- Để tui ra mở cửa cho, tui là osin trong nhà mà

Nó quay sang nói và giành đi mở cổng. nhưng vẫn không quên để một nụ cười cho hân yên lòng hân nhìn theo bóng nó chạy ra ngoài mà thấy xót xa. Bắt nó phải chấp nhận làm osin trong khi nó cương quyết không bất cứ lí do gì nó chịu làm osin ỉn. Vậy mà giờ nó lại phải nhịn nhục chịu đựng. xót cho nó quá !!

- ..

Nó mở cửa ra, trước cửa là một đứa con gái ăn mặc moden hết cỡ, khoác chiếc áo khoác sắc sỡ, chiếc váy ngắn cùn cùn, tóc nhuộm vàng hoe. Đứa con gái đó gỡ kính ra, nhìn nó như một quái vật.

- Cô là ai?

- Tuilà osinở đây ạ !

- Hừ, osin ô siết gì mà bấm chuông mấy cái mới ra. Muốn cho bốn tiểu thư đứng đây luôn hả ?

- Dạ xin lỗi, mời cô vào

Nó lăm bằm **** rửa mặt mình : “người gì thấy ghét.” Con nhỏ này ở chung với nó dài dài thì chắc cũng có chuyện dài dài xảy ra.^^!

- Cậu chủ đâu - con đó hỏi giọng khó ưa

- cậu chủ trong nhà !!

Trả lời chứ nó cũng chẳng biết ở chỗ nào mà chỉ cho con đó. nó đảo mắt kiểm xem thằng nhóc đó có ra chưa

- Tui đây. Có gì không ? Mà cô lếch cái xác về đây làm gì vậy? - hân lạnh lùng tiến đến.

Tức thì đứa con gái kia chạy lại ôm chặt hân trong sự ngỡ ngàng của nó. Con đó cứ nhảy từng từng lên y chang con khùng

- AAAAAA, nhớ anh yêu quá, gặp lại anh yêu mừng quá

Không chờ hân nói thêm câu nào cô ả nhón lên định kiss hân nhưng bị hân chụp cái mõ và đẩy ra ngay lập tức. nó đứng trước cổng nhìn vào miệng nhoeo cười toe toét : “đáng đời con khùng”

- Cô làm gì vậy, buông ra coi - hân đảo nhanh mắt sang nó

Nó bây giờ đang shok trước thái độ con kia. Hai mắt nó buông xuống đất, rồi nó đi đến khép cổng lại, sau đó chui vào bếp. tự nhiên nó thấy buồn buồn, chính nó cũng không hiểu vì sao nữa. “mình bị gì vậy trời ? Buồn cái gì chứ ?” nó lẳng lặng làm tiếp các món ăn mà tâm trí cứ trôi dạt đi đâu..!

- Anh yêu sao cứ lạnh lùng với em vậy ? em có gì không tốt hả ? em đẹp đâu thua gì mấy đứa con gái khác, với lại nhà em cũng giàu tình em cũng dịu dàng nữa. tóm lại em cũng hoàn hảo mà anh ?

- Tôi không thích. Nhìn cô tui muốn bực. cả cây số vẫn không dám dòm hướng chi.

- Nhưng mà cha mẹ chúng ta đã quyết định chuyện hứa hôn rồi mà?

- Họ.. chứ không phải tui. Mún cưới thì qua Mỹ đăng ký kết hôn cưới họ đi. Đứa nào hứa thì đứa đó vác mặt đi cưới. tui không tham gia vào cái phi vụ này biến dùm tui cái.

- ..

Con nhỏ căm luôn, không nói nữa. đã một năm rồi, kể từ khi nhỏ đó gặp hân, lúc nào hân cũng lạnh lùng, thua cả người xa lạ.

- Nếu không có việc gì nữa thì về đi, tui bận.

- Em không về, em sẽ ở lại đây với anh yêu.

- Gì Hả ?? Cô điên à

Hắn hét toáng lên cả căn nhà rung chuyển còn nó đứng trong bếp như chết lịm. cái cây dao trên tay nó..cũng run run. Cứ như. Con dao ấy đang muốn bay thẳng ra ngoài này nhưng cũng may nó có thể cầm vững được : hắn nhìn con đó trân trân.

- Cô đùa đấy hả ?

- Em nói thiệt, em xin hai bác rồi.

- Nhưng tui không đồng ý. Họ có quyền gì mà cho phép cô hả?

- Em nói rồi, nếu muốn thì anh cứ hỏi hai bác đi, em lên phòng đây

Nói xong con nhỏ gọi với vào nhà bếp :

- Ê, osin, ra giúp tôi đem đồ lên phòng coi.

-

Nó vẫn không nói gì, lẳng lặng bước ra xách đồ của con quỷ đó lên phòng của nó

Hắn đang tức giận, bấm điện thoại nhanh mún mắt.

- Alo !

- Tại sao lại kêu con đó về đây, tại sao lại cho nó ở nhà của tui. Hai người làm vậy là sao hả?

- Con bình tĩnh nào. Ta làm vậy để hai con có cơ hội gần nhau thôi. Con đừng tưởng trốn được chuyện này, ta đã quyết định rồi thì không được cãi.

- Tôi không đồng ý. Quá đáng thật. tôi muốn ở một mình. Mấy người phiền quá.

Hắn cúp máy cái rụp. đang bực mình mà. Vậy là cái nhà này từ nay có thêm một người nữa, vui đấy chứ !! con bé hám trai kia chọn cái phòng đối diện phòng hắn. trong nó nhí nhánh nhưng cũng có gì đó đáng sợ lắm

- Osin đâu rồi? Nấu cơm cho tui. Làm cho tui món pittet, sườn chua ngọt, cả spageti nữa nhá !! à. Còn nữa khui cho tui một chai rượu thượng hạng để tí nữa tui với cậu chủ dung bữa.

- Xin lỗimấy món đóa tui không biết làmcô dung món khác được không ?

- Hứ, osin cái kiểu gì hả? làm mấy món đó cũng không biết. Cô không cần làm ở đây nữa, tui sẽ muốn người khácCô đi được rồi đó !

- Ai cho cô đuổi người của tui hả? cô mà cà chớn phách lối thì lếch ra đường mà ở ?

Hắn nghe con kia đuổi nó máu hắn sôi ùng ục lên.. tại ba mẹ hắn quyết định mọi chuyện nên hắn cũng không muốn xé truyện ra to để yên cho cái con này trong nhà thôi !

- Ememtại con nàynó không biết nấu gì hết, em tính muốn người khác

- Tôi nhắc lại lần nữa, không được đụng tới người của tui nếu muốn ở đây lâu dài - hắn nhìn sang nó - chuẩn bị cơm đi nhóc, tui phụ cho

- Uhm

Nó cười, tự nhiên nó thấy vui vui trước thái độ dịu dàng của hắn đối với nó. Còn con kia thì ngạc nhiên hết sức. “osin mà hắn lại đối xử như vậy, còn mình”

- Anh có làm sao không vậy ? công tử mà lại vô bếp

- Không phụ thì đừng có ăn - hắn đáp gọn lỏn

- Nhưng em có biết làm gì đâu

- Thì im cái miệng lại cho tui nhờ.

- Uhm mà anh biết nấu ăn hả ? - con kia hỏi

- .

- Hấn uhmcậu chủ nấu ăn được lắm đấy
- Xời.. anh không biết có bị gì không nữa, tự nhiên vô bếp, để con osin nó làm được rồi.
- Thôi cậu lên nói chuyện với cô ấy đi, để tui làm cho, nghe lòng bùng lỗ tai quá
- Ráng chịu chút đi. Con đó tui ghét lắm mà sao cứ đưng hoài, chán ghê. không nói chuyện với nó đâu.
- Sao vậy? đẹp mà
- Nhưng mê trai. Lại thêm cái tật ham địa vị, chảnh chệ, ra vẻ ta đây. Nói chung mẫu người tui không thích.
- ủa sao thấy cũng vui vui, dễ thương lắm mà.

Nó nói vậy chọc hấn nhưng có nghĩ vậy không thì cũng chẳng ai biết. tâm tư của nó cũng lộn xộn xà bần chẳng ai đoán biết được điều gì.!

- Từ từ rồi biết. Nhớ cẩn thận nha
- Làm như nhỏ đó là ác quỷ không bằng
- Xong rồi nà - hấn gấp một miếng rau - thử coi được không ?
- Uhm. Ok, ngon lắm, công nhận ngày càng tiến bộ ta - nó cười, hấn cũng cười luôn. Đâu biết có người đang nhìn chăm chăm ngoài kia..

Con kia ở ngoài nhìn vô thấy cảnh hấn dứt nó là máu nóng nổi lên “mày chờ đấy, osin mà ngon hả?”. lát sau hấn lên phòng tắm rửa, chuẩn bị ăn cơm. Con kia vẫn ngồi chèo ngoải trên ghế, sơn móng tay, điệu thấy ớn.

- Con kia mày xong chưa vậy, định cho tao đói chết luôn à?
- xong.đã xong hết rồi ạmời cô

Từ trong bếp nó nói với ra: khó ưa - nó rửa thêm nhưng nhỏ lắm, con kia chẳng nghe được gì

- Mày làm gì mà như rùa vậy hả? bốn tiểu thư chưa bao giờ chờ cơm lâu như vậy. đồ hậu đậu, mày như vậy mà làm osin, thật tủi cho cái nghề quá.

Cái con đó ngồi chèo giò phẩy phẩy cái tay. Cái miệng thì buông lời mỉa mai nó

Lúc này cái đầu nó bắt đầu bốc khói trắng hết nhận được rồi chứ đâu.. Nó nhìn thẳng con đó, quắc mắt lên

- Rồi sao hả ? Tao thích như vậy được không? Tao làm giúp việc cho Nam chứ không phải làm mọi ày Muốn ăn thì tự dọn chén mà ăn. Đừng tưởng tiểu thư thì mày ngon à nha. Tao không sợ mấy đứa tiểu thư như mày đâu. Đừng có nghĩ tao dễ ăn hiếp mà lên mặt. mày tự dọn thì mày ăn không dọn thì ngồi đó nhìn nghe con

16. Chương 16: Vô Đối..

Bị nó tạt nguyên gáo nước sôi vô mặt con đó khùng khùng giờ lại bị kích nổ.mà cái con khùng đó cũng có chịu thua ai bao giờ đâu :

- Màymàymày dámcon khốn kia, dám ăn nói với chủ mày vậy hả?
- Đứa nào khốn thì biết! Mà mày có phải chủ tao đâu, tao không phải đầy tớ, đừng có mà nói với tao cái giọng tiểu thư đó. Trong cái nhà này mỗi người đều tự do, Nam cũng cần có sự thoải mái của mình. Mày nên xử sự thế nào cho phải thì sẽ không bị đối xử lạnh lùng nữa. tao nghĩ mày đủ thông minh để biết Nam cần gì mà

- Dám dạy đời tao hả ? tao à chết

Con quỷ đỏ nhảy vào đánh nó tới tấp. ọc ọc. Bặc bặc. hự !!

Con này có chút ít võ nên ra đòn có kĩ thuật lắm. nó bị lãnh hai bạt tay choáng váng, nhưng nó không đánh lại. “dù gì con này cũng là khách của Nam”, nó nghĩ vậy nên thôi không đáp trả chỉ lẳng lặng mà chịu đòn của con đó. Vậy mà con kia cũng không vừa, định cho nó một tát nữa thì

- Làm gì vậy hả? cô dám đụng đến cô ấy là tui không khách sáo với cô đâu

Hắn lao xuống như tia chớp. con khủng kia tưởng hắn đang mắng nó, nên làm nũng

- Anhhixhix huhu, con osin nàyhuhu nó ăn hiếp em, nó đánh em đau quá, huhu, mặt sưng hết rồi đây nèhixhix

- Gì hả ??

Nó bực bội, nó có đánh hồi nào đâu chứ. Mặt hắn bây giờ đang đỏ sạm.

- Cô im cho tui. tui nói cô đó, dám lên mặt trong cái nhà này là không xong đâu. Cô dám đánh cô ấy là tui không tha cho cô đâu.

- Cái gì hả ?? anh bình nó ? Nó là cái gì mà anh bình nó vậy? còn em thì sao ? Anh bình một con osin mà bỏ vợ chưa cưới hả?

Hai từ vợ chưa cưới xé nát tim hắn và nó. Hắn giận dữ

- Vợ chưa cưới gì hả? tui đã nói là tui không là gì và cũng không muốn là gì với cô hết. hiểu chưa hả ? Muốn cưới thì kiếm ai chịu cưới mà cưới tui đây “never” cô mà còn lộn xộn thì vác đồ ra đường mà ở !!

- Anhh thật sự không có tình cảm gì với em sao ? Quả thật không có tí nào sao ?

- Không có dù chỉ là một chút xíu. Cô nên tìm người khác đi.

- Không. Em không bỏ cuộc đâu. Dù sao thì em cũng sẽ đeo theo tới cùng, “em yêu anh, em yêu anh nhiều lắm nhưng trên hết tất cả em yêu cái gia sản nhà anh nữa.”

- Tùy cô .

Hắn nói với nó - Heo, hôm nay đem cơm lên phòng ăn với tui nha, tui không ăn dưới bếp đâu, mất hứng lắm.

- Uhm

- Cái gì ?? Anh ăn chung với osin á?

- Được không ? Tui thích ăn với ai thì tui ăn.

- Anh hứ ! Vậy thì ăn một mình lát xuống rửa chén cho tui đó con kia

- Xin lỗi, tui không có phận sự rửa chén, cô ăn thì tự rửa nha.

Nó đáp, không thèm nhìn con đó nữa.rồi lặng lẽ theo sau hắn lên lầu..

- Mà có bị khủng không con kia? Dám bảo tao rửa chén à? ảnh lên rùi, không có ở đây mà cứu mày đâu.

- Tao cóc cần ai cứu. mày thích làm gì thì làm.

Nói rùi nó bưng mâm cơm lên - Ê, xuống bưng phụ coi

- Mày dám bắt ảnh xuống bưng cơm hả? mày biết ảnh là ai không hả?

- Là ai thì sao ? Có là ai thì cũng phải có làm mới có ăn. Hiểu chưa

Hắn bước xuống giúp nó trong cái nhìn kinh hoàng của con kia.

Trong phòng đọc sách

- Ê, hồi này không sao chứ ? - hắn nhìn mặt nó

- Sao là sao ?
  - Có bị gì không, đưa coi coi.
  - Thôi, khỏi, không sao, hihi quen rồi.
  - Quen?
  - Uhm tại hồi đó đi đánh lộn riết quen
  - Bó tay. Mà đừng có đại dột đánh chau với con đó, nó có võ đó.
  - Cô ta giỏi võ lắm hả ?
  - kHông, dở lắm, biết cơ bản hà, mà tại nó dữ lắm nên ra đòn mạnh
  - Trời, không ngờ còn dữ dữ hơn tui.
  - Chẳng những dữ mà còn ác lắm. hồi đó còn ở bên Mĩ, mấy cô nào mà nói chuyện với tui một câu là con đó kêu bằng đánh bầm dập hết.
  - Trời! ghê vậy?
  - Sợ à?
  - Ừ, nhưng có anh ở đây lo gì - nó nhìn hấn nói đùa làm hấn vui không tả nổi
  - Đương nhiên, nhưng phải cẩn thận là vừa. không biết nó còn ở đây bao lâu nữa thôi ăn đi. Già mồm quai đói hết bây giờ! hi
- Trong nhà bếp, có một người đang tức tối quậy tung đĩa thức ăn mà không nuốt nổi miếng nào. Con đó bấm điện thoại gọi cho ai đó
- Chào con
  - Chào bác ạ!
  - Sao rồi, con ở đó thoải mái chứ ?
  - Hix, ảnh cũng vậy hà, lạnh lùng lắm bác ơi huhu - nó giả bộ
  - Từ từ nào, thế nào rồi nó cũng cười con thôi, bác hứa.
  - Dạ, nhưng ảnh quá đáng lắm, ăn chung với con osin chứ không chịu ăn chung với con.
  - Osin nào ?
  - Con osin ảnh mới mượn. nó chảnh lắm, nhưng mà xấu xí lắm, bác đừng lo.
  - Uhm, con ngủ sớm đi, mai con sẽ đi học đấy, bác đã lo xong hồ sơ rồi, con sẽ học chung Nam.
  - Dạ, cảm ơn bác. Goodnight
- Nở một nụ cười gian xảo vô cùng, con đó call tiếp hiệp hai :
- Alo, em yêu à?
  - Chào anh, nhớ anh quá.
  - Anh cũng vậy, em gọi có chuyện gì à?
  - Em muốn anh qua liền bên em, em sắp đi học nên cần có bạn. anh và tụi nó qua liền nhá, lỡ có xử tụi nào mà không có tụi anh thì không có vui đâu
  - Ờ, năm tiếng nữa bọn anh có mặt, chi đẹp nha cô em
  - tất nhiên, có khi nào em keo đâu.
  - Uhm. Hun em cái, bye em nha !! anh đi chuẩn bị !

- Bye anh !!

Xong hai cuộc gọi, nụ cười trở nên nham hiểm hơn.

Sáng hôm sau

- Hả ?? cô cũng đi học nữa hả ? - hẳn nhìn con đó hét lên

- Cái gì ?? osin mà cũng đi học nữa hả ? - con đó nhìn nó hét lên

- Uhm, ai nói osin không có quyền đi học? tui đi trước đây, cậu chủ tiểu thư đi sau há - nó nói một hơi rồi bước ra cửa.

- Ê, ê chơi kì vậy. hum nay đùa mà he he !

Hắn xách cặp rượt theo nó, bỏ lại một con đang âm mưu đủ thứ.

Tối trường, hôm nay tui nó vô sớm, lớp mới có mấy đứa hà. Con Chi vô rồi, nhìn mặt tươi rói.

- Gì mà hôm nay vui vậy ? đi học chung với anh tao hả ?

- Gì chứ ? Bộ mặt tao nhìn vui lắm hả?

- In nguyên chữ vui chà bá lun kìa. Ê, xuống căn tin mua coolair nhai, lát vô tiết văn bù ngủ lắm.

- ừ, đi, mà lát nữa kiểm tra văn đó, kì này tiêu quá.

- tao học bài rồi

- trời, phải mày không vậy ?

- chứ ai? Tại không có gì làm. Hihi đi

hai đứa định bước xuống căn tin, Chi nhìn Nam

- Ông đi không đi chung cho vui?

- Thui, tui không đi đâu, đi xuống dưới thấy Heo ăn, ô nhiễm con mắt.

- Cái gì hả ? đồ quỷ vương đáng ghét. Biến đi cho rảnh.

Nó hùng hổ ném cho hẳn cái nhìn máu lửa rồi lôi con bạn đi.

Không biết sao hai đứa nó vô lớp là kiểm chuyện với nhau vậy đó. Mà Nam nói đúng thiệt, nó xuống căn tin là cầm cúi ăn, ai cũng thấy mà sợ.

- A, anh Vũ ! - Liên Chi mừng rỡ la lên

- HI, hai nhóc - Thiên Vũ mỉm cười nhìn hai đứa

- Anh Vũ, ăn sáng chưa ?

- Chưa? Bao anh hả?

- Không, anh chưa ăn thì ăn đi, rồi trả tiền cho em luôn há hihi

- Trời ! Con nhỏ này !!

- Mà anh nè.

- Gì ? Đừng nói muốn ăn thêm nha.

- Không, làm như người ta là Heo vậy. hôm nay trường mình sẽ có nữ sinh mới, đẹp lắm

- Sao mày biết? - Con Chi hỏi

- Bí mật, tao mệt mỗi con khùng đó ghê, hôm qua nó đánh tao hai tát, tại nó là người nhà của ông Nam nên tao không đánh lại. nhục ghê

- Sao? Ai dám ăn híp cứng của anh hả ? con đó mún chết à ?

- Mà chuyện là sao? Mà kể đầu đuôi đi..

##\$^(*)()(*&^%%%^&*)&%%\$#\$^*(

Nó kể một hơi, không sót sự kiện nào, hai đứa kia, đưa căn môi, đưa chống cằm

- Vậy là mà có đối thủ rồi

Con Chi phán cho nó một câu làm nó ngơ ngác

- Là sao?

Ánh mắt nó ánh lên vẻ hù dọa như “nói bậy gì thì chết với tao”

- À, chắc ý Chi là em có đối thủ bà chằn chứ gì.

Thiên Vũ đỡ lời rồi nháy mắt với Chi không khéo lại bị nó đập ột trận tan nát ^^!!

- Hahaha, hai người hợp nhau quá há! Thôi lên trước đây, hai người ăn vui vẻ nha, nhớ trả tiền cho em đó

Vô tiết một, ông thầy chủ nhiệm lại làm nhiệm vụ bất khả thi, giới thiệu bạn mới. con nhỏ vừa bước vô là mấy thằng con trai la um sùm, huyết sáo làm ông thầy hết hết volum

- Im lặng hết coi, mất trật tự hả ?

Rồi ổng tiếp - các em, đây là bạn Châu Ngọc Nhi, mới chuyển về đây, các em nhớ giúp bạn

Con nhỏ cười khinh miệt làm nụ cười chột tắt trên môi mấy thằng con trai. Phải rồi, con trai lớp này ngoài Nam hotboy ra thì đâu có thằng nào đặc biệt mà tiểu thư hám trai ta chú ý chứ.

- Chào, tôi ngồi chỗ nào ?

- Em ngồi cạnh Nam đi - ông thầy cũng đáp lại nó với thái độ không tốt đẹp gì

Thằng nhóc Nam thì hết hồn, còn nó cũng như bị kiến đốt, con đó ngồi cạnh Nam vậy là khoảng cách giữa nó và con đó không xa. Hix, chán ghê. Con kia bước xuống

- Anh yêu, giúp em nhé. Mình ngồi chung như vậy hạnh phúc thật.

Hắn không nói gì, lạnh lùng ngó ra chỗ khác. Cả lớp ngạc nhiên trước cử chỉ thân mật của con đó với Nam, thấy vậy, con nhỏ đứng lên đồng loạt :

- Các bạn thắc mắc à ? Mình là Bạn gái của Nam, đúng hơn là vợ chưa cưới. hai nhà chúng mình đã đính ước chắc cũng sẽ sớm kết hôn thôi !

17. Chương 17: Quyết Chiến .

Lại típ tục cái giọng đó nữa rồi, hết nói. Tên Nam bực quá, không chịu nổi hét thẳng vào con đó :

- Cô khùng à? Tôi nói là tui không thích cô mà, tui có bạn gái rồi. Biến đi cho rảnh mắt

..

Con đó ngồi đấy nhìn hắn câm lặng bị nạt một cái què cúm mình. Hết biết nói gì rồi

Cúi cùng thì giờ ra chơi cũng đến. nó và con Chi nhanh chóng phóng ra khỏi lớp. hắn cũng chạy nhanh để tránh khỏi con ác quỷ. Khi hắn xuống thì cái bàn kia đã yên tọa đủ 3 người: nó, Chi, Vũ. Hắn hỏi khê.

- Tôi ngồi chung được không ?

- Anh hay ngồi bàn bên kia mà ? Bên đây đủ rồi. - nó đáp mà không nhìn hắn

- Tại tui muốn né con kia. Không cho thì thôi

- Nam cứ ngồi đi, con này nó khùng lắm, hơi đầu để ý
- Đúng rồi đó, nhóc cứ ngồi đây, nó không dám làm gì đâu . - Thiên Vũ cười gian gian ^^!
- Một mấy người quá, muốn ngồi đâu thì ngồi. đúng là công rắn cắn gà nhà - nó lắm bầm
- Đầu có, tụi anh dẫn cừu đến cho sư tử đẩy chứ

Bây giờ cả căn tin chỉ có bàn nó là đáng chú ý nhất, hai hot boy ngồi chung hai girl cũng khá kute. Mọi người trầm trồ khen lấy khen để, người khác lại ghen tị vì không được ngồi chung hotboy vân vân và vân vân. Bỗng nhiên con kia xuất hiện, làm nhiều chàng nơi đây thất bất điên bát đảo. Vũ nhướn mày lên

- Con đó đó hả?
  - Uhm - Nó đáp
  - Cũng thường thôi, có gì đẹp đâu, thua hai vị cô nương ngồi đây mà. - Vũ đùa hay thiệt cũng chả ai biết. cái tên đó là chúa miệng lưỡi !!
  - Miệng lưỡi quá, lát nó qua đây mà cua nó là bít tay em - Nó đe dọa Vũ
  - Yên tâm, anh không trắng hoa vậy đâu. Hihi - Vũ vừa đáp lời nó vừa nhín sang phía của Liên Chi .
- Mọi người vui vẻ, chỉ có hần là bực bội. con đó tiến đến khi thấy hần
- Em muốn nói chuyện với anh. Anh ra khu vườn sau trường nhá.
  - Tui không rảnh. - hần vẫn vậy vẫn lạnh lùng
  - Nhưng chuyện rất quan trọng, liên quan đến chuyện đính ước. có phải anh không muốn ?
  - Cô biết mà. Hối chi hoài thế !
  - Vậy thì ra đó đi, mình giải quyết luôn. - con đó định bỏ đi thì đứng lại - thì ra là con osin, dám ngồi chung bàn với chủ hả?
  - Ê, bé nói ai vậy bé? ở đây không ai làm osin hết. - Thiên Vũ nhìn con nhỏ đó.
- Con nhỏ kia thấy Vũ là máu hám trai nổi lên, dịu giọng xuống. Vũ đẹp trai vậy mà, đầu thua Nam. Trong trường, hai người này là số một.
- Anh là ai? Sao lại xen vô chuyện này? Muốn đi chơi với em không ? Bữa nào mình gặp sau há. - con này nhoẽn miệng cười một cái thật duyên, chớp chớp mắt muốn rụng hết hai hàng lông mi, còn đá lông nheo nữa chứ. Không chịu nổi.
  - Trơ trên! - Chi tự nhiên lên tiếng
  - Ê, mày nói ai vậy, coi kĩ lời nói trước khi nhả ra nhá. - con kia đáp lại
  - Rồi sao nào? Muốn gây sự à? - nó hỏi
  - Mày thì chờ đó đi osin, tao xử mày sau. Anh đi nhanh đi, sắp hết giờ rồi.
  - Đi - hần đi theo con đó. Ba đứa cũng chạy theo xem chuyện gì.
- Con kia sải bước nhanh đến khu sân sau của trường. đến gần tường rào, quay mặt lại
- Lúc nãy anh nói có bạn gái rồi. Vậy cô ta là ai?
  - Là ai cô không cần biết. Cô chỉ cần hiểu rằng cô và tui chẳng liên quan gì nhau cả.
  - Anh nói dễ nghe nhỉ? Tui không ngờ con người anh sắt đá thật. tui đã đeo đuổi anh cả năm trời, vậy mà anh cũng coi như không.
  - Cô không phải là máu người tui thích.
  - Vậy người anh thích là ai
  - .

- Nói đi!

-

- Nếu nói cho tui biết, tui sẽ chấp nhận thua cuộc, tui sẽ từ bỏ anh và cái gia sản nhà anh.

- Là cô ấy - hấn nói rồi lòi nó lại gần hấn - chính là con heo lười

Nó lại cứng đờ người không hiểu gì cả. “sao lần nào cũng đem mình ra đỡ đạn vậy trời” nó đau khổ, con kia đang nhìn nó bằng ánh mắt giận dữ, còn Vũ và Chi đang hả hê lắm. nó không biết giờ phải làm gì, tay hấn đang nắm chặt tay nó.

- Mà là bạn gái anh ấy? - con đó hỏi bằng ánh mắt điên dại chưa từng có

- Hả ? tui tui - nó không biết nói sao, hấn thì thúc nhẹ vào lưng nó như cầu xin “làm ơn giúp dùm đi” - ừ

- Mà thì ra là hai người đã sống chung với nhau từ đầu. - con kia cũng nhìn nó bằng con mắt tóe lửa

- Không phải như cô nghĩ à nha - nó bào chữa, nhưng vô ích.

- Giờ cô đã biết hết rồi, cô nên từ bỏ tui đi, tạm biệt. - hấn nói, định kéo nó về lớp

- Khoan đã anh kia, anh tên Vũ phải không ?

- Uhm, có chi không bé?

- Em em mún làm bạn gái anh được không ? - con đó thiệt là táo tợn

- Oh ! Em không đùa anh chứ, em đẹp thế mà lại đòi làm bạn gái anh sao? Không phải em yêu Nam lắm sao? - Vũ nhìn con đó bằng con mắt sắc sảo chưa từng có. Còn Chi thì đang nhìn Vũ bằng cặp mắt xẹt tia lửa điện

- Em yêu hấn vì hấn giàu thôi, phần đẹp trai thì anh ăn đứt hấn. chúng ta là một đôi xứng nhất đấy, làm bạn trai em nhá ?

- Nói thật nha em gái. Em đẹp thật đấy - Vũ cười, con đó cũng đắc ý - nhưng mà em cũng thật là một đứa của traitor trên nhất mà anh từng gặp đấy. anh không hứng thú, anh có đối tượng rồi, bye em nha

- Anh. anh dám mắng tui hả? - con đó tức lên. Bây giờ thì người đang vui là con Chi mà

- các người được lắm, chờ đi. Tụi bây, ra đây

Ba mươi thằng “máu mặt”, tóc nhuộm đủ bảy sắc cầu vồng bước ra từ những gốc cây. Eo ôi, thằng nào cũng bặm trợn, nhìn gớm quá, không biết hai ông Vũ và Nam có đầu nổi không. Mà tụi này sao xâm nhập vô đây vậy trời. nó lo lắng khiêu hấn

- Ê, mấy đứa này ở đâu ra vậy?

- Bàng của nó, chắc mới bay từ bên Mĩ sang. Mấy đứa này là người việt nam nhưng ăn chơi đua đòi, được nó bảo lãnh sang Mĩ. - hấn trả lời, giọng đều đều cho nó dễ nghe

- Mấy tên này không vừa đâu - Vũ thêm vào

- Uhm, đứa nào cũng có võ hết đấy, cẩn thận. - Hấn tiếp thêm làm nó sợ - sợ hả Heo

- Nó không biết sợ là gì đâu, nó xông pha chiến trường riết rồi cũng quen- Vũ chọc nó : trong tình thế đầu sôi lửa bỏng này mà còn chọc nữa.

- Có 30 đứa, chúng ta chỉ có 2 - Nam nói, mặt hiện lên vẻ lo lắng - anh nhắm chịu nổi không ?

- Không chắc, chưa biết mấy thằng đó dám đá ra sao nên không biết được. - Vũ chau mày

Con kia bắt ngờ cười lớn

- Hahaha, sợ rồi à? Nếu sợ thì hai anh đẹp trai tránh ra một bên đi, để em xử hai cô ả trước

- Mơ à? - Vũ lên tiếng

- Vậy thì ấy người bò về luôn. Nói trước, mấy bạn tui vô công đầy người đẩy nhá. Anh Nam cũng biết mà. Dân quây với nhau không

- Bộ hồi trước anh quây lắm hả? - nó tròn mắt hỏi

- Uhm cũng hơi hơi - hắn trả lời rồi nhìn nó cười

- Chắc phải kêu viện binh quá. cầm chân tui nó, tui đi gọi điện

Vũ nói rồi xoay người ra sau rút dế ra

- Alo

- Kiệt hả? huy động toàn lực lượng anh em tới trường cho tao? Gấp lắm rồi, nếu không là mày vĩnh biệt người bạn đẹp trai nhất trên đời này đó.

- Mày gặp chuyện gì vậy, tui tao tới liền, mười phút nữa nhá, nhưng mà ở đâu - Cường hỏi dồn

- Sân sau trường, lẹ nha

- Xong! - Vũ cười nhẹ

- Anh kêu ai vậy? chừng nào họ tới? - Hắn thắc mắc

- Chắc là kêu băng quây của anh chứ gì - nó trả lời thay - băng đó chuyên đánh lộn, cua gái nhưng không làm chuyện bậy bạ bao giờ, khoảng 20 người, người nào cũng có võ không thua gì anh đâu

- Khoảng 10 phút nữa là họ tới - Vũ khẳng định

- Chắc tới đó mình bị lược hết rồi quá, họ tới hốt xác anh em mình về - Nó đùa với Vũ

Chợt có tiếng ai vọng lên nghe khó chịu lắm

- Tụi bay đang tính sẽ bò về hay lết à ? - tiếng con nhỏ đánh đá - lát nữa tao sẽ ban cho tụi bay ân huệ, kêu một chiếc cứu thương. Yên tâm, tui tao không để tụi bay chết đâu mà lo, đừng tính tới chuyện lên thiên đàng làm gì.ha ha haa..

- Cô nên chuẩn bị xuống địa ngục thì đúng hơn - Chi nói lại. này giờ nó im lặng, không phải nó sợ mà là nó đang kiểm kê hoãn binh, chơi thân với con bạn gan góc quá nên bây giờ Chi cũng bị nhiễm cái tính chần chừ của nó.

- Mày ngon lắm, tao sẽ xử mày sau khi tao đập con nhỏ đó. Tụi bay, bắt đầu

Con đó quay qua kêu tụi kia. Bốn người bên đây tư thế sẵn sàng mà mặt mày tái mét. Chi là đứa đáng lo nhất, yếu ớt còn võ vè thì chẳng ra gì, mấy thằng kia thì thằng nào thằng nấy bặm trợn, Nam với Vũ làm sao mà đỡ nổi hết. chết chắc rồi.

cuộc chiến bắt đầu

- Tao muốn đánh tay đôi với mày. - Một thằng tiến lại chỉ vào Nam

- Là mày à? Nam nhếch mép cười khinh bỉ, mọi người không biết gì hết

- Mày để lại vết sẹo trên mặt tao, nhớ không ? - thằng đó chỉ vào vết sẹo - tao sẽ cho cái mặt đẹp trai của mày thành ác quỷ, con ạ.

Tên đó nhào vô, hắn cũng xông vào, hai người đánh nhau dữ dội. tên đó tấn công ghê lắm, như là bị tâm thần vậy, đánh túi bụi, nhưng Hắn cũng không vừa. tên kia định đá hắn một cái nhưng hắn chụp cái chân góm giếc đó lại, tung vô bụng thằng đó một cú đấm. tội nghiệp thần nhỏ ngã chống quèo. Thằng đó đâu phải đối thủ của Nam. Lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy. lúc hắn còn ở bên Mĩ, tên này thường hay kiếm chuyện gây sự vì ghen tức cái vẻ đẹp trai lạnh lùng của Nam, bữa đó tên đó kêu thêm năm thằng nữa chờ Nam ở cổng trường. lúc đầu tên đó và Nam cũng đánh tay đôi, nhưng biết mình không đánh lại nổi nên thằng đó kêu cả năm thằng kia xông vô. Nam một mình không đá văng tụi nó hết thì thằng đó bắt ngờ cầm cái dao đâm từ sau lưng tới. Không biết ma quỷ khiến gì mà thằng Nam nó né được, chụp con dao xẹt lên mặt thằng đó một đường sâu, máu chảy nhiều lắm

- Lần sau đừng có dại mà đụng vô tao. Bién.

Nam bước lên xe để lại thằng kia với cái theo và mối thù hok đội chời chung

Tiểu sử của cậu chủ Tuấn Nam chỉ được tái hiện nhieu đó thôi, một thời oanh oanh liệt liệt lẫn lộn chốn giang hồ..

- Tụi bây, lên hết cho tao.

Tức thì cả đám nhào vô đánh hấn. Vũ liền nhập cuộc, cả hai đánh tới tấp, một vòng tròn có hai cái nhân quay vòng vòng được ai đó vẽ ra ở sân sau của trường.

Con kia tiến lại phía nó và con Chi. tưởng đi hùng hổ hết biết, con Chi run run, còn nó thì hất cái mặt lên trời, cóc sợ!

- Mày vô gốc cây đó ngồi đi, tao lo con đó cho - nó đẩy con Chi vô trong

- Màynhắm cựa ổn không

- Yên tâm, bớt quá sứt mẻ chút chút. Hai ông đó lo nổi không nữa, sao mấy thằng kia lâu vô quá vậy không biết - nó cào nhào.

Con kia lại gần nó lẩm bẩm

- Cho mày biết thế nào là đại tiểu thư, dám đụng tới tao hả? ày không thấy đường lét về luôn

Con đó nhào vô đánh nó, nó cũng nhảy vô, hai con cẩu xé nhau trông khiếp thiết. con đó giơ tai tát nó một cái nhưng hụt, nó né, nó tặng lại con đó một cái lên gối đẹp ơ là đẹp. đúng là con gái đánh lộn khác xa con trai, trong hai tụi nó như hai con điên vậy. bên kia hai thằng con trai cũng đang quần thảo dữ dội với đám kia, coi bộ khó nuốt dữ ờ nha. Mấy thằng đó tuy bị ăn đấm của hai hotboy nhiều nhưng thằng nào cũng vô công đầy mình, khó hạ lắm. hai chàng trai của chúng ta cũng không lành lặn gì, bị đánh túi bụi. Hấn vừa phan ba thằng đối thủ ba cái đập thì ăn liền một cú đấm vào bụng. Vũ cũng vậy, vừa mới hạ hai thằng là bị tung chưởng từ phía sau.

Quay lại chỗ nó. Nó lúc này đang giành phần lợi thế, con kia bị ăn đòn nhiều hơn. Chúa đánh nhau mà. Con kia chơi ác, đưa tay xé toạt một mảnh vai áo nó, hèn là miếng rách nhỏ nên chỉ thấy bờ vai trắng chứ không thấy gì nữa, nó nhìn vai mình, tức điên lên hai con mắt nó nổ lửa nó bắt đầu gào thét như một con điên

- Dám xé áo tao hả ? Tao ày chết

Nói xong là nó chảy vào nắm đầu. cẩu xé con kia. Con nhỏ vừa gây ra miếng rách vai áo của nó bây giờ toi tả, áo thì rách rưới, váy te tua, đầu tóc lộn xộn. y chang ăn mày. Xong việc, nó thần nhiên tiến về phía con bạn nở một nụ cười đắc thắng.

- Xong

18. Chương 18: Giải Thoát

Giải quyết xong cái con nhỏ đó nó tiến từng bước hùng hổ, chảnh chọe oai vệ lại gần con bạn và cười hề hề !

- Mày giỏi quá - con Chi mừng tíu tít

- Mấy ông nguy rồi, sao bây giờ - nó lo lắng thấy hai anh chàng đang chống chịu với mấy chục thằng. đai đen karate cũng tiu - mấy ông chết đâu hết rồi, ra đây mau lên

Sau tiếng hét của nó, từ phía bên kia tường, những người hùng của chúng ta hiện ra. Hai mươi chàng trai đẹp tựa thiên thần bay phốc qua hàng rào cao cả ba thước. đúng là tài thiết. nó mừng rỡ, nhảy lên rồi rít

- họ đến rồi, đến rồi hihhi, mấy anh phụ lệ đi, họ sắp chịu hết nổi rồi

- ok, nhóc - một anh nhớn miệng cười với nó

cả bọn nhập cuộc, hai mươi người, cộng thêm hai hoàng tử la mã của ta nữa là hăm hai kì này tình thế đang đảo ngược

- họ họ đó hả? - Chi hỏi, ngạc nhiên hết sức

- ừ, hihi, khỏe rồi. - nó thở phào một cái, đứng nhìn trận chiến.

mấy thằng ranh kia đâu phải đối thủ của hăm hai hero. Mới có 10 phút là tụi nó ngã rụi. bãi chiến trường giờ đầy rác - mấy cái thân thể động đậy rên hừ hừ. nó tiến lại phía con mới bị nó biến thành ăn mày vuốt mắt nhìn sang nó. Nhẹ nhàng mở vài câu trêu mếu :

- Sao rồi đại tiểu thư? Cô muốn gì nữa không ? Tưởng tụi này dễ bị ăn hiếp lắm hả?

- Cô cô tha cho tui

- Her..her..her - nó cười, nham hiểm vô cùng - tui đâu có định làm gì cô đâu, chỉ muốn kiu mấy anh đó xem có ai cần tuyển bạn gái không. Cô thích trai đẹp lắm mà.

- Cỡ như bé này thì tui anh không có cửa đâu em gái - Vũ tiến lại

- Vậy à ? Đẹp mà - nó chau mày nhìn ông anh

- Đẹp nhưng không đẹp - ông phán một câu mà nó không hiểu, rồi quay sang cười với Chi - Chi không sao chứ?

- Em em không sao - Chi cũng cười, chà, chắc là hai người có chuyện gì đây.

- Cô không sao chứ heo? - hần cũng ở đâu chạy lại, xoay nó vòng vòng làm nó lảo đảo, chợt thấy vai nó, hần đỏ mặt

- Oái, làm gì vậy. tui không sao, quay qua chỗ khác đi. - nó hốt hoảng, bây giờ nó mới nhớ lại mình bị rách áo.

- Hậu đậu thấy sợ hần vừa nói vừa cởi áo khoác ra, choàng qua người nó

- Kệ tui - rồi nó nhìn một lượt hai người - hai người không sao hả?

- Cũng không hẳn, bị vài đám chắc bầm thối, ăn nhảm gì - Thiên Vũ cười, quay sang đám bạn - ề, cảm ơn tụi bây nha. Nhờ tụi bây mà tao được ăn mấy đám, tụi bây mà ban phước tới trễ năm phút nữa là hốt xác tao rồi.

Nghe vậy mấy ông kia cười rần rần

- Cao thủ như mày mà bị hốt xác mới là lạ. mà công nhận mấy thằng đó cũng cao tay thiệt. sao mày đụng độ với tụi nó vậy? - một người hỏi, đó là Kiệt

- Có phải tao đâu, con này nà. Tại con kia ghen tị tính chảnh của nó nên kiếm chuyện ấy mà.

- Haha, em mà cũng có đối thủ nữa hả Thiên - Kiệt cười lớn

- Hihi, anh Vũ đùa đó, mấy anh đừng tin- nó mắc cổ đỏ mặt luôn, chợt Kiệt đảo mắt qua Nam

- Nhóc nào đây, đánh nhau giỏi thật

- Bạn tụi này đây. à mà cảm ơn mọi người nha. Ôm anh em cái coi, lát nữa đi uống nước - Vũ làm bộ ôm từng người như trẻ con. Cả bọn phá ra cười

- Mày gồm quá, biến ra cho tao nhờ. Nhưng mà trả ơn bạn bè mà đi uống nước thôi hả?

- Vậy thì tối nay nhậu, tao chiêu hết - Vũ hào phóng

- OK

- Ê, ề tính rủ nhau đi nhậu hả ? không được, em mét thầy hiệu trưởng đó - nó giẫy nảy

- Haha, chỉ có thằng Vũ học thôi, tụi anh có học đâu mà sợ nhóc. Em mà méc là anh Vũ yêu quý đây chịu hết, tụi anh không liên quan, hihi

- Saxx! Ác vậy, nói chơi thôi nhóc, đừng méc nhá, anh đi đây Nam, đi chơi nha, nhập bọn với tụi này luôn, không đi không được đâu à !

- Ê ê còn rủ rê nữa hả? cho biết tay, đi nhậu nà dám rủ rê người khác nà đứng lại đó không được đi, em mà biết nhậu quán nào là em quây banh quán luôn đó - nó đứng hùng hổ sau bức tường. mấy thằng con trai bị rượt túi bụi, hoảng quá nhảy rào ra ngoài hết rồi. Bây giờ chỉ còn có nó, hần và con Chi. mấy anh tai to mặt bự với nhỏ kia chạy mất tiu.

Nó thở phào nhẹ nhõm. vậy là xong. Cứ tưởng không thấy được mặt trời luôn rồi chứ. Cả ba đi bộ về tới ngã tư thì Chi phải rẽ sang hướng khác. Hai đứa về gần tới nhà thì

" I guess our love was just a fantasy I guess our love was never meant to be..

you said Im not the one for you I cant make all your dreams e true. I have to let you go no matter how."

- Cô còn muốn gì nữa hả?

Nam móc điện thoại ra và hét toáng lên con kia không nói gì nhiều chỉ ngắn gọn là : %\$#%\$#^^\$#abcdefghijklmnopqrstuvwxyz..\$%^\$%^%^"

- Tôi và cô không còn chuyện gì để nói hết cô biến đi cho tui nhờ. Tui không muốn gặp cô nữa

- Vậy hả : \$#^%&*#%^\$%^#\$

- CÔ KHÔNG ĐƯỢC LÀM BẬY ĐÓ BIẾT CHƯA HẢ ? THÔI ĐƯỢC RỒI TUI SẼ TỚI ĐÓ.. CÔ KHÔNG ĐƯỢC LÀM BẬY ĐÓ

Nam cúp máy, nét mặt lo lắng quay sang nhìn nó và buông ra một câu khiến trời đất xung quanh nó quay cuồng như điên loạn :

- Liên Chi

- Chi sao hả ? nói đi chứ . Sao im ru vậy ông nói mau đi - nó hỏi đầy hốt hoảng lo lắng.

- Chi bị tụi nó bắt đi rồi

19. Chương 19: Ra Đi

Nam cúp máy, nét mặt lo lắng

- Liên Chi bị tụi nó bắt đi rồi

- Cái gì ? - nó hét lên, không phải hét mà là gào lên. Nó đang rất lo cho con bạn của nó. con đó bị ỉn đe tiện vô liêm sỉ dám chơi đến chiu này. Không biết Chi có sao không nữa - làm sao làm sao đây hả, trời ơi. Chi ơi mày đừng có làm sao nha.

Nó rên rỉ, gào thét lòng nó như lửa đốt vừa rồi nó đã hạ nhục con kia thì chắc gì giờ nó dễ yên. Tôi nghiệp cho Chi nhưng biết sao giờ tụi nó là bạn thân hoàn nạn phải cùng gánh chịu.

- Đừng làm tui rối có được không ? - hần cào nhào rùi móc điện thoại ra

Reng.reng.reng.

- Alo, Nam hả? có chuyện gì hok cưng, muốn đi nhậu với tụi anh à?

- Nhậu nhậu con khỉ! Chi. bị tụi nó bắt rồi. Mau tới căn nhà hoang ở đường xxx lệ lên.

- Hả ?? ai bắt? trời ơi, sao vậy nè

Thiên Vũ lao ra khỏi quán, bỏ cả đám bạn đang gục gào vì rượu. Anh chàng vừa chạy vừa lăm bằm tự động viên “Chi ơi, em không sao chứ ? Anh tới đây? Trời ơi. Tụi bây mà làm gì cô ấy thì tao vác tụi bây lên đỉnh everest chon sống tụi bây. Tụi bây tan xác với tao trời ơi Chi ơi !!”.

Năm phút sao ba đứa đã có mặt trước cổng ngôi nhà tàn tạ đó. Trông nó thiệt là khiếp. cũ kĩ ghê. Trong bóng tối mập mờ hiện lên bóng dáng nhỏ bé thân quen của Chi đang bị trói đứng, nước mắt lưng tròng. Lòng nó đau như ai cào ai xé, Vũ còn đau hơn nó nhiều nhưng hai mắt vẫn cảnh giác xung quanh. Sao không thấy ai hết vậy cả ? Chỉ có con Chi bị trói thui. Nó không thèm suy nghĩ gì thêm mà chạy như bay đến cởi trói cho con bạn thân. Hai ông tướng của chúng ta cũng đến bên cạnh giúp một tay

- có sao không em? - Vũ lo lắng hỏi

- Em em không sao tụi nó tụi nó đã bao vây chỗ này rồi - Chi thốn thức.

Những cái bóng đen xuất sau mấy cây cột. mười thằng hết thấy. hình như là mấy tên khác, nhìn bặm trợn hơn nhieu. Con nhỏ đó đứng xa xa giọng cười ha hả nghe chói tai gai mắt

- Hà Hà cúi cùng thì tụi bây cũng không thoát được đâu. Tao xem lần này tụi bây có chịu nổi không. Mấy anh ở đây toàn là sát thủ số một, tụi bây chết chắc rồi hahaha dám đánh tao à? Tụi bây tới số rồi. mấy anh lệ lệ dùm, em không mún lòi thôi đâu nha

Mười thằng với mười cây mã tấu sáng chói trong tay lăm le tiến tới chỗ tụi nó. Do tối quá nên không nhìn rõ mặt đứa nào hết

- Anh Vũ, sao bây giờ, báo cảnh sát lệ lên, trời ơi tụi nó có vũ khí, định giết tụi mình kia. - nó lo đến phát điên, con Chi chỉ biết núp sao Vũ mà khóc.

- Khả khả khả

Thiên Vũ cười lớn làm nó tức phát điên lên được

- Chết tới nơi mà còn cười là sao?

- Ha ha ha, tưởng xã hội đen gì ghê gớm lắm. toàn là hạng xoàn - Vũ vẫn chưa hết cười.

- Ý anh là sao? - bây giờ hần cũng ngạc nhiên

- Mấy nhóc xem nhá - Vũ đồng dạng tiến về phía trước

Mấy tên kia từ từ tiến lại, nhưng Vũ trong tối nên tụi nó cũng chưa ra tay được. có thấy người đâu mà chém nên tụi nó cứ từ từ từng bước một tiếp cận đối phương.

- chào mấy anh! Lâu nay vẫn khỏe chứ? Chà chà, dạo này còn làm thêm nghề chém lộn nữa hả? - tiếng Vũ vắng vắng

- thằng nào láo, dám ăn nói với sát thủ chuyên nghiệp vậy à ? Tao chém chết cha hết.

- láo hả mậy ? - Vũ nhảy ra cú đầu thẳng đó

- ui da.. thằng nào - tên này giờ cây mã tấu lên định xử thì rút tay lại, hai mắt mở bự như cái tô - AAAAAAA đại ca? là đại ca sao? đại ca về khi nào? Em nhớ đại ca quá hà! Huhu

- buông ra coi, làm gì vậy, muốn tao chết ngộp lắm à? À mà mày muốn chém tao lắm hén ? - Vũ trừng mắt nhìn thẳng đó

- em. Em không cố ý, tại lúc này kẹt quá nên tụi em định liều em xin lỗi đại ca mai một không dám vậy nữa, tha cho tụi em - hần khoanh tay lại y như thằng bé học mẫu giáo, tội nghiệp ghê - Ê tụi bây lại đây nhanh, đại ca về rồi nè

mấy thằng nhóc kia bu lại rồi rít. Bây giờ nhìn Thiên Vũ y như tề thiên đại thánh với lũ khỉ trong động. mấy đứa nó không hiểu gì hết, con quỷ kia càng đơ hơn.

- Tụi bây làm gì vậy? tao muốn tụi bây để đánh tụi nó mà, tao sẽ trả thêm tiền, làm nhanh lên đi - Con đó vẫn chưa hiểu chuyện

- Bé ơi, đây là đàn em của anh. Em muốn nhắm người rùi - Vũ nhướng mày đắc thắng

Hahaha, âm thanh này rộn lên cả căn nhà hoang làm khung cảnh trở nên kinh dị hơn.

- Ha ha ha, vậy mà tưởng tiu rùi chứ. Anh Vũ hay quá ha ha ha - nó cười lớn

- AAAAAAAAAAA đại tẩu, đại tẩu cũng có đây nữa hả? vậy mà xiu nữa em đất tội, xin lỗi đại tẩu - Lũ đó tiếp tục nhoi nhoi lên làm nó phát hoảng

Thì ra đó là cái đám lưu manh mà nó và anh Vũ từng đánh tan tành không còn mạnh giáp. Hồi đó tụi nó lang thang đầu đường xó chợ ghẹo gái trộm cướp đủ thứ nhưng khi bị hai anh em dạy dỗ một bài học thì cái tà quy chánh, hướng thiện làm ăn. Không hieu sao bây giờ lại tái xuất giang hồ hành nghề cũ làm nó cũng tức xì khói

- Còn nói nữa hả ?? đại tẩu con khỉ. Mấy người muốn chết hay sao mà lại làm cái chuyện này hả? tui thiệt không ngờ mà!!! Mấy cái tên chết bầm này, bây giờ mấy người muốn tui xử mấy người ra sao hả??? - nó hét hét cổ mún bay nóc nhà

- Đại tẩu đừng nóng, tụi em xin lỗi! đừng giận mà, tại tụi em quá nên đánh liều. tụi em giải tán ngay mà đừng giận nhá đại tẩu thân yêu !!

- Cái gì mà đại tẩu hả? - Hấn hỏi nhỏ

- Thì đại tẩu là đại tẩu chứ sao? - Nó đáp cộc lốc

- Tụi nó kiu Vũ là đại ca còn Cô là đại tẩu vậy hai người - Hấn lại thắc mắc

- Thì hai người là một đôi hoàn hảo chứ sao. - một thằng đáp

Hấn chết trân còn Chi thì bụm miệng cười. Vũ lắc đầu còn nó thì đổ ai biết sắc mặt nó ra sao.

- Trời ơi là trời. đầu óc mấy người chứa tàu hủ hay cái gì mà nói hoài không hieu vậy? đã nói Thiên Vũ là anh họ của tuiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii hieu chưa hả????

- Nhưng..

- Nhưng cái đầu ông. Tui chưa trị tội ông mà ông đã làm tui tức điên lên rồi đó !!

- Xin lỗi đại tẩu, em quên. Tại em đãng trí. Thôi vậy em không gọi đại tẩu nữa, gọi đại tỉ nhá.

- Làm gì thì làm, mệ chết được. à mà muốn biết đại tẩu thực sự không ? - nó nhướng mắt gian dễ sợ

- Ai ?

- Đấy, em đấy đấy thấy không ? - nó chỉ Con Chi

Vậy là cả bộ nhao nhao bao quanh con Chi với Vũ. Nó nhanh chân chạy ra ngoài. Hấn cũng chạy theo nhanh như gió.

- Phù!!! Mệ chết mất, mai mà thoát ra kịp - nó vừa đi vừa làm động tác tát thư giãn

- Trời, tui với Vũ đánh nhau chứ cô có đánh đâu mà mệ

- Hứ! ai nói tui không đánh nhau hả? tui có dạy nhỏ đó bài học chứ bộ.

- Ủ, phải rồi, giỏi quá há. Mém bị đánh mà còn sung thấy sợ.

- Kệ tui

- Đúng là heo chần

- Heo chần nà - nó vừa nói vừa nhéo thẳng nhóc một cái đau điếng. tui nghiệp thẳng nhỏ vừa chạy vừa la oai oái làm cả con đường ai cũng ngoái nhìn.

Về tới nhà, nó ngạc nhiên khi hai cánh cổng mở rộng. hấn cũng ngạc nhiên không kém nó. Nó kéo tay hấn thì thâm

- Ê, không lẽ nhà có trộm hả?

- Ai biết đâu. Vô coi sao.
- Cầm sẵn cái cây coi
- Trời, cô có máu thám tử đánh nhau quá há.
- Hizzzzzz im lặng là kim cương.

Hai đứa bước ô nhà đặng bắt trộm mà tướng đi còn lén lút hơn ăn trộm nữa. hấn khom khom đi trước nó nôi bước theo sau, hai mắt dáo dác nhìn tứ phía. Cái cây cầm chắc trong tay. Hấn đẩy nhẹ cửa rón rén vào phòng khách. Hai đứa sững lại, mặt hấn thay đổi 180 độ từ vui vẻ ban nãy giờ lạnh như băng. Nó hình như đoán được hai người ngồi trên ghế là ai, chỉ khẽ cúi đầu chào.

- Hai người về làm gì? - hấn hỏi cộc lốc
- Con có câu nào tình cảm hơn chút không? - người đàn ông có khuôn mặt sắc lạnh lên tiếng hỏi hấn :
- Không!
- Con vẫn không thay đổi gì cả. thật là con bé này là ai?
- . - nó không biết nói sao
- Bạn tôi.
- Ta muốn nói chuyện với con một chút.
- Heo lên phòng đi - hấn quay qua nó

Tự nhiên hôm nay nó ngoan thấy sợ. hấn kiu lên phòng là lên liền, không nói một lời. nó cảm thấy bất an về hai người kia. Nhìn họ ghê quá.

- Nói gì nói đi
- Con bé đó sao lại ở đây?
- Liên quan gì ông?
- Con còn dám nói nữa à? Đây là nhà của ta.
- Vậy thì tôi ra khỏi nhà là được chứ gì?
- Con à nghe lời ba đi con - bây giờ người đàn bà mới lên tiếng
- Ba à? Ông ta là ba tôi sao?
- Con - ông ta tức giận nhưng ngay sao đó giữ lại sắc mặt nãy giờ - con muốn xem ta là gì cũng được, nhưng con nên nhớ con là cậu chủ tập đoàn DAIO, con là người thừa kế tập đoàn thời trang danh tiếng, không thể giao du với đám hạ lưu
- Hạ lưu? Đám hạ lưu là như thế nào thưa ông chủ tịch?
- Nghèo hèn, rách rưới, thô tục và què kệch
- Vậy à? Vậy thì đám thượng lưu cũng có hơn gì mấy đâu.
- Mày mà nói gì hả? tao không ngờ qua đây ở mà mày cũng không thay đổi gì. Thật là đáng thất vọng.
- Từ từ mình khuyên con mà anh, anh đừng tức giận Nam à, thực ra hôm nay ba mẹ muốn qua đây xem con sống như thế nào, con khỏe mạnh vậy ba mẹ mừng lắm
- Còn gì nữa nói luôn đi - hấn vẫn lạnh lùng
- thôi thì con hãy nghe lời ba đừng giao du với mấy đứa bạn thấp hèn và chuyện dính hôn giữa con và Ngọc Nhi
- Huỷ bỏ, không bao giờ có. - hấn vẫn không nhìn họ
- Hai tháng sau con phải nghỉ học để tập quản lí công ti - ông chủ tịch bây giờ đã lắng con giận.

- Cái gì? Ông nghĩ là tôi đủ năng lực sao?

- Con tự hiểu năng lực của mình mà. Con sẽ làm tổng giám đốc chi nhánh công ty ở Việt Nam trong một năm, sau đó sẽ sang Mỹ

- Nếu tôi không đồng ý thì sao?

- Con hiểu chuyện gì sẽ xảy ra cho con bé lúc này chứ?

Hắn không còn nói gì nữa. ông ta luôn theo dõi hắn và nó, ông ta rất tàn nhẫn và độc ác, nếu hắn không nghe lời thì điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra với nó, hắn không muốn, hắn không muốn nó gặp nguy hiểm

- Từ nay ta sẽ thường xuyên về đây để quản lí con. Và một điều nữa là ta không muốn con bé đó ở lại đây. Con không nên gặp con bé đó nữa. con hiểu chứ? - ông ta phóng đôi mắt đe dọa. Hắn ngồi đó như cái xác không hồn.

Họ bước ra khỏi cổng để lại trong nhà một thằng nhóc đang đau đầu và một con nhóc vô tư không biết chuyện gì. Nó cứ nghĩ là họ đến thăm hắn thôi, cha mẹ thăm con có gì là lạ.

Nó bước xuống lầu, vẫn hí hửng như thường ngày. Hắn vẫn không biểu lộ nỗi lo lắng ra ngoài.

- Ăn gì tui nấu

- Nấu hết tất cả các món mà cô biết

- Trời, tui biết nhiều món lắm đó, ăn không hết đâu

- Kêu nấu thì nấu đi, sao hôm nay nhiều chuyện quá vậy ? !!! - Hắn quát lớn khiến nó cũng phải giật mình.

- Ok - nó chán nản chui vô bếp - ê ra chợ mua cho tui vài thứ coi

- Phiền thật - hắn cào nhào nhưng có lẽ nó sẽ không còn phiền phức với hắn nữa, kể từ ngày mai

Dẫu biết hắn ra đường là đàn bà con gái té rần rần, tai nạn xảy ra đùng đùng nhưng nó vẫn sai hắn đi, tại nó thích sai biểu hắn mà. Hắn về nhà với đống rau quả trông mắc cười lắm. nó làm cả chục món, kì này ăn một nghỉ lun.

Nó dọn ra bàn, hắn cũng phụ. Cả hai ngồi vào bàn ăn

Hắn vẫn giữ gương mặt hằm hằm khó chịu

- Phụt. cô làm món gì đây? Khó ăn quá

- Huh ? Tui thấy bình thường mà ? Khó ăn gì đâu ?

- ọc ọc. món này nữa, cả món này nữa, tất cả cái món này cô biết làm thức ăn không vậy hả? giết tôi à - hắn quát lên

- Ê! Bị gì vậy hả? tui đã ném hết rồi, tất cả đều rất vừa ăn. Anh làm sao vậy? - nó đang thực sự bức mình

- Bị gì hả? bị cô hại chết đây này chứ bị gì? Mà sao cô cứ ở nhà tui hoài vậy hả? chẳng phải cô nói khi nào tìm được nhà sẽ dọn đi sao

- - nó nhìn hắn chăm chăm mà không nói gì, hắn thực sự lạ lắm

- Nhìn gì hả? cô ở đây chẳng giúp gì được cho tui cả, cơm canh thì chẳng ra gì, nhà cửa cũng không thường xuyên dọn dẹp, tối ngày chỉ biết ngủ

- Anh thật sự muốn tui ra khỏi đây phải không? - nó ngập ngừng, tự nhiên nó thấy buồn ghê, hắn đã thay đổi

- Đúng. Tui đã muốn cho cô một căn nhà gần trường, cô nên dọn tới đó đi, càng sớm càng tốt.

- Anh thật sự muốn tui đi chứ? - nó hỏi lại lần nữa, chính nó cũng không biết sao nó lại hỏi vậy, đúng là dư thừa

- Phải, tui muốn như vậy đây, cô muốn tui nói bao nhiêu lần nữa hả ? cô nghĩ mình là cái gì mà cứ ở đây hoài vậy hả? thú thật là trong khoảng thời gian cô ở đây tui rất bức mình, rất khó chịu, vậy nên cô nên sớm rời khỏi đây đi.

- Anh ghét tui lắm phải không? - nó hỏi, ánh mắt vô hồn nhìn vào không gian

- phải, Tui không hề ưa gì cô cả cô làm tui rất chướng mắt và luôn xen vào vào cuộc sống của tui một cách tự tiện. giờ phải kết thúc tất cả cô đi khỏi đây đi tui không muốn gặp cô nữa..

Hắn nói rõ ràng từng câu, từng chữ. Hắn phóng những nhát dao sắc bén vô hồn vào thẳng trái tim của nó. Nó đứng đấy ánh mắt bắt đầu ươn ướt nó không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng hiện tại hắn đã lên tiếng và hắn đã đuổi nó đi. Không còn lý do gì để ở lại đây nữa rồi nó nghẹn ngào cất tiếng đáp lại :

- Tôi hiểu rồi !

20. Chương 20: Đau

Nó lên phòng, hắn cũng lên phòng hắn. bây giờ có hai trái tim đang rỉ máu. Nó thu xếp đồ đạc nhanh như có thể. “mày không được khóc, Thiên, mày không được khóc, tại sao mày phải khóc chứ? Tại sao mày phải đau lòng, hắn đã nói như vậy thì tại sao mày phải đau lòng vì hắn. tại sao lại thấy đau khi hắn nói thế tại sao chứ? Có lẽ mày nên tỉnh mộng đi Thiên à. Nam ghét mày, rất ghét mày, mày chỉ là một đứa không có gì thì đừng có mà mơ tưởng. tỉnh lại đi” nó đau lòng tự động viên. Trong giây phút đau lòng nhất, nó chợt nhận ra một điều mà từ bấy lâu nay nó luôn cảm thấy: nó yêu hắn.

Nó cất bước đi xuống rảo quanh căn nhà rồi dần dần tiến ra cửa nó quay đầu lại ngược nhìn nơi đây một lần cuối. nơi đã mang đến cho nó cả nụ cười và giờ đây lại là nước mắt. Chắc sẽ không còn cơ hội để quay lại đây nữa rồi. gương mặt của nó bắt đầu nở một nụ cười từ biệt trong. Nước mắt :

- Từ biệt nhau nhé ” quý vương” đến lúc tôi phải ra đi rồi tôi sẽ cố gắng quên cậu và. Cậu hãy quên tôi đi.

Nó quay đầu bỏ đi. trong nước mắt, trong đau khổ và trong tuyệt vọng. hắn đã mang đến cho nó niềm hy vọng và rồi chính hắn đã cướp đi cái hy vọng mà nó vừa hề mỗi khi nó phát hiện ra được nó yêu hắn. thì cũng đến lúc nó phải ” ra đi”

- Heo !! Cô đâu rồi heo ?

Hắn bước ra cửa phòng mình và đứng gọi đương nhiên là sẽ không có tiếng trả lời.

Khi hắn xuống phòng khách thì căn nhà chỉ còn lại mình hắn, trở lại cô đơn như ban đầu, thiếu vắng tiếng cười, tiếng hét của nó, căn nhà này trở nên hoang lạnh đến đáng sợ. hắn tiến lại cái bàn mà nó và hắn thường hay ăn. Trên đó có một mảnh giấy. nét chữ xinh xắn như xé toạt trái tim hắn ra kèm theo đó là một gói quà..

Là chiếc ” đồng hồ cát” nhẹ nhàng lật từng trang giấy nó viết cho hắn :tay hắn bắt đầu run

Gửi Quý Vương xấu xí

”Có lẽ lâu nay tui làm phiền Quý Vương quá mức mà không biết, xin lỗi nhé!

Cảm ơn vì những ngày qua đã cho tui ở nhờ, cảm ơn vì những câu nói, những câu móc họng nhưng làm tui rất vui, cảm ơn về tất cả. Căn nhà mà anh mượn thì trả lại đi, tui không ở đâu, tui tự biết mượn nhà khác được. Có lẽ những ngày sau này sẽ không ai làm phiền anh nữa đâu nhỉ, sẽ không phải mất công kêu con heo lười dậy, không phải dọn bàn ăn, không phải rửa chén và sẽ không phải nghe tiếng la hét hay nguyên rửa nữa. Sống một mình chắc tui sẽ nhớ anh lắm, không ai kêu tui vậy nữa, không ai chọc cho tui “động tay động chân” nữa, không ai bảo vệ tui nữa và không ai an ủi quan tâm tui nữa . Chắc tại tui ngu thật, lâu nay cứ ngộ nhận tình cảm của anh. Cứ nghĩ là tui cũng chiếm một khoảng quan trọng trong trái tim anh. Thành thật xin lỗi, cũng may là tui không “tĩnh tò” đây, nếu không chắc què một cục. Giờ thì tui tỉnh

mộng rồi không còn bất cứ điều gì khiến tui phải nhớ nhưng thương tiếc nữa tất cả đã chất dứt rồi. Hi vọng cuộc sống của anh sau này sẽ tốt hơn.

Chiếc đồng hồ cát anh tặng cho tui giờ tui xin trả lại cho anh chắc anh cũng đã biết ý nghĩa của đồng hồ cát thế nào mà lại tặng cho tui rồi chứ nhỉ ? Tôi rất ghét 3 chữ đó nhưng tôi lại muốn nói với anh rằng ” em yêu anh” nhưng tôi không thể tôi ra đi để lại cho anh chiếc đồng hồ cát với tất cả những gì tôi có thể làm được là lắng lắng chúc phúc cho anh Khi anh đọc lá thư này và thấy được chiếc đồng hồ cát thì nó đang quay ngược từng hạt cát đang trôi về nơi ban đầu thời gian đang trôi ngược lại phải không anh . Hãy để cho nó trôi đi. Trôi mãi về lúc ban đầu về những khoảnh khắc mình cùng bên nhau rất vui vẻ, hạnh phúc. Về lúc mình lần đầu gặp nhau trên đường phố. Và. Về lúc mình chưa hề gặp nhau lúc đấy có lẽ tốt hơn cho cả hai chúng ta. Lúc đấy tôi không làm loạn cuộc sống của anh. Lúc đấy chưa có chuyện gì xảy ra . Và lúc ấy. tôi chưa yêu anh..

Hãy sống vui vẻ nhé! Mà mấy câu cuối cùng anh nói làm tui đau lắm đấy..tui đã thật sự rất đau khi đứng đối mặt với anh và nghe chính anh nói ra những câu như thế. tui không muốn nghe mấy câu đó chút nào, hèn là tâm trạng tui tốt đấy nhé, nếu không thì tui bầm anh ra rồi! Mà thôi, tui đi nha, viết nhiều quá biết anh có thèm đọc không. Hạnh phúc nhé!

Anh mãi sẽ là những ký ức tốt đẹp nhất trong lòng của tôi. Trong một không gian vắng lặng và yên tĩnh nào đó nơi sâu thẳm trong tâm hồn hay trong trái tim của tôi tôi sẽ cất hình ảnh của anh vào đấy và khóa chặt nó lại đối với anh hiện giờ và đối với tôi tất cả đã là hồi ức. 1 giây trước hay 2 giây trước thì nó vẫn là hồi ức không phải hiện tại nữa..Không có tôi anh vẫn sống tốt mà phải không anh ? Hãy sống và hạnh phúc nhé hãy luôn sống là chính mình

Tạm biệt Quý vương

Heo lười ”

Nó viết nhí nhảnh vậy chứ toàn là nước mắt. nhìn những vết mực loan nhoè trên giấy cũng đủ để biết tâm trạng của nó khi viết lá thư này là như thế nào rồi. Hấn đọc bức thư cũng lắng lắng trong những nước mắt, hấn làm nó đau lòng, hấn đã làm trái tim nhỏ bé của nó đau nhói. Hấn là một thằng chẳng ra gì. Hấn nói hấn ghét nó trong khi hấn rất yêu nó, hấn bảo nó phải dọn đi ngay trong khi hấn rất muốn nó ở lại. bao nhiêu uất ức tội độ dâng trào trong hấn, hấn đập phá tất cả những gì hấn vớ được, đập hết, đập hết tất cả những gì liên quan đến cuộc sống đau khổ bất công mà ông trời dành cho hấn. cái bàn thủy tinh sang trọng vỡ tan tành, lọ hoa, tách trà, cửa kiếng, hấn đập hết, hấn huỷ hoại hết những gì mà họ cho hấn. sau một hồi mệt mỏi hấn ngồi gục xuống mà khóc nức nở. vậy là từ nay nó sẽ không còn bên cạnh hấn nữa “anh xin lỗi, xin lỗi, không thể nào làm khác được, anh phải để em rời ra anh dù anh rất muốn mỗi sáng được kêu em dậy, được cùng nấu ăn, được cùng ăn chung bàn, được chạy đua tới trường, được cãi nhau với em, nhưng anh không thể, rời xa anh em sẽ được an toàn, sẽ được sống tốt hơn. Anh yêu em, em biết không, anh yêu em chưa bao giờ anh nói với em cả. anh là một thằng hèn. Quên anh đi heo ạ! Dù anh không thể quên em nhưng anh hi vọng em sẽ quên được anh, em nhé!”

Hấn gục xuống đấy, nước mắt càng ngày càng rơi mau. Hấn đã quá mệt mỏi, quá đau khổ kể cả người hấn yêu nhất hấn cũng đã không giữ gìn và bảo vệ được.nếu như yêu một người mà vì mình cô ấy gặp nguy hiểm thì hãy nên để cô ấy ra đi.chỉ có ra đi thì cô ấy mới được bình yên mặc dù sự thật ấy quá đau lòng, quá bất công, quá tàn nhẫn nhưng vì tình yêu mọi chuyện vẫn có thể xảy ra và trên đời này sự thật chỉ có một và không bao giờ thay đổi. Hấn đã yêu nó. Và nó đã yêu hấn..

Một tháng rồi kể từ ngày nó dọn khỏi nhà hấn, nó vẫn đi học bình thường nhưng không còn học chung lớp hấn nữa, hấn đã xin chuyển lớp, đôi khi đụng mặt nhau trong căn tin nhưng coi như không thấy. Hấn trở nên lạnh lùng không nói còn nó thì vẫn lạnh chanh lách chách giả tạo. Tối về nó khóc như mưa. Căn nhà nó mới mượn không lớn lắm nhưng nỗi cô đơn bao trùm lấy nó bóng đêm luôn bao la quẩn lấy thân xác bé bỏng của nó. Những hồi ức đáng sợ nhất lại một lần nữa nó phải chịu đựng.. Trong muôn vàn nước mắt, nó mới biết hấn quan trọng như thế nào đối với nó, nhưng muộn rồi, tất cả đã quá muộn rồi.. ” Đồng hồ cát đã hết hiệu lực. cát đã trở về lúc ban đầu” nó và hấn đã là hai kẻ xa lạ..nếu không đến được với nhau thì không gì tốt hơn là giải thoát cho nhau. Giờ đây nó phải chấp nhận sự thật sự thật mà nó không hề muốn . Hấn đã mãi mãi rời xa nó

Một hôm nó đang đi chợ mua ít thức ăn thì nó thấy lão đảo, có cái gì chảy ra từ mũi nó, nó quẹt ngang, thì ra là máu, nó bị chảy máu cam. Nhưng sao lại chảy máu cam nhỉ ? Từ trước tới giờ nó có bị chảy máu cam bao giờ đâu ? Mà chảy máu cam sao khó chịu thế không biết, vừa chóng mặt, vừa đau đầu, thân thể tê buốt không có cảm giác chuych nó ngã xuống đường.

Quéoquéoquéo

Nó mở mắt “không biết mình ngất bao lâu rồi nhỉ ?” nhớ lần trước nó ngất, mở mắt ra đã thấy hấn, bây giờ thì chỉ mình nó thôi tự nhiên nó thấy muốn khóc nhưng cố gấn kiềm lại.

- Em tỉnh rồi à?

Nó ngẩng mặt lên, thì ra là bác sĩ, vậy mà nó cứ ngỡ

- Em nằm đây hai ngày rồi đấy. em cho anh số điện thoại nhà đi, anh sẽ điện gia đình em vào

- Con chỉ có một mình thôi thưa bác sĩ - nó cười buồn

- em chỉ có một mình thôi sao - tự nhiên bác sĩ trầm lặng

- Con bị gì vậy bác sĩ?

- À không ..không có gì nghiêm trọng đâu, em chỉ cần nghỉ ngơi là được

- “Khôngkhông” có nghĩa là “có” rồi phải không ạ ? - nó tỉnh ngịch

- Uhm có đấy nếu em không chịu nghỉ ngơi. À mà kêu anh bằng anh đi, anh mới có 27 tuổi à

- ủa! sorry sorry em không biết, tại bác sĩ bạch khẩu trang kín mít kìa.

- thôi, em ăn gì, anh nhờ y tá mua cho.

- Em ăn phở, nhưng phải đích thân bác sĩ đi mua em mới ăn. Còn không thì em sẽ nhịn đói luôn không ăn gì hết

- Trời, quá đáng thiệt. thôi được, đành chịu ý bệnh nhân vậy - anh bác sĩ mỉm cười rồi bước ra khỏi phòng bệnh

Nó chỉ chờ có bấy nhiêu đó. Khi nãy nói về bệnh tình nghe ông bác sĩ ậm ừ nên nó đã bán tính bán nghi về tình trạng sức khỏe của mình, kiếm cách lừa ổng đi chỗ khác. Đúng như nó nghĩ, ổng để quên tập hồ sơ bệnh án trên bàn.

Tay nó run run lật từng trang giấy, không biết nó bị gì đây ta. Chuẩn đoán của bác sĩ: UNG THƯ MÁU THỜI KÌ CUỐI

21. Chương 21: Khoảnh Khắc Cuối :..

Nó khụy xuống, không còn biết gì nữa. không thể nào sao nó lại bị ung thư máu chứ? Sao có thể chứ? sao ông trời lại đối xử như vậy với nó chứ? Nó mới 17 tuổi thôi mà. Sao bắt công vậy chứ ? Vậy là nó sắp chết rồi. tự nhiên sao nó lại sợ chết vậy chứ ? Nó sợ sẽ không còn nhìn thấy hấn nữa. nó sợ sẽ không còn nghe giọng hấn nói nữa, nó sợ sẽ rời xa tất cả, sẽ bỏ lại tất cả ở cái tuổi 17 thật trẻ trâu.

Vậy là nó không còn nhiều thời gian nữa rồi. phải tranh thủ thôi. Nó sắp tập hồ sơ lại ngay ngắn rồi để lại chỗ cũ. Nó bước ra khỏi bệnh viện và tận hưởng mọi thứ trong khoảng thời gian còn lại. trong đó bệnh án ghi nó có thể sống tối đa là 20 ngày nữa. sao ngắn vậy? bao nhiêu đó liệu có đủ cho nó thực hiện biết bao nhiêu điều mà nó mún làm. Việc đầu tiên là đến ngân hàng.

Nó chuyển toàn bộ số tiền 30 tỉ VND cho quỹ người nghèo, người già, người tàn tật, trẻ em mồ côi và quỹ vay vốn cho sinh viên. Số tiền ba mươi tỉ quá lớn đối với một số người nhưng đối với nó thì chẳng là gì cả.

trước kia nó định dùng số tiền nó mua cổ phiếu hay đầu tư chứng khoán gì đó, nhưng bây giờ thì không kịp nữa rồi. Nó mua rất nhiều bánh kẹo phân phát ấy đứa trẻ đường phố.

Hai ngày sau nó đi học lại. vừa thấy nó con Chi chạy tới lo lắng hỏi.

- Mày đi đâu mà nghỉ hai bữa luôn vậy? làm tao lo muốn chết, nhìn mày xanh quá, mày bị gì vậy hả?
- Có gì đâu, tại tao làm biếng nên nghỉ học. hihi, không thấy tao khoẻ như trâu hả?
- Mày tối ngày cứ giỡn, nhìn mày xanh thiệt đó. Lát xuống căn tin gặp anh Vũ đi, anh lo ày lăm á
- Biết rồi.khổ lắm..nói mãi..

Cúi cùng thì cũng ra chơi. Kì này thì con Chi kéo nó đi chứ không như hồi trước nữa.

- Ê nhóc, hôm rai làm gì mà nghỉ học hả? có bị bệnh không vậy, nhìn em xanh quá, ngồi xuống đây nhanh đi.
  - Nói từ từ căn lưỡi bây giờ - nó trêu
  - Tại sao hôm nay nghỉ học ? - Thiên Vũ nghiêm túc.
  - Tại em bị bệnh
  - Bệnh gì ? - cả hai người đồng thanh
  - Bệnh làm biếng
  - Con quỷ/con nhóc này - hai cái cốc vào đầu nó
  - Oái đau, mai mốt tui chết là hai người không có cơ hội quỳnh tui như vậy nữa đâu.
  - Con này nói năng kiểu gì vậy hả?
  - Đùa ầy mà
  - Đùa gì kì vậy?
  - Thôi mà thôi mà, đừng tra tấn em nữa, hai anh chị cho em ăn đi, đói quá hà
  - Ba bánh mì đi đi ơi - Vũ gọi với vào trong quán.
- Cả ba cầm cúi ăn thì tự nhiên nó thấy miếng bánh mì nó đỏ đỏ.
- Ủa, tao nhớ ăn bánh mì đâu có tương ớt đâu sao nó đỏ vậy ? Cái này hình như là Trời ơi !
  - Trời ơi ! Mày bị chảy máu cam mà còn giỡn được nữa hả, khăn giấy, lấy em bịch khăn giấy coi - Chi quỳnh quát lên
  - Từ từ thôi, mày làm gì như tao sắp chết vậy?
  - Cái con này, này giờ nói chuyện gì đâu không hà. - Chi vừa nói vừa đề ngựa nó ra đằng sau, chậm khăn giấy vô mũi nó
  - Thiên, em bị gì vậy, từ trước tới giờ em có bị chảy máu cam đâu ?
  - chắc tại hôm nay em ăn mì tôm nên nóng ầy mà.
  - Em thiệt là

- Có gì đâu - nó nhăn mặt, chợt thấy hần ngồi bên kia đang nhìn nó, thấy nó nhìn hần quay nhanh mặt qua chỗ khác, nó cũng quay đi, thấy nhói nhói trong lòng. Như có cái gì đó vô hình lại vừa đi ngang qua vô tình chạm vào vết thương lòng mà nó đã cất giấu bấy lâu nay. Hơi đau một tí.

Ra về nó đi lang thang trên đường. nó không về thẳng nhà mà đi loang quanh. Trời xui đất kiến sao mà nó lại đi tới nhà của hần

hần đã bước vào trong nhà rồi. căn nhà này có biết bao kỉ niệm đẹp với nó, giờ nó chỉ dám đứng ngoài mà nhìn vào trong.

Lát sau nó về nhà.

Ba ngày rồi kể từ khi nó đi học lại. tự nhiên bây giờ nó chăm học ghê gớm lắm, chăm nghe giảng, chăm chép bài, chăm làm bài và hay phát biểu ý kiến. còn một ít thời gian còn lại nó mới biết nó đã bỏ phí những gì, bây giờ nó ước gì không phải chết, nó sẽ học thật chăm chỉ, sẽ làm hết tất cả bài tập, nhưng nó không thể, nó sắp chết rồi. giờ ra chơi thì cả trường xôn xao, nghe đâu có mấy ông gì chức tước lớn lắm, ghé thăm trường. loa phát thanh ủa trường réo lên: Ban giám hiệu trường mời em Trịnh Vĩ Thiên Thiên lớp 11A đến hội trường có việc.

- Ê, cô kêu mày kia! Có chuyện gì vậy?

- Sao tao biết được, không lẽ đuổi học tao hả ta?

- Khùng, mày nghĩ có mấy bữa mà đuổi gì. Thôi lên đi. Đi luôn không anh Vũ ?

- Đi chứ

Nó đến hội trường, thấy ba ông mặc véc sang trọng đang ngồi trên ghế. Có cả hần ở đó. Hần đang nói chuyện với mấy ông. cậu chủ có khác.

- Cháu Thiên đến rồi ạ! - cô hiệu trưởng để tay lên vai nó trấn an

- Chuyện gì vậy cô ? - nó hỏi nhỏ

- Cô cũng không biết, họ đòi gặp em cho bằng được.

Mấy ông khách thấy nó rồi đứng dậy, từng ông một bắt tay nó làm nó không hiểu gì hết.

- Chào cháu ! Cháu là Trịnh Vĩ Thiên Thiên ?

- Dạ, là cháu ạ

- Hôm nay ta đến đây để cảm ơn cháu?

- Hả? cảm ơn cháu á?

- Cô hiệu trưởng cho tôi mượn cái micro

- Đây ạ

- Chào quý thầy cô và toàn thể các em học sinh có mặt ở đây - ông ta đồng dục - hôm nay, chúng tôi đại diện cho quỹ vì người nghèo, quỹ người khuyết tật, người già và trẻ em mồ côi, đến đây để gửi lời cảm ơn chân thành đến em Trịnh Vĩ Thiên Thiên, em đã đóng góp một số tiền lớn cho quỹ của chúng tôi và chúng tôi xin thay mặt những người tiếp nhận, cảm ơn em rất nhiều. chúng tôi xin đảm bảo rằng số tiền đó sẽ đến tay những người mà em yêu cầu.

- Ô em làm cô ngạc nhiên quá, em làm rất tốt Thiên ạ, cô rất tự hào về em - cô hiệu trưởng khen nó. Nghe như nịnh vậy.

- Dạ em không biết là mấy chú này sẽ đến đây

- Mày ghê nha, được mấy ông cấp cao đến cảm ơn luôn hén - Con Chi khui nó

- Suyt - nó đưa ngón tay lên - dạ thật sự thì không có gì đâu ạ, chỉ là cháu muốn giúp vậy thôi, nhờ các chú chuyển cho họ giùm, cháu cảm ơn.

- Tất nhiên rồi, cháu quả là một tiểu thư tốt bụng.

- - nó định nói là mình không phải là tiểu thư nhưng tự nhiên nó thấy khó chịu, nó thấy chóng mặt lẫn đau đầu nữa mọi thứ đã bắt đầu quay cuồng lên trong tâm trí của nó.. dường như dường như..

- Thưa ông vậy cháu Thiên đã đóng góp bao nhiêu mà khiến ông phải đến tận đây để cảm ơn ạ! - cô hiệu trưởng lịch sự

- À, số tiền rất lớn, chưa có một cô bé nào ở độ tuổi này mà góp nhiều như vậy. số tiền 30 tỉ việt nam đồng

- Cái gì ??? - Không chỉ bà cô mà cả trường đều ngạc nhiên, không ngờ nó lại có nhiều tiền đến vậy. từ trước tới giờ nó không đua đòi gì, kể cả điện thoại nó còn không có nên cứ tưởng nó là hạng xoàn, không ngờ

Hắn biết về số tiền đó rồi nhưng hắn đang ngạc nhiên là tại sao nó lại quên góp hết như vậy ? Hắn đang phân vân không hiểu thì nghe Chi hét toáng lên

- Thiên, mày sao vậy, mày sao vậy hả? khăn giấy, ai có khăn giấy, nhanh lên, đưa nó tới bệnh viện nhanh lên . Nó đã ngất xỉu và bất tỉnh trước mặt mọi người.. và ngay trước mặt hắn

22. Chương 22: Chia Ly..

Mọi người đang phân vân không hiểu gì thì nghe con Chi hét lên

- Thiên, mày sao vậy, mày sao vậy hả? khăn giấy, ai có khăn giấy, nhanh lên, đưa nó tới bệnh viện nhanh lên nó ngất rồi này. Giúp với - Chi meo mếu muốn khóc khi thấy tình trạng hiện giờ của nó.

Hắn lao đến nhanh hơn cả Vũ, bế nó chạy đến bệnh viện. Hắn không biết nó bị gì nữa, sao mũi nó lại ra nhiều máu thế không biết, nó ngất rồi, hắn thấy lo lắng. Bao nhiêu ngày xa nó, bây giờ bế nó trong lòng mà hắn thấy không vui chút nào. Từ cái chuyện nó quên góp hết số tiền khổng lồ, rồi nó hay nói nhảm, nó chăm học hơn hắn cảm nhận được một cái gì kinh khủng lắm sắp xảy đến.

Hai tiếng đồng hồ sau, bác sĩ bước ra khỏi phòng cấp cứu.

- Bác sĩ em tôi bị gì vậy bác sĩ? - Vũ lay lay tay anh bác sĩ

- Cậu là người nhà của bệnh nhân à?

- Vâng, tôi là anh nó.

- Vậy mà cô bé bảo không có thân thích.

- Cô ấy tỉnh rồi sao? - hắn lo lắng

- Không lần trước cô bé đã được đưa vào đây

- Cái gì ? Nó đã từng bị ngất sao? - Vũ thất thanh hỏi

- Phải, cách đây bốn ngày cô bé có vào đây, nhưng sau đó trốn mất

- Vào vấn đề chính đi, cô ấy bị gì ? Cô ấy bị cái gì hả ? - hắn trở nên căng thẳng, và mọi người im lặng chờ, con Chi vẫn ở đấy còn rướm rướm nước mắt

- mọi người nên chuẩn bị đừng quá kích động và đừng cho cô bé biết

- Nói nhanh đi - hắn gầm gừ từng tiếng một

- cô bé mắc chứng ung thư máu

- Huhu Thiên ơi! - Chi khóc thê lên, mấy chục mạng người trong bệnh viện trên mặt bắt đầu có những giọt nước những giọt nước mắt vô tình rơi xuống khi nghe cái tin khủng khiếp ấy.

- Không thể nào không thể..không thể nào như thế được, cô ấy còn trẻ mà, không thể như vậy được - hắn lẩm bẩm, gương mặt hốt hoảng như sắp điên lên

- Không không thể không thể..không thể - Thiên Vũ nghẹn lại - từ trước giờ nó rất khỏe mạnh mà không thể

- Vấn đề là chỗ đó. Do bệnh không bộc phát ngay từ đầu mà đến lúc cuối mới phát hiện được nên

- Nên thế nào ? Ông nói đi, nên thế nào hả? - hắn lay ông bác sĩ như mún ăn tươi nuốt sống

- Cậu bình tĩnh đã bệnh đã vào thời kì cuối chúng tôi bất lực

Hắn khụy xuống nước mắt hắn bắt đầu trào ra.. nước mắt vô tình làm ướt khuôn mặt của hắn.. những giọt nước mắt ngu ngốc chảy ra không phải từ mắt mà từ sâu trong trái tim của hắn. hơn cả nước mắt thì trái tim hắn đang rỉ máu. Hắn đau khổhắn như kẻ vô hồn không còn biết đến gì nữa.. khụy xuống và cứ lằm bằm

- không thể..không thể..không thể nào..

Bác sỹ vịn vai nó. Trấn an nó bằng một câu hết sức tàn nhẫn. :

- Xin lỗi.! Chúng tôi đã cố gắng hết sức.. đã đến ngày cuối cùng mọi người chuẩn bị tâm lý đi.

- Ông nói dối, ông nói dối, phải có thuốc trị chứ ? Bệnh viện này mở ra làm gì mà bảo là không có thuốc trị hả? ông nói đi, có thuốc trị mà phải không, hay đưa sang nước ngoài, sang nước ngoài hiện đại hơn sẽ trị được đúng không? Cô ấy còn trẻ lắm, còn trẻ lắm mà - hắn không còn bình tĩnh được nữa, hắn sắp điên rồi. Vũ thì gục xuống đó, con Chi lăn ra bất tỉnh, phải đưa vào phòng hồi sức.

Giờ thì mọi người đã hiểu tại sao nó quỳen góp tiền nhiều như vậy, sắp chết rồi mà nó còn nghĩ đến người khác, vẫn đi học, vẫn tỏ ra vui vẻ. Nó biết nó không còn nhiều thời gian nữa hắn ôm mặt khóc như một đứa trẻ. Người mà hắn luôn muốn bảo vệ giờ đây sắp xa hắn thật rồi, ung thư máu thời kì cuối học bó tayvậy là hắn sắp mất nó

lát sau hắn bước vào phòng nó, bác sỹ ngăn lại

- Cậu phải làm nét mặt tươi lại, không nên để cô bé biết đừng làm chấn động đến bệnh nhân..

- Cô ấy biết hết rồi, đã biết hết rồi

-

Hắn lê đôi chân vào phòng bệnh, nó nằm đó, hai mắt nhắm nghiền. Hắn thấy đau quá, phải chi người nằm đó là hắn nhỉ ? Phải chi hắn có thể đổi cho nó nhỉ ? Hắn vô dụng, không làm gì được cho nó, chỉ biết ngồi nhìn thần chết cướp nó đi. Hắn cầm tay nó áp lên má mình, hai hàng nước mắt cứ thế tuôn ra. Nó nằm đây, bên cạnh hắn nhưng không còn bao lâu nữa nó sẽ biến mất, như một giấc mơ, thoát đến rồi tan biến rất nhanh, mang theo tình yêu và hạnh phúc của hắn. Đôi bàn tay nhỏ nhắn ấm áp này hắn sẽ còn được nắm bao lâu nữa ? phải chăng ông trời quá tàn nhẫn, bắt một cô bé từ nhỏ đã mồ côi phải rời xa dương thế khi cô chưa biết được một lần hạnh phúc, một lần được yêu thương che chở. Ông trời ơi sao ông nhẫn tâm thế

- Tĩnh lại hãy tĩnh lại đi Thiên ơi em có nghe anh nói gì không ? Mở mắt ra đi chứ.. anh đây.. anh đang ở ngay cạnh em đây. Quý vương xấu xí đây đây mà quánh anh đi chứ.. Thiên Thiên ơi

Hắn vừa nói vừa nức nở. giờ hắn không còn bình tĩnh được nữa. cả người hắn nóng rang lên. Nhịp tim đập càng mạnh. Tim nó đập yếu dần cũng là lúc tim hắn đập càng mạnh dần mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của hắn. ngay bên cạnh nó lúc này nhưng việc duy nhất hắn có thể làm chỉ có thể là ngồi đấy và sẽ chứng kiến lúc nó ra đi.. phải thế không ?

tay nó nhúc nhích, những ngón tay tê cứng bắt đầu giật giật. Nó mở mắt ra nhìn hắn. Bây giờ hắn đang ở đây với nó, chỉ cần như vậy thôi là nó hạnh phúc lắm rồi. nhưng thấy hắn khóc mà nó đau lòng quá, nước mắt cũng tự nhiên trào ra.hai hàng nước mắt bắt đầu lăn trên gương mặt gầy gò hốc hác của nó.. cuốn trôi đi bao nhiêu ảm ức. bao nhiêu đau khổ. Bao nhiêu thương nhớ mà bao lâu nay khi không còn được ở bên hắn. giờ đây. Hắn đang thật sự ở bên cạnh của nó nó đang rất hạnh phúc:

- Biếttrời sao ? - nó thì thầm

Thần chết đang đứng sát bên cạnh nó đếm ngược từng phút, từng giây mộttrời tương lai nó sẽ đi về đâu ? liệu nó còn có cơ hội sống để yêu và được yêu ? và khi điều tồi tệ nhất xảy ra cho nó.. hắn sẽ như thế nào?

23. Chương 23: Mất Tích..

- Biết trời sao? - nó thì thầm

Hắn không nói gì, chỉ ôm chầm lấy nó mà khóc, giờ hắn đã biết thế nào là sinh li tử biệt. Nhìn người mình yêu thương sắp ra đi vĩnh viễn còn đau hơn cái chết. Nếu hắn chết mà nó được sống chắc hắn sẽ không từ. Nước mắt hai đứa cứ tuôn ra mãi, rửa trôi những nhung nhur bao ngày nhưng lại khơi mào cho nỗi đau tột độ. Nó sắp ra đi vĩnh viễn, hắn sắp mất nó, hắn sẽ không bao giờ còn thấy nó cười, không bao giờ còn được nhìn thấy nó phụng phịu, hắn sẽ mãi mãi không còn được nghe nó lầm bầm nữa, mãi mãi và mãi mãi cũng sẽ không.

- Đừng khóc nữa con trai mà khóc mít ước quá - nó lau nước mắt trên gương mặt thiên thần ấy

- Tại sao lại giấu?

- biết thì có ích gì chứ ? Cũng vậy thôi hết cách rồi, số phận như vậy rồi, đành chịu thôi - nó nói chậm rãi ánh mắt vô hồn

Hắn lay đôi vai nó, găm lên

- Gì mà số phận hả? gì mà đành chịu hả? tại sao lại chấp nhận dễ dàng vậy hả? sẽ có cách, chắc chắn phải có cách, không thể như thế này được

Hắn lại nấc lên, ôm chặt nó vào lòng. Nó thì thầm

- Tôi sắp chết rồi

- Không, không bao giờ có chuyện đó- hắn ngắt lời nó

- Thật sự là không còn nhiều thời gian nữa có thể cho tôi biết một chuyện được không?

- đã bảo là không chết mà sẽ ổn thôi, ổn thôi mà

- Có thể cho tôi biết sự thật :tôi có được chỗ nhỏ nhoi nào trong trái tim Nam hay không ?

- Ngốc ạ trong tim anh chỉ có em thôi em biết không ? Em biết không hả ? làm ơn đừng bỏ anh đừng bỏ anh, em là tất cả cuộc sống của anh, làm ơn đừng đi mà Thiên Thiên

- có thể nói câu mà em ghét nhất được không?

- Anh yêu em yêu hơn tất cả thứ gì tồn tại trên đời này Thiên em có nghe không em tỉnh lại đi Thiên đừng ngủ mà làm ơn đừng ngủ em ngủ nhiều lắm rồi làm ơn đi Thiên làm ơn đừng ngủ anh xin em mà dậy đi em đừng ngủ nữa

Nước mắt nó rơi ít dần , ít dần và rồi hai mắt nó nhắm nghiền trở lại. Hắn đã thật sự hoảng hốt, Thiên Vũ và Liên Chi đứng ngoài này giờ nhưng không dám bước vào, con Chi không dám đối diện với nó nữa, sợ phải thấy nó ngất, sợ phải thấy nó ra đi. Chi khụy xuống hay tay ôm lấy tim và khẩn nguyện : “làm ơn, mày làm ơn đừng chết, tao không muốn, tao không muốn mất mày đâu làm ơn đi mà”.

Vũ chạy vào thấy hắn đang lay lay nó. Bây giờ cậu thật sự sợ hãi. Cô em họ mà cậu yêu thương nhất đang nằm đấy bất động. bác sĩ chạy vào, theo sao là một toán y tá đẩy theo một xe dụng cụ. hắn như là người đi, không còn biết gì nữa. Vũ kè hắn sang phòng bên kia, vừa bước vào cửa phòng thì huych. Hắn đã ngất và bất tỉnh..

chẳng lẽ nó ra đi như vậy sao?

Thiên Vũ như người vô hồn, tiến tới chỗ Chi. cậu ngồi xuống đặt tay lên đôi vai bé nhỏ đang run run. Hai người ôm nhau khóc. Từ đó giờ Vũ là người cứng rắn, không bao giờ tỏ ra yếu đuối nhưng bây giờ thì không còn nữa rồi, bây giờ cậu sắp mất đứa em gan góc, sẽ không bao giờ còn được cùng nó đánh nhau nữa, sẽ không nghe nó vói vĩnh đôi bánh nữa. không còn nữa trong phòng cấp cứu bác sĩ đang cố gằng hết sức. Vũ phải đưa Chi về nếu không con nhỏ lại ngất nữa. khi Nam tỉnh vậy thì Vũ cũng vừa vào

- Thiên đâu rồi, cô ấy đâu - Hắn hét hỏi

- Chắc còn trong phòng bên kia

Hắn và Vũ chạy ào qua phòng lúc này, nhưng không thấy nó, giường bệnh trắng toát trống trơn. Một nỗi lo sợ bao trùm trong tâm trí hai thằng nhóc. Hắn chạy khắp các phòng trong bệnh viện, chạy lại từng giường kiểm nó, Vũ cũng vậy. hai đứa điên mất rồi, chúng lùng sục khắp mọi nơi, mọi góc ngách trong bệnh viện, hắn gào thét tên nó khiến cả bệnh viện ai cũng phải đau lòng.. khi chứng kiến cái cảnh hắn như một thằng điên cứ chạy chạy và không ngừng gọi tên nó trong khắp bệnh viện.

- Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi, bác sĩ..

Hắn gào lên. Vũ cũng đang lo sợ. nó đâu rồi chứ ? Tất cả các phòng trong bệnh viện đều không có, chỉ còn một nơi “Nhà Xác”.

Hắn không dám nghĩ tới, “không. Không đâu, không thể nào, không đâu” hắn dựa vào tường ngồi bệch xuống. bây giờ hắn cố không nghĩ gì nữa, hắn sợ sẽ nghĩ những điều tồi tệ, sợ điều đó là sự thật. Cuối cùng bác sĩ cũng tới, mang một hi vọng nhỏ nhoi. Hắn không còn sức ngồi dậy nữa, Vũ nhào đến ông bác sĩ và túm lấy cổ áo của ông

- Thiên đâu ? Con bé đâu rồi, nó ra sao rồi hả ?

- Khi chúng tôi kiểm tra, cô bé đã rất yếu, tim gần như sắp ngừng đập sau đó có một người vào đưa cô bé đi, có lẽ cô bé không chịu nổi đến bây giờ

- Không, không đâu, không thể nào không thể - hắn nấc lên. Vũ không thể tưởng tượng nổi nữa, con bé đi rồi, nhưng

- Ai đưa con bé đi? Ai đưa con bé đi hả ?

- Một người đàn ông, bảo là quản gia của nhà cô bé

- Tại sao ông lại cho họ mang con bé đi hả?

- Chúng tôi không cho họ đưa đi, họ bảo đưa con bé về nơi yên nghỉ cạnh cha mẹ nó chúng tôi đi tìm các anh nhưng không thấy, khi quay lại thì cô bé đã biến mất

Thiên Vũ không nói gì nữa mà dìu Nam về nhà. Trái tim của mỗi người rách toát một miếng lớn, rỉ máu. Biết rằng không bao giờ gặp lại nó nữa biết rằng đã thật sự mất nó

hắn sẽ ra sao khi không còn nó nữa ? hắn sẽ đối mặt với sự thật nghiệt ngã này như thế nào ?

Sau nỗi đau không gì bù đắp được đó, Nam vẫn không tin là mất nó vĩnh viễn. cậu cho người lục tung các ngõ ngách ở VN, cậu dò hỏi mọi nơi về tin tức ông quản gia, nhưng bất lực, không một dấu vết nào cho thấy sự hiện diện của ông ta và nó. Ngay cả mộ của cha mẹ nó ở đâu, hắn cũng không biết được. Chẳng lẽ nó đã không còn nữa sao? Chẳng lẽ điều đó là sự thật ? dù sao thì hắn vẫn hi vọng, dù là tia hi vọng nhỏ nhoi nhưng hắn vẫn hi vọng. Rồi tia hi vọng kia dần tắt khi ngày lại ngày vẫn không có tăm tích gì của nó.

Hắn đã về quản lý công ty được một năm rồi. Bây giờ hắn là một cậu chủ đầy tiềm năng. Năng lực quản lý không cần phải bàn cãi và hắn không còn là một con người lạnh lùng như trước nữa, hắn mở lòng hơn với mọi người, trở nên vui vẻ hơn, tất cả điều đó là vì nó, vì ngày cuối cùng còn thấy nó, nó trần trối lại với hắn “hãy sống mở lòng hơn với mọi người, hãy mỉm cười thường xuyên nhé” hơn một năm ròng rồi hắn vẫn không thể nào quên được, dù nó sống hay chết thì tình yêu của hắn đối với nó vẫn là bất diệt “có thật là anh đã mất em vĩnh viễn không ?” hắn cứ nghĩ là nó đã lên thiên đàng. Một cô bé đáng yêu tốt bụng như nó thì lên thiên đàng là chuyện đương nhiên.

Mỗi đêm hắn vẫn mơ thấy nó, mơ thấy con nhóc ấy lại về bên cạnh hắn, nhưng khi thức giấc thì hắn lại bật khóc vì biết đó chỉ là giấc mơ giấc mơ vẫn luôn là giấc mơ hắn đã muốn bảo vệ nó nhưng cuối cùng lại đẩy nó vào con đường cùng nó không có ai bên cạnh trong lúc nó nguy cấp nhất đến khi hắn nhận ra mọi chuyện thì đã quá muộn. nó đã thực sự ra đi ra đi khỏi cuộc đời của hắn từng ngày, từng giờ, từng phút, từng giây. hắn nhớ nó hắn luôn mang theo tia hy vọng bất tử là nó sẽ quay trở lại nhất định nó sẽ quay trở lại..

Mỗi lần đi trên con đường này .bao hồi ức tốt đẹp nhất lại quay về bên hân khi có nó nhưng giờ đây chỉ còn mình hân. cô đơn bơ vơ và lạc lõng

Về đến nhà thì hân lại nằm đấy . Cầm chiếc đồng hồ cát trên tay xoay đi rồi thật nhanh chóng lật trở lại. để cát trong lọ có thể đổ ngược lại. thời gian có thể quay về lúc đầu tiên. Hân muốn ước rằng. hân chưa bao giờ gặp nó.. chưa bao giờ biết nó. Và chưa bao giờ yêu nó để nó không phải cô đơn không phải đau khổ nó đã mất tất cả và bây giờ hân đã mất nó.

”Đến với nhau một lần nữa thôi.

Hãy lắng nghe con tim này khóc

Dẫu chỉ mang lại từng.. nỗi đau

Từng ngày cứ trôi bao đêm anh. mong chờ..

Sao con tim anh cứ thất lại

Những khi mà em đã hứa thật nhiều.

Tình yêu mà em đã trao chỉ là giấc mơ nhẹ thoáng vụt bay

Chỉ mong rằng em hiểu anh dù mai xa cách.

Vì anh đã vô tình đánh mất niềm tin..

Để cho em phải mang đắng cay cho riêng mình

Vài giọt nước mắt hiện về trong anh

Những lần đã khiến trái tim em. khổ đau.

Dù lòng..muốn nói nhiều lần sẽ tha thứ.

Vậy mà có khi anh chẳng hề suy nghĩ

Để rồi một ngày chúng ta phải xa cách nhau.. !”

Anh đã thật sự mất em rồi sao ? Anh yêu em và mãi mãi yêu em sự thật đó sẽ không bao giờ thay đổi đâu
” Heo lười ạ”..Love you forever

24. Chương 24: Hồi Sinh..

Hôm nay thời tiết thật đẹp quá cái nắng ban sớm vừa hé nở kéo theo những cơn gió nhẹ vi vu rào qua trước mắt của hân.. Mỗi ngày như mọi ngày Nam vẫn bình thản đến trường học trong một tâm trạng buồn man mácChà! Trông vẫn đẹp trai như xưa, không già đi miếng nào cả. Kể ra cũng 1 năm 3 tháng kể từ ngày nó ra đi rồi. Hân ta lững thững bước trên đường với cái ba lô trên vai. Trong học sinh vậy chứ trong công ty nhìn ổng như một ông trùm có cái mặt non choét. Công ty ổng đang lớn mạnh nhưng vẫn đứng thứ hai, sau tập đoàn AT. Cái tập đoàn quá cổ của tiểu thư quá cổ của chúng ta nửa năm nay trở nên lớn mạnh hơn bao giờ hết, nghe đâu có một người thừa kế rất sáng giá.

Trở lại với anh học sinh nào. Hân bước vào cổng, mỉm cười với ông bảo vệ, nhưng nụ cười này khô héo như mùa đông,lạnh giá như mất hết sự tươi tỉnh, sự trẻ trung của hân ngày nào khi sánh bước đến trường cùng với nó.cứ như hân đã mất hết sức sống vậy. hân bước vào lớp nhón miệng cười với tất cả rồi tiến lại chỗ ngồi. Hân cũng không bình thường cho lắm, chuyển về học lại 12A và ngồi sau cái chỗ trống kế bên con Chi. Cái chỗ đó hân không cho ai ngồi hết, chỉ để trống đó, chắc là để nó có về thì ngồi ngay đó. Nghe mà ớn cả xương sống !

- Cô thông báo cả lớp hôm nay lớp mình có một bạn mới chuyển về. Bạn mới từ bên Mỹ về VN nên các em giúp đỡ bạn nhé. Sau tiết này bạn ấy sẽ vào.

- Uhm. Trai hay gái vậy cô. đẹp không cô?
- Con gái và rất là xinh đẹp
- Há há waoooooooooo haha - mấy thằng con trai thế lên.
- Mấy thằng khùng - Chi lắm bầm - Ê Nam, bên Mĩ về coi chừng ông quen đó.
- Humm, không có hứng, mấy đứa con gái bên đó toàn là gì đâu không hà!

Trống đánh hết tiết, lũ con trai trừ một người, nôn nao đón chào bạn mới .Cô ấy đâu rồi cà? Không thấy ai vô hết trơn vậy ?

kìa kìa, vô rồi. Waooo, phải công nhận đẹp thiệt, nước da trắng, mái tóc uốn hơi xoắn dài ngang lưng, tướng thon thả, khuôn mặt không rõ tại con bé đeo mắt kiếng. Nhìn tướng chuẩn cực kì, mấy thằng con trai trong lớp nhao nhao trừ một người. Cô bé bước lại nói nhỏ với cô cái gì đó, rồi cô mỉm cười

- Chi, bạn mới ngồi chung em nhé !
- Nhưng chỗ này của Thiên mà cô - Chi nhăn nhó
- Em thật là Thiên đã
- Em không đồng ý. Không ai được ngồi chỗ đó hết - Nam đe dọa.

cô bé chỉ mỉm cười không nói gì, bà cô nghiêm giọng

- Hai em thật là cái chỗ đó đã để trống gần hai niên học rồi còn gì? Bạn mới sẽ ngồi chỗ đó.
- - hần chưa kịp nói gì thì điện thoại réo

" I guess our love was just a fantasyI guess our love was never meant to be..

you said Im not the one for youI cant make all your dreams e true.I have to let you go no matter how."

- Tôi nghe
- !#\$%^&^^&!!

- Được rồi, cho xe tới đón tôi! - hần quay qua bà cô - Em về công ty, chào cô. Nếu ai ngồi vào chỗ đó thì không hay đâu thưa cô.Khi em quay lại nếu như cô vẫn cứ kiên quyết cái ý kiến của mình thì em nghĩ cô nên lên văn phòng thu dọn đồ đạc của cô trên đó đi là vừa em chưa bao giờ nói đùa đâu thưa cô em đi !

Nói xong hần quảy ba lô bước ra. Tổng giám đốc bận đi họp rồi đó mà. hần đi nhanh như một cơn gió hần vẫn thế ., cứ đến như vô hình đi như gió bước vào cuộc đời của nó rồi cũng cứ thế mà biến khỏi cuộc đời của nó.. hần bước đi cả lớp im phăng phắc không ai lên tiếng. còn bà cô thì như người mất hồn. riêng cô bạn mới thì cứ nở một nụ cười thật tươi trên môi của mình.

Tình hình trong lớp đang căng thẳng, Chi khư khư giữa chỗ không cho bạn mới ngồi

Nó nhìn cô bạn mới bằng ánh mắt khó chịu

- WE, bạn này nhất định phải ngồi chỗ này à ? Chỗ khác không được sao?
- Mình thích ngồi chỗ này hà
- Thật là thật là quá đáng. Chỗ này có người ngồi rồi, bạn không ngồi được đâu. Bạn không nghe bạn hỏi này nói hả?
- Không biết. mình muốn ngồi đây thôi hà - cô bé kia vẫn ngang bướng.
- Grừtui bực rồi à nghe.. đừng có ở đó mà chọc tức tôi nữa à..

Con bé ấy kề vào sát tai của cô giáo không biết cô ấy nói gì mà lần này bà cô lại tái mặt lần nữa khiến cả lớp phải suy nghĩ nhiều, suy nghĩ thật nhiều về cô bạn mới này. Nam đã đành. nhưng còn cô bé này là ai mà lại có thể làm cho cô sợ hãi như thế.Cô quay sang Chi :

- Chi im lặng đi! - cô la Chi rồi lại quay sang nó - nếu em thích như vậy thì cứ ngồi nhưng nếu Nam vào em sẽ phải chuyển chỗ khác đây nhé! Cô xin em đấy..

Cô bé vào chỗ ngồi thân nhiên trong khi Chi đang hậm hực và rất bực mình vì thái độ ngang ngược của người bạn mới này

- Bạn mới giới thiệu về mình đi bạn mới ơi!

- Bạn tên gì vậy?

- Có bạn trai chưa?

- Nhìn bạn quen lắm ? chắc gặp ở đâu rồi.

- Người ta mới về nước mà mày gặp ở đâu, bộ you mơ hả ? Thiên thần người ta ai khơi khơi cho ba gặp mà quen hả khủng quá chết đi cho tao nhờ nghe !

- ##%^&*%&^%\$###\$%^*%

Cái lớp như cái chợ, tụi con trai nhoi nhoi hơn vịt đực, cô nhóc gỡ kiếng ra, đứng lên

- Chào cả lớp - giọng cô bé nghẹn lại, làm cả lớp ngạc nhiên - Mình vừa từ Mỹ về, Năm nay 18 tuổi, mình tên nhóc này là ai ? liệu con nhóc lạ hoặc này có đem lại một luồng sinh khí mới cho hắc không ? chờ .đợi..

- Do có việc đột xuất nên mình chuyển về Vn để học tập mong các bạn giúp đỡ ỉnh nhiều nhiều nhé

Cô bé cất giọng nói oanh vàng lên mọi người lắng nghe như bị hấp hồn. dễ thương đến thế mà còn ăn nói dịu dàng thì còn thằng nào không si mê chứ

- Mà bạn tên gì vậy ?

Nó cười nửa miệng không biết cô bé này muốn gì nữa mà cứ ra vẻ thịch thịch cái bọn con trai trong lớp :

- Các bạn muốn biết tên mình lắm hả ?

- Đương nhiên ! Sao lại không vào lớp không biết tên sao mà gọi được nhỉ ?

- Nhưng tên mình xấu lắm ! Nó tỏ ra vẻ ngượng ngùng ..

- Tên xấu cũng có là gì bạn đã đẹp quá rồi nên tên bạn cũng sẽ đẹp thôi hahahaha. Bạn nói đi

- Mình Họ TRỊNH

- Aaaaa.. Bạn cũng họ Trịnh à ? Lại thêm một người nữa hả trời

- Lót chữ VỸ.Tên THIÊN THIÊN

-

- ThiênThiênhả?

- Họ Trịnh

- Lót Vỹ

- Tên Thiên hả

- Trịnh Vĩ Thiên ThiênKhông lẽ.

- Trời .không thể ..không thể nào có chuyện đó đượckhông thể nào

25. Chương 25: Tái Ngộ

Chào các bạn ; mình từ Mỹ mới chuyển về VN .. mình tên là : Trịnh.Vỹ..Thiên.. Thiên

Cả lớp nhao nhao lên khi nghe cái tên đã thành huyền thoại không lẽ nào đó lại là nó là nó sao ??

- Thiên Thiên có có phải là là mày không Thiên.

Con nhóc mỉm cười ra nước mắt, ôm chầm lấy con bạn. Con Chi như không tin vào mắt mình nữa.

- Tao đây, là tao đây, con bạn điên khùng của mày đây !

Liên Chi đẩy nó ra, nhìn nó từ đầu tới chân.

- Có thật mày là Thiên Thiên không?

- Phải, là tao, chúa đánh lộn chúa quậy chúa không làm bài và ăn hàng số một - con nhóc vừa nó vừa làm động tác minh họa

Đúng là nó rồi, đây đúng là nó rồi. Chi ôm chầm lấy nó khóc huhu. Nó bây giờ quả thật khó mà nhận ra. Nó trắng hơn trước rất nhiều, tướng thon thả hơn, tuy khuôn mặt không thay đổi gì nhưng nhìn kute hơn xưa nhiều. bao nhiêu ký ức bao nhiêu nỗi nhớ nhưng sau một năm 3 tháng bỗng tràn về bên đây.

Con Chi đứng đấy nhìn nó như chết trân. Hai hàng nước mắt mỏng manh đang từ từ tuôn trào xuống ướt cả đôi gò má của nó. đây là thật. hay đang mơ tại sao chứ.. mày đã trở về thật sao.. Có phải không.. mày là Thiên. Là Thiên Thiên của tao.

Mày đã trở về. huhuhu

Cả lớp trong không khí yên lặng để lắng nghe những giọt nước mắt, những tiếng nấc nghẹn ngào sau bao nhiêu ngày xa cách Chi lấy lại bình tĩnh mới nói chuyện được với nó :

- Vậy mà tao cứ tưởng huhu, bấy lâu nay mày ở đâu ? Sao không báo cho tao biết, mày ác lắm huhu, tao nhớ mày lắm biết không hả?

- Tao xin lỗi, tại bạn quá nên không liên lạc gì được, mà thôi, đợi hết giờ rồi xuống căn tin đi tao kể mày nghe

- Uhm

Chuông reo, cả lớp này giờ im lặng cho hai tụi nó tâm sự, bây giờ nhào lên ôm chầm lấy nó. Ai cũng mừng hết sức. sụi sụi với tụi trong lớp xong Chi kéo nó xuống căn-tin

Cả căn tin ai cũng nhìn nó, đâu ai biết nó là con bé đã từng vang bóng một thời ở đây. Mấy đứa con trai nhìn nó mà đi đụng bàn đụng ghế ngã chổng queo rầm rầm

- Mày nói đi, một năm trời mày ở đâu, bệnh của mày.

- Tao sang Mĩ sau khi tao tỉnh dậy thì biết mình đang ở bên Mĩ. Ông quản gia cũ của cha mẹ tao “ăn cắp” tao đem qua đó. Hồi đó giờ ông vẫn quản lý công ty và luôn tìm tao, nhưng không gặp. khi ông dò ra tung tích thì tao đã sắp ngủ rồi hihi.

- Rồi ông đưa mày qua Mĩ chữa bệnh hả?

- Uk, nhưng hầu hết các bác sĩ đều lắc đầu, mèm nữa là tao không gặp được mày rồi.

- Rồi sao nữa? - Con Chi nôn nóng hỏi dồn.

- Ông ấy đưa tao tới gần cả chục nước, cuối cùng khi tới Canada thì tao được cứu.

- Rồi sao mày trở nên như thế này. Mày khác quá đến cả tao còn nhìn không ra mày nữa mà. Mày giống như một con người hoàn toàn khác. Không phải là Thiên Thiên mà tao quen biết lúc trước nữa. Chuyện gì đã xảy ra với mày vậy ?

- Tại tao thay máu, mà chắc máu này của một người da trắng nào đó nên tao mới đẹp như vậy đó hihi

- Con quý. Tao tưởng mắt mày luôn rồi chứ. Tự nhiên mày bị mất tích, ông Nam lục tung cả nước mình lên kiếm mày luôn đó. Ông buồn quá trời. Ngày qua ngày tuy bề ngoài ông có vẻ cởi mở hơn với mọi người nhưng đã trở lại là một con người lạnh như băng.. đằng sau nét mặt cởi mở ấy là cả một bầu tâm sự u uất là cả một nỗi đau dài đằng đằng theo từng ngày mày đã ra đi. Có lần tao nhìn thấy ông khóc..ông thật sự yêu mày lắm đôi khi nhìn thấy ông như thế tao cũng không kiềm được nước mắt của mình..

- ..

- Mà hồi này gặp ông sao mày không nói ? chắc ông nghe xong tin này rồi lật ngang chết ngất luôn quá ! Cái con nhỏ này. Mày ít ác quá trời he. Còn chọc cho ông hăm tống cổ bà cô luôn nữa chứ mày tính làm tội nhân thiên cổ hử hiih

- Từ từ đừng có nói cho ai biết nữa nha, tao còn muốn thử..

- Thử gì nữa?

- Từ từ rồi bít đừng có nôn nóng. Nóng hổng hết việc thì sao mậy hiihi - nó nháy mắt gian khùng kiếp

- mày biết không, Nam yêu mày lắm đó. Tới tận bây giờ người ta vẫn chưa có bạn gái. Nói thiệt nha, con gái bu ông rần rần đông như kiến mà đứa nào cũng ê mặt

-

- Ê, mày với anh Thiên Vũ sao rồi ? vẫn tốt chứ hả?

-Ừa, anh học đại học, nhưng vẫn hay ghé về thăm tao với Nam

- Hỏi thì hỏi vậy thôi chứ trước khi về đây tao thám thính tình hình hết rồi

Liên Chi nhủ mày tỏ ý không hiểu

- Cả năm nay mày có đi học không ?

- Có nhưng mà không có học giống như mày

- Là sao, mày học cái gì, bộ nên Mĩ không dạy như bên đây hả ?

- Tại tao phải học quản lí cả một cái công ty to đùng, mệt chết được.

- Cái gì ? Quản lí công ty á ? Là sao, tao không hiểu?

- Uhm tao có nói với mày hồi nhỏ tao là đại tiểu thư lần nào chưa nhỉ ?

- Chưa ! Mày giỡn hả ? Cái này tao bị shock à nghe..

- Hihi, thực ra cha tao là chủ tịch tập đoàn ATnhưng khi họ mất thì

- Tập đoàn AT, ý mày là tập đoàn đá quý đứng đầu..

- Suyt ! im lặng chút đi, làm gì la lớn vậy con quý ?

Nó bùm cái mỗ con bạn để cho âm thanh không lọt được ra xung quanh. Nó bùm mỗ Chi vỗ bốp bốp khiến con nhỏ đau quít hết ^^! Biết sao được đây là một bí mật và nó đang vạch ra một âm mưu gì đấy khùng khiếp lắm.

- Mày

- Uhmsao khi được đưa qua Mĩ tao mới biết là ông quản gia nhà tao đã tiếp quản tập đoàn, hồi trước tao cứ tưởng là bị người khác chiếm mất.

- Vậy bây giờ ?

- Ông muốn tao tiếp quản cái tập đoàn mà cha tao đã gây dựng thực sự hơi mệt, nhưng tao sẽ cố vì đó là di nguyện của cha tao

- Mày quản lí được bao lâu rồi?

- Mới nửa năm hà. Thật sự thì lúc đầu tao không biết tí gì hết, nhưng bây giờ thì ok rồi.

- Mày giỏi quá, có phải mày vừa cứu cái tập đoàn đó ra khỏi khủng hoảng không ? “người thừa kế sáng giá” ?

- Hết báo chí rồi lại tới mày nữa. cái gì mà “người thừa kế sáng giá” chứ?

- Tại báo đăng vậy chứ bộ. hihi. Vậy là mày thành nhân vật Vip rồi đó he.. tao nể mày ghê đạp một bước vừa hồi sinh là trở lại thân phận đại tiểu thư như trước. mà giờ còn vượt cả ông Nam nữa chứ !! bái phục mày nghe .

- Mày còn ở đó.Chán chết ! nhiều khi nói một câu hơi vô duyên chút là bị sửa lại liền, muốn chạy nhảy đùa đùa cũng không được cái gì cũng phải từ tốn nhẹ nhàng.không được lớn tiếng. không động tay động chân chán ghê. Đạo này tao hết dám nổi điên rồi. hahaha

- Hihi, ráng chịu đi! À mà mày với Nam cùng thương trường rồi đấy. ổng cũng là tổng giám đốc công ty bên này. Đáng lẽ ra con người ta về quản lí cái tập đoàn DAIO rồi đấy, nhưng vì mày mà ổng ở lại đây chịu quản lí công ty con để có thể ở lại nơi đã từng có mày. ổng muốn những kỷ niệm với ổng mà mày trở nên bất diệt. ổng luôn mang theo một tia hy vọng nhỏ nhoi..là có thể tìm lại được mày! Mày còn yêu ổng không vậy ?

- Mày hỏi vậy là sao ?

- Uhm ổng còn chờ mày hoài vậy đó, mày tính sao?

- Sao mà ngu dốt không biết, lỡ tao chết thiệt rồi cũng chờ tao tới già à ?

- Chắc vậy quá. công nhận lạnh lùng nhưng chung tình thiệt.Cái này chắc anh Vũ thua ổng rồi tao thật sự cảm phục tình cảm ổng dành ày nó quá lớn nó quá mãnh liệt.

- #%^###

Vậy là lúc vô học cho tới lúc về hai đứa nó tám đủ chuyện. xa nhau hơn một năm rồi nên nhiều chuyện nói lắm. ra về hai đứa tíu tít đi chung, nó ghé nhà Chi chơi một hồi rồi mới về. nó kêu Chi điện thoại cho Vũ dùm, nó rất muốn gặp Thiên Vũ

- Anh nghe đây em.

- Anh rảnh không ?

- Chi vậy, mới có một tuần mà nhớ anh rồi à?

- Hứ, không dám, uhm mà anh khi nào anh rảnh ?

- Chừng nào em cần là anh rảnh hà.

- Vậy một tiếng nữa ở đường XXX nhé

- Sao lại tới đó. Nơi đó anh và nhóc Thiên hay ra chơi - chợt Vũ ghen lại. bên đây nó cũng muốn khóc - uk, thôi anh tới đó đây, dù gì anh cũng muốn tới tưởng niệm con nhóc. Bye em

Nó bật cười khi nghe tới từ “tưởng niệm”. mọi người cứ nghĩ là nó đã chết. hizzzzz, kì này chắc nó lại khóc dài khóc ngắn nữa cho coi. Xoắn ổng quần lên bà con, lũ lụt tới rồi.kakaa

- Một tiếng nữa ảnh tới. - Chi cười với nó

- Mày đi luôn hén

- Hôi! Tao sợ tới cái cảnh anh em mày ôm nhau khóc thì tao khóc còn to hơn nữa mày đi một mình đi

- Uhm. Vậy để tao đi một mình

26. Chương 26: Duyên Phận

Một tiếng mười lăm phút sao

- Con bé này, sao giờ này chưa tới nữa đứng đây đợi mãi lòng mình càng xót xa

- Chào anh, anh đang chờ ai đó ?

Thiên Vũ sững lại một chút trước vẻ đẹp thiên thần của cô bé vừa hỏi

- À! Chào em, anh đang chờ bạn gái

- Cô ấy không tới đâu anh ạ.

- Em nói sao?

- Liên Chi kêu em tới gặp anh thay cô ấy. Chi bận rồi anh à.

- Vậy à? Axx con nhóc này thiệt tình

- Anh thích nơi này chứ ?

- Uk, nơi đây có nhiều kỉ niệm với anh, về một con bé

- Vậy à

- Uk mà sao anh không nghe Chi nói có cô bạn nào đẹp như em cả ? mới quen à ?

- Không, chúng em thân nhau từ nhỏ rồi anh ạ

- Huh? Từ nhỏ á? Không phải là Chi chỉ có Thiên là bạn từ nhỏ sao ta?

- Anh - con bé bỏ cái nón rộng vành xuống.

- Em đây là em đây - con bé bật khóc, Vũ nhìn sững con nhỏ

con bé trông quen lắm, phải rồi, khuôn mặt này, ánh mắt này, cái miệng này giống nó lắm, thật sự rất giống nó.

- Em em

- Em Thiên đây là em đây

Thiên Vũ ngả phịch xuống đất dường như không còn tin nổi vào những gì mình vừa nghe thấy như không tin vào chính con mắt mình nữa.. Nó đây sao ? Có phải thực sự là nó không ? Nước mắt hắn cũng bắt đầu nhẹ lăn xuống bao nhiêu nỗi nhớ nhưng bao nhiêu phiền tức giờ như trời đổ..hắn òa khóc :

Thiên Vũ lao đến ôm chầm lấy nó, lại một cảnh sum họp đầy nước mắt. hai anh em tâm sự với nhau tới chiều, Vũ hỏi nó đủ thứ, nó kể Vũ nghe đủ chuyện. tới tối hai anh em mới về. Vũ đưa nó về khách sạn. hai anh em tụi nó đi tung tăng như hai đứa con nít xổng khỏi nhà trẻ điên hết biết nhưng dù gì thì nó đã trở về và Thiên Vũ lại cảm thấy hạnh phúc khi đứa em gái yêu quý của mình vẫn còn sống nó. Thực sự đã trở về

Hôm nay.. Nam không đi học !

Hôm nay Nam không đi học.

Hắn phải chuẩn bị tham dự một buổi tiệc lớn do cha mẹ hắn tổ chức để chào đón cô tiểu thư của tập đoàn lớn mà cha mẹ hắn phải nể sợ. hắn không thích, ghét tiệc tùng, hắn chán những đứa con gái đầy quyền lực kia, nhưng với tư cách là người thừa kế tập đoàn DAIO hắn phải tham dự.

Hội trường được trang hoàng lộng lẫy. tiệc này dành riêng cho những cậu chủ cô chủ nhỏ, họ sẽ đeo mặt nạ và nhảy với nhau. Đương nhiên nhân vật được mời quan trọng nhất tối nay là đại tiểu thư tập đoàn AT hùng mạnh rồi.

8 h tối tại hội trường yến tiệc nhà DAIO đúng là đất rộng người đông. Toàn là những tiểu thư công tử quyền quý. Ông Bà nhà họ Đoàn bước ra, hai ông bà trông rất quý phái.

- Chào mừng các tiểu thư, công tử đêm nay, nhà họ Đoàn chúng tôi tổ chức buổi tiệc này để chào đón và chúc mừng đại tiểu thư của tập đoàn AT - một người thừa kế sáng giá với năng lực đáng ngưỡng mộ. Cô đã đưa tập đoàn AT thoát khỏi khủng hoảng trong thời gian rất ngắn. chúng ta sẽ được diện kiến cô trong ít phút nữa. bây giờ tôi xin nhường lại cương vị chủ trì buổi tiệc lại cho con trai tôi Đoàn Tuấn Nam chúc các cô cậu vui vẻ.

Nói rồi hai ông bà ngồi xuống ghế. Nam bước ra, thật không có thể dùng từ gì để diễn tả vẻ đẹp của cậu. cứ như một chàng hoàng tử, mà không, một anh boy thiên thần cực kute nhưng lịch lãm. Với bộ vec đen sang trọng, trông cậu huyền bí và đẹp lạ thường. mấy cô tiểu thư nhìn Nam trân trân

Con mắt hiện hình trái tim sau cái mặt nạ. Hai phút sau, một chiếc xe hơi đen bóng sang trọng lướt im ru tới trước cửa hội trường. mười người đàn ông lực lưỡng ăn mặc sang trọng, chắc là vệ sĩ đứng thành hai hàng trước cửa xe. Một cô bé với mái tóc hơi xoăn đen bóng bước xuống. Làn da trắng thấp thoáng trong bộ váy dạ hội trắng toát tôn lên vẻ đẹp của cô, cái mặt nạ hình cánh bướm cũng trắng luôn che hai mắt và nửa khuôn mặt. Trông cô bé như một thiên sứ, ngây thơ, xinh đẹp không gì có thể tả nổi. mấy chàng công tử của chúng ta ngây ra trước vẻ đẹp đó. Nhưng họ cũng biết là.. họ không xứng với cô bé.

- Vâng, chúng tôi xin chào mừng tiểu thư VANILA của tập đoàn AT

Ông chủ tịch DAIO nói lớn với giọng phấn khởi vô cùng. Ông đâu biết cô tiểu thư kia chính là nó, là người mà ông xếp vào cái đám hạ lưu thấp kém, nghèo hèn. Không xứng ở trong căn nhà bé nhỏ của ông lúc trước đây.

Nó bước vào và mỉm cười với tất cả, nụ cười ấy quả là làm choáng cả hội trường.

Hắn cũng nhìn nó, không hiểu sao hắn cảm thấy nó có gì đó quen quen, hắn đâu biết đó là nó đâu.

- Nào, các chàng trai cô gái xinh đẹp của chúng ta, hãy chọn bạn nhảy đi. Nhạc nổi lên nào!

- Nam, con mời tiểu thư nhảy đi. - bà mẹ nói nhỏ với hắn.

Tất cả các chàng con trai trong căn phòng này đều muốn được mời nó nhảy, một vài tên bạo dạn tiến lại định mời nó, nhưng nó từ chối. Hắn lừng thững bước tới cạnh nó, xé toạt biết bao trái tim các cô gái nơi đây.

- Cô có thể nhảy với tôi không ? - hắn chìa tay ra nhưng hỏi rất lạnh nhạt

Nó đặt bàn tay xinh xắn vào tay hắn, nhạc nổi lên và xung quang mọi người bắt đầu khiêu vũ. Tất cả mọi người đêm nay đều rất xinh, nhưng không thể qua nổi hắn và nó. Đây là cặp đẹp nhất và xứng nhất. hắn và nó di chuyển nhịp nhàng, trong lòng nó trào ra biết bao cảm xúc, còn hắn, một cảm giác kì lạ trĩu nặng. hắn ước gì người con gái bên cạnh hắn bây giờ là nó, mặt dù cô gái kia đẹp hơn nó gấp mấy lần.

Kết thúc bản nhạc, hắn buông tay nó ra và bước ra khỏi hội trường đông nghẹt đó. Một chàng trai thanh lịch cực kute bước đi lặng lẽ dưới ánh đèn đường. mọi người vẫn khiêu vũ mà đâu biết đã vắng mặt hai nhân vật quan trọng, một là hắn, còn người kia là ai ? Chính là nó

Khi thấy hắn bước ra khỏi, nó cũng đi ra, lẳng lặng đi theo hắn. được một đoạn, nó tháo đôi giày cao gót ra xách trên tay, gọi với theo hắn.

- Weeeeee, đi chậm chậm có được không ? Làm gì mà đi nhanh giữ vậy? đúng là đồ chân dài !

Nghe tiếng nó, hắn quay lại, nhưng thất vọng vì không phải nó mà là một tiểu thư với phong cách kì cục hết sức: mặc váy dạ hội, hai tay xách giày đi lon ton theo sau hắn từ nãy đến giờ. Cái cảnh tượng xưa nay chưa từng có trong giới thượng lưu. Hắn tiếp tục bước thì nó chạy nhào đến, nhảy lên cú đầu hắn

- Cái tên này, kêu mà không nghe à?

- Oái. Cô làm gì vậy hả ? đừng tưởng là đại tiểu thư thì mún làm gì thì làm nha - hắn bực tức

- Rồi sao nào ? ai biểu tui kêu mà không đứng lại hả?

- Cô nghĩ mình là cái gì hả ? vào trong đó đi!

- Không! ở trống ờn lắm, chán chết.

- Cái con này, đại tiểu thư thì phải ở trong đó, không thích hợp với ngoài này đâu. Biến đi!

- Axxxxxxxxx kêu ai biến hả ? mún chị bầm cưng như cảm à?

Một lần nữa hấn sững lại, con nhóc này dữ y chang nó, giọng nói cũng y như nó. Hấn shok quá, đứng nhìn nó chết trân.

- Ê, ê ma nhập luôn rồi trời - nó quơ tay trước mặt hấn làm hấn giật mình

- Làm gì vậy hả? đúng là con khùng.

- Ai khùng hả? tại tui thấy mấy người đứng như trời trồng chứ bộ.

- Hừm tui không rảnh mà đôi co với cô. Mà cô có phải là đại tiểu thư không vậy ? cãi nhau như con nít. - hấn trề môi

- Vậy anh có phải đại thiếu gia không vậy? con trai gì mà đứng đây cãi nhau với tui. - nó cũng không vừa

- Côaxxxx tui không nói chuyện với con khùng như cô. đúng là khùng.

- Axxxxxxxxx cái con Quý Vương đáng ghét này. Dám bảo chị khùng à! - Nó đánh tới tấp vào hấn.

Bao nhiêu hồi ức tràn về trong hấn, nó thường gọi hấn như vậy, cũng dữ dằn như vậy, rồi một phút không tự chủ, hấn ôm cái cô đại tiểu thư ấy vào lòng.

1s2s3s1phút

- Tôi xin lỗi - hấn buông nó ra khi nhận ra mình đang ôm nó

- Anh tưởng tui là cái gì mà muốn ôm thì ôm hả ? Tui đâu phải là loại người đó mà anh muốn làm gì thì làm à.. đừng coi thường tui quá như thế chứ ?

- Tôi mà cô nghĩ cô là cái gì hả ? con gái gì mà người ta ôm vẫn không phản kháng gì hếtê, đừng nói cô mê tui rồi nha - hấn kèm theo nụ cười mỉa mai

- A ha ha ha, trời ơi, mắc cười quá. trời ơi đau bụng quá hahakhông ngờ trên đời lại có người tự tin như vậy á. Hahaha - nó cười nắc nẻ

Thấy mình bị hố, hấn liền kiếm cách gỡ què

- Con gái gì mà cười thấy ớn, vô duyên dễ sợ

Tức thì nó ngậm miệng lại, không cười nữa. bây giờ nó nhìn vào mắt hấn, hấn đã gỡ cái mặc nạ ra từ lúc nào không biết. gương mặt thiên thần, cái gương mặt đáng ghét mà nó thương nhớ bấy lâu nay. Thấy hấn lòng nó vui không tả nổi, hấn đâu biết nó còn sống, nó đang bên cạnh hấn. Nó tự hỏi nếu thật sự nó chết rồi, hấn sẽ chờ nó bao nhiêu năm? Nó gỡ cái mặt nạ ra, quăng xuống đất. Hấn vẫn không nhìn nó mà nhìn bằng quơ lơ đãng về nơi nào đó rồi hấn bước đi, buông lại một câu đe dọa

- Vào trong đó đi, đi theo tui thì đừng có trách.

Rồi hấn bước rất nhanh, khi bóng hấn khuất rồi nó thả người ngồi phịch xuống ôm lấy mặt mà khóc khóc nức nở. Bao nhiêu nhung nhớ bây giờ trào ra thành nước mắt. Nó không nói cho hấn biết, mà dù có nói nó là Thiên cũng chưa chắc hấn đã tin. Hấn cố chấp ngang bướng lì lợm thì đâu dễ gì tin nó là Thiên chứ. Vả lại hấn còn chẳng thèm nhìn nó nữa là. Nó muốn chính hấn nhận ra nó chứ không cần nó phải nói.

Nó muốn như vậy. Cho nên tất cả mọi chuyện liên quan đến nó còn sống tất cả hấn không hề hay biết.. nó muốn hấn cảm nhận ra được sự hiện diện của nó Nhưng tâm hồn hấn quá lạnh nhạt hấn không thể nhìn đối diện với một người con gái nào khác cho nên hấn đã bỏ qua cơ hội của mình khi nó tháo bỏ chiếc mặt nạ ra.

Nó nhìn theo bóng hấn khuất xa khuất xa dần sau những ánh đèn đường len lỏi giữa màn đêm cái cảm giác kì lạ ấy bao năm nay giờ lại trở dậy thật mãnh liệt. nó vui. Vì sau bao thời gian xa cách cuối cùng nó đã tìm lại được hấn Nó buồn vì chỉ có một khoảng thời gian mà hấn đã hoàn toàn không nhìn ra sự tồn tại của nó..Nó lại khóc

Quay lại với tên lì lợm đó nào. Hắn bước được một đoạn thì thấy tụi bạn trong lớp, chắc đi chơi về. Hắn đi sau tụi nó nên nghe được tụi nó nói cái gì đó

- Ê, mà không ngờ hén. Tao thật sự không ngờ đó
- Uk, phải nói con Thiên số lớn mạng lớn thiệt.
- Thiên nào ? - Một đứa trong đám hỏi
- Hối vậy cũng hỏi, Thiên lớp tao á. Nhỏ 30 tỉ á
- Uhm tao nhớ rồi, nghe nói nó chết rồi mà
- Chết cái đầu mày. Người ta còn sống sờ sờ khi nó bước vào lớp không ai có thể ngờ là nó. Nó bây giờ giống như một tiểu thư một thiên kim với sắc đẹp thật tuyệt vời không gì sánh bằng.

Nghe tới đó hắn chạy đến, nắm tay thằng Khang giật mạnh lại trong sự bất ngờ của bao nhiêu thằng đang đứng đấy. Mọi người nhìn hắn

27. Chương 27: The Endless Of Dream

- Khang, mày nói gì nói lại tao nghe
  - Ủa, mày hỏi Nam. Ăn mặc đẹp ghê ta
  - Tao hỏi hồi này mày nói Thiên sao ? Còn sống là sao, nói rõ hơn đi - hắn nóng lòng
  - Chi không nói gì mày nghe hết hả ? - Khang ngạc nhiên
  - Nói gì? Có chuyện gì ? Thiên sao ? nói tao nghe đi. Tao cầu xin mày đó..
  - Mày hỏi Con Chi đi, tao nghĩ nó rõ hơn tụi tao. Tụi tao chỉ biết là Thiên còn sống mà thôi
- Tức thì hắn buông tha cho thằng bạn, móc điện thoại ra gọi Chi.

Títítítít

- Alo, Chi nghe đây, có gì không Nam ?
- ThiênThiên.. còn sống, đúng không ? Đúng không Chi ?
- Uhm
- Sao Chi không nói cho Nam biết ? - hắn giận dữ quát tháo trong điện thoại.
- Chi cũng mới gặp nó đây thôi
- Cô ấy ở đâu ?
- Chi không biết, nó không nói
- Chi biết gì về Thiên nói Nam biết đi
- Xin lỗi nhưng nó kêu đừng cho Nam biết
- Bây giờ Chi nói không ? Vậy thì chúng ta không còn là bạn nữa
- Oái thôi được rồi, chuyện là #%^&*%^%\$###\$%^&&%^%\$###

Chi kể hắn nghe không sót một chi tiết nào. 30 phút sau

- Là vậy đó. Nó không muốn nói với Nam vì nó muốn Nam tự nhận ra nó. Nó nói dù có bảo nó là Thiên thì Nam cũng không chịu tin đâu nó nói mấy lần truyền máu khó chịu lắm đau lắm nhiều lần như muốn chết đi sống lại, nhưng nghĩ đến Nam. Những lúc đó nó luôn cảm nhận được Nam luôn bên cạnh nó và nó phải

cố sống để trở về gặp Nam nó đã ráng chịu đựng bây giờ nó là người thừa kế tập đoàn của cha mẹ quá cốt tát cả chỉ có nhiều đó thôi. Chi xong nhiệm vụ rồi. Bye Nam nha

- Uhm cảm ơn Chi

Hắn tắt máy, đứng đấy như đờ suy nghĩ về cuộc điện thoại vừa này đứng nhớ lại từng câu, từng chữ mà Chi vừa nói cho hắn nghe một sự thật kinh hoàng .một sự thật mà mọi người đã giấu hắn.

Trong lòng trống rỗng. sao hắn ngu thế không biết. Hắn đã từng biết nó là cô chủ nhỏ tập đoàn AT, vậy mà lại không nhận ra. Thật là vậy là nó còn sống nó vẫn còn sống. dường như trong khoảnh khắc vô thức nào đó.hắn đã cười một nụ cười thoáng nhẹ trên môi hắnnhưng cũng đủ sức mạnh để làm tan chảy tảng băng bấy lâu nay bao trùm lấy hắn hắn mừng lắm, vậy là từ nay hắn không còn mong đợi mỗi mòn nữa.Không phải gặp nó trong giấc mơ nữa. không phải lo lắng. và không phải khóc vì nó nữa

Hắn chạy lại chỗ hồi nãy để tìm nó, nhưng không thấy nó đâu nữa, nó đi đâu chứ. Tối như thế này rồi còn gì. Chắc chắn là nó không trở lại buổi tiệc đâu, Hắn hiểu nó mà. Vậy thì nó đi đâu chứ ? Phải chi hồi nãy hắn không xua đuổi lạnh lùng với nó. Nó đã tỏ rõ bản chất chán của nó vậy mà hắn vẫn không nhận ra. Hắn ngu quá.. thật sự ngu ngốc quá

Hắn chạy khắp các góc ngách kiếm nó. Tự nhiên hắn sợ..sợ lắm.. hắn sợ lại đánh mất nó một lần nữa, sợ nó sẽ lại rời ra hắn một lần nữa. hắn chạy như điên, xoay vòng vòng, mắt nhìn đảo đảo xung quanh. “Thiên ơi em đâu rồi, em đi đâu rồi hả? ra đây đi, anh còn nhiều chuyện muốn nói với em lắm Thiên ơi. Một năm qua anh nhớ em lắm em đâu rồi hả, ra đây đi chứ ” Bỗng nhiên hắn lại cảm thấy lo lắng và hoảng sợ khi không tìm được nó

Liệu hắn có tìm thấy nó không ? ruốc cuộc nó đã đi đâu ? chuyện gì sẽ xảy ra cho nó?

Sau khi khóc đã một hồi, nó lững thững bước đi. Đã lâu rồi nó không đi dạo trên đường như thế này, đường phố ở đây vẫn không thay đổi gì nhiều lắm vẫn như thế.. vẫn hàng cây ấy. vẫn ngôi nhà ấy. vẫn con đường ấy không gì thay đổi nhưng chỉ có một sự khác biệt duy nhất là. Giờ đây.hắn vẫn không nhận ra nó và nó vẫn phải đi một mình.không có hắn bên cạnhNó mãi thả hồn theo những cái cảm giác từ lâu đã không còn, đang tận hưởng cảm giác mát mẻ của gió đêm thì :

- Chào em, đi đâu mà tối vậy ?

- Trời ơi, trông y chang nàng công chúa vậy ? của tao nha tụi bây

- Không dám, trơ trên như mây làm em sợ đó.

- Cưng đi đâu mà ăn mặc như vậy ? giống cô dâu quá há há

Nó bực mình

- Tránh ra!

- Trời ơi, dữ vậy ? đi chơi không bé

- Đi đi vui lắm á

- Mấy người biến đi, tâm trạng tui không được tốt à nha

- Thì đi với tụi anh là tốt liền hà

- Phiền quá! bây giờ tụi bây có biến không hả?

- Ái chà! Tưởng “nai tơ” ai ngờ “cọp cái”. Nhưng không sao, miễn đẹp là được.

Tên đó đưa tay vuốt má nó, nhưng chưa kịp thì cộp cộp cộp

- AAAAAAAA - tên đó la lên

Nó khoá tay tên đó lại rồi tặng ột cú đá. Tức thì năm thằng kia xông vô. Toàn là hạng xoàn nhưng nó mặc đầm nên hơn bất tiện. ừ mà có ai biết là nó đã tốt nghiệp khoá võ thuật bên Mĩ không nhỉ ? (hihih) Nó tốt nghiệp loại xuất sắc đó nha. Bây giờ không sợ thằng nào. Một cảnh tượng hãi hùng đang diễn ra trong một đêm tối mịt mờ. một cô bé có gương mặt thiên thần đang mặc đầm dạ hội, đánh nhau với 6 thằng giang hồ.

Hạ được hai thằng, nó định đá thằng kia một cái vô bụng thì một thằng khác nắm lấy đầu của nó. Giật giật..giật giật.mém tí nữa là. “^^!” Nó hét toáng lên :

- Buông ra coi tuột tuột. tụi bây chết đi..AAAAAAAAAAAAA

Tức thì nó nhảy lui lại thủ thế và định nhào lên ấn công đợt hai thì nó đụng phải một tên đang đứng sau lưng, thấy tình hình có vẻ không ổn..lại chuẩn bị dấn đòn đánh lên lần nữa, nó giơ cùi chỏ lên tính tặng cho tên ấy một bất ngờ thì tên đó chụp tay nó lại, kéo nó ra phía sau. Nó giật mình tên đó là hấn

Hấn xông vô đánh mấy thằng kia tụi tã, còn nó thì đứng nhìn thôi.,. biết làm gì nữa giờ. Cao thủ ra tay rồi.. Sau khi 6 tên nằm chổng gọng. hấn bước tới không phải bước .mà là chạy tới ôm chầm nó. Nó không nói được gì, nước mắt trào ra. Hấn ôm nó chặt lắm, muốn ngộp thở luôn, nhưng nó thấy hạnh phúc không có gì có thể ngăn cản hai đứa nó trong lúc này. Không có gì có thể diễn tả được cái khoảnh khắc ấy trong khoảnh khắc ấy.hấn đã như không còn là chính mình nữa mà hai đứa nó đã hòa thành một hòa thành vị ngọt của tình yêu.

(sorry vì hình thằng cá với so eun ôm nhau là chuyện hok có nên hình này tượng trưng)

- Là em phải không? Con heo lười ngốc nghếch

..Vâng! Em đây !

- Em nghĩ anh thông minh đến nỗi có thể nhận ra em ngay hay sao ? Sao mà em ngốc thế hả ? tại sao lâu nay không về hả ? làm anh nhớ em phát điên lên được sao em ác vậy hả ? - hấn thì thầm

- Anh là chúa cứng đầu cố chấp nếu em nói anh chịu tin không hả?

- Ủ há, em thay đổi nhiều quá mà. Nhưng dù sau thì vẫn là con heo lười của anh

- Quý vương đáng ghét - nó cốc đầu hấn một cái rồi lại sà vào lòng hấn

- Một năm rồi em nhỉ ? Mình xa nhau một năm rồi

- Không, một năm 3 tháng 19 ngày 13 giờ 45 phút đưa đồng hồ coi bao nhiêu giây - nói rồi nó chụp tay hấn làm hấn phì cười cốc đầu nó một cái

- Tào lao! Mà bây giờ em thành tiểu thư rồi nhỉ?

- Axxxx, đừng có nhắc, ngán. Em ngán cái cảnh ấy lắm rồi.. giống như cực hình ấy hix

- Hihi, nhìn cũng ra dáng tiểu thư dịu dàng đấy chứ. Nhưng tới cơn. là khùng thấy sợ.

- Cái gì hả ?. anh muốn chết à ?.

- Đấy thấy chưa, tới cơn rồi đấy - nói rồi hấn bỏ chạy. vừa chạy vừa cười. nụ cười lúc này đã hoàn toàn thay đổi. rạng rỡ trên gương mặt điển trai ấy tạo nên một sức hút lạ thường. hấn đã thoát ra khỏi cái vẻ lạnh lùng. Khép kín. Giờ đây.. hấn đang sống trong hạnh phúc.hấn cứ chạy.và nó cứ rượt theo

Trên đường vào lúc 11 h đêm có một chuyện lạ chưa từng xảy ra, một con nhỏ mặc đồ dạ hội mượt mà, quý phái đang rượt một thằng mặc vét đóng thùng. hai đứa y chang khi xuất chuồng..vừa chạy vừa hét !!

Buổi dạ hội ồn ào vì không thấy chủ và khách - hai nhân vật quan trọng. 11h 30, cậu chủ cô chủ hai tập đoàn hùng mạnh lớn nhất nhì nước tay trong tay dắt nhau về hội trường. mọi người ai cũng ngạc nhiên khi thấy gương mặt rạng rỡ của hấn, khác hẳn khi nãy hấn cứ mím cười nhìn nó, nụ cười ảm áp mang ánh nắng mùa xuân rọi sáng khắp căn phòng trong đêm tối không còn cái cảm giác lạnh lẽo như lúc ban đầu nữa..thật sự hấn đã trở về với chính mình. Cha mẹ hấn không hiểu gì nhưng vẫn mím cười đấy chứ, cứ nghĩ là cô tiểu thư đã xiêu lòng thằng con trai họ chỉ trong một lần gặp mặt

- Nào nào, cả hai vẫn ổn đấy chứ ? Trông đẹp đôi thật - bà chủ tịch niềm nở

- Ái chà! Không ngờ tiểu thư có thể để mắt tới thằng con của tôi trong thời gian ngắn như vậy, thật là vinh hạnh quá! - ông cũng tiếp lời bà vợ

- Hừ ! - hấn khinh bỉ

- Dạ không! Không phải tụi cháu mới quen đâu ạ, chúng cháu đã quen nhau từ hai năm trước. - nó nhìn vào mắt hai con người kia

- Huh? Hai năm trước hả ? Sao ta không nghe nói vậy kìa ?

- Làm sao ông biết được ? ông có quan tâm cái gì ngoài sự nghiệp của mình đâu - hấn phán tiếp một câu xanh dờn.

- Nam! Đang có khách, con không nên ăn nói như vậythôi, ta vào trong nói chuyện

Bốn người ngồi quanh một chiếc bàn sang trọng, nhìn mặt hai ông bà chủ tịch giờ còn ngổ lăm, vẫn chưa hiểu gì.

- Thưa tiểu thư cô thật đã quen con tôi từ hai năm trước ư ?

- Vâng! - cháu quen Nam và quen cả ông bà chủ tịch từ hai năm trước rồi ạ.

Nó đáp trọc lóc, trong giọng nói có chút gì đó lạnh lùng.

- Các người không nhận ra ai à? - hấn nhìn họ

- Ý con là sao ? Tiểu thư này ta đã gặp rồi sao ?

- Hừ! ông mau quên quá, tiểu thư đây là cô bé mà hơn một năm trước ông xếp vào loại hạ lưu nghèo kiệt xác, thô kệch, quê mùa, dốt nát đấy. - hấn vẫn giữ giọng lạnh lùng

- Sao? Con nói con bé đó tiểu thư? - hai người ngạc nhiên không nói nên lời. Ông chủ tịch ngồi phịch xuống ghế. Nhìn con bé đăm đăm

- Vâng! Là cháu. Mà thôi thôi rồi cháu xin phép về đây ạ!

Nó quay sang hấn mỉm cười rồi bước ra bỏ lại hai ông bà chủ tịch ngồi đấy há hốc mồm vì kinh ngạc thật sự. Ông đá quá sai lầm khi đánh giá một con người qua cái bề ngoài của họ. Ông nghĩ sao khi biết con bé ông đã từng lăm lăm ấy lại là nó Đại tiểu thư của tập đoàn đá quý AT..

Thật sự nó đã trưởng thành hơn rất nhiều. Khi giao tiếp thì phong cách ứng xử của nó quả là hoàn hảo, lịch thiệp và dịu dàng như có chút sắc nét của giới kinh doanh, nhưng khi chỉ có nó và hấn thì điên chứ sao giờ.. Hấn cũng chạy theo nó, không cho nó về.

- đi đâu vậy ?

- về thôi, trễ rồi, ở lâu là ông quản gia nhậu nhậu đi kiếm nữa, khổ lắm.

- không được về, em phải ở lại với anh.

- để gọi ông cái hả.

- Ok, không có hợp đồng nào phải xem xét, khỏe!

- Vậy về nhà nha - hấn cười nhìn nó

- Nhà hả ?

- Đừng nói không nhớ nhà nha? - hấn phụng phịu, nó cười cười vui vẻ khoát tay hấn

- Đi thôi!!!!!! Về nhà, lâu quá không về nhớ nhà quá!

Vậy là tụi nó kéo nhau về nhà, hấn và nó đi chợ khuya, mua đồ đùm đùm đề đề, nhiều kinh khủng. hai đứa bắt tay vào việc, làm mấy món ăn cho tới sáng. Công nhận tài nấu ăn của nó không bị mai một gì hết, vẫn ngon như xưa. Khoảng thời gian này hai đứa vui vẻ với nhau, không cãi nhau nữa, hấn cứ cười cười suốt từ tối đến sáng

- Khùng à! Làm gì cười hoài vậy?

- Vui thì cười chứ sao ? Ai cấm à!

- Uk cấm đấy! cười y chang thằng trốn viện.

- Nếu em mất một món đồ quan trọng nhất đời mà tìm lại được thì em có vui không ?
  - Không
  - Sao kì dạ ?
  - Tại vì món đồ quan trọng thì chắc là phải quý,quý mà mất thì người ta lụm mất tiu rồi, sao kiếm được mà vui ?
  - Hizzzzz nói vậy mà cũng nói được! thôi thôi, không gây nũatừ giờ phút này. Sẽ không gây nữa em nhé !
  - Hừm. thật không đấy
  - Anh hứa mà Cám ơn em nhiều lắm !
  - Gì vậy ? Sao tự nhiên lại cám ơn em ?
  - Cám ơn em đã còn sống. Cám ơn em đã trở về bên anh. Và cám ơn em đã để cho anh yêu em thêm một lần nữa. mãi mãi anh vẫn yêu em..
- Rồi hần nhẹ nhàng đặt lên trán nó một nụ hôn một nụ hôn ngọt ngào, hạnh phúc
- Anh điện thoại cho Chi với anh Vũ chưa?
  - Rồi, chắc sắp tới á.
- Kính kong..
- Kìa ! mới nhắc đã tới ! Để anh ra mở cửa.
  - Chúc mừng hai người nhé !
- Cả Vũ và Chi đều rất vui về đến chúc mừng cho sự đoàn tụ của nó và hần. chúc ọi người lại được ở bên nhau và chúc cho giấc mơ bất tận của hần thành hiện thực.. Hần đã có lại nó giờ đây. Nó đang trong vòng tay của hần.. trong vòng hạnh phúc.
- Vậy là buổi tiệc bốn người được bắt đầu, họ quây quần bên nhau trong không gian ấm áp của sự hạnh phúc và niềm vui bất tận Mang trong mình một tia hy vọng nhỏ nhoi mà mỏng manh nhất hy vọng nó sống lại và giờ đây nó thực sự đã trở về bên cạnh hần..
- Hai năm sau, nó và hần đã chính thức trở thành quản lí cấp cao của hai tập đoàn hùng mạnh, và tụi nó cũng chính thức công bố quan hệ. Lần đầu tiên trong lịch sử, một cặp đôi rất trẻ lại tài giỏi, quản lí hai tập đoàn đồ sộ. hai tập đoàn này thường hợp tác với nhau để cùng phát triển
- (cái nì cho Bum làm nhân vật đại diện.^! đẹp đôi ha)
- Trong công việc thì cả hai rất nghiêm túc, nhưng khi chỉ có hai đứa thì tụi nó.. điên vàcon nít hết biết, cứ cãi nhau, giành ăn ỏm tỏi. Tuy giàu không ai bằng nhưng những cuộc hẹn hò rất bình dân và lãng mạn. Tụi nó không đi ăn nhà hàng mà cùng nhau nấu ăn, cùng nhau rửa chén bát hạnh phúc chưa ??
- Còn về phần Vũ và Chi thì cũng hạnh phúc không kém. Sau khi Chi tốt nghiệp đại học thì Vũ cũng đã có công việc làm ổn định. Vài năm sau đó họ kết hôn và có một Vũ con ra đời
- AAAAAAA, Má Thiên ba Nam tới kìa, bé Heo nhớ ba má quá hà.
  - Hihi, bé Heo ngoan lắm, hôm nay Ba Vũ với Má Chi có quýnh con không, nói má nghe má quýnh lại.
  - Dạ không, nhưng có một thằng nó theo ăn hiếp con hoài hà!
  - Ai vậy? nói ba Nam nghe coi nà, ai ăn hiếp bé Heo của ba ? - Nam dụ dàng
  - Một thằng Quỷ Vương xấu xí điên khùng và còn bệnh hoạn nữa đó ba !!!
  - Hả ? yaaaaaaaaaaaaa ! Thiên !! Em bày con nói bày gì đó hả????
  - Áí.. Em không có. Em không có.
  - Em đứng lại cho anh. Không được chạy nữa..đứng lại cho anh

Ha ha ha ha

Tiếng cười rộn ràng khắp căn nhà.

Đoạn kết

Mỗi người đều mang theo một giấc mơ bên cạnh cho riêng mình. Không biết giấc mơ của mọi người là gì nhưng ở đây có một giấc mơ giấc mơ ngọt ngào và bất tận giấc mơ về sự sống sống để yêu và được yêu. Hạnh phúc đã mất nhưng chỉ cần cố gắng tìm kiếm thì vẫn có thể có được hạnh phúc.

Tình yêu chợt đến rồi cũng chợt đi đến vô hình. Đi lặng lẽ.. không một ai có thể nắm giữ và điều khiển tình cảm của bản thân mình tất cả phải theo sự chỉ dẫn của lý trí và con tim. Chỉ ở nơi đó mới có được tình cảm thật sự thứ tình cảm mà mình luôn cần. luôn mong muốn được có và có được..

Nó luôn mong muốn mình có được hạnh phúc như bao con người bình thường khác.. nó đã trải qua quá nhiều đau thương và nước mắt..nó từng mơ. Mơ đến một giấc mơ ngọt ngào. Mơ đến một hạnh phúc dành riêng cho bản thân nó. Và đến cuối cùng.. giấc mơ của nó đã thành sự thật.

Hãy trân trọng những gì mình đang có được ở hiện tại. quý trọng nó và bảo vệ nó để sau này mình không phải hối hận và luyến tiếc.. trong tình cảm đôi khi cũng cần phải có một chút nhường nhịn một chút dỗi hờn một tí vui tươi. Và một chút ngu ngốc. tất cả sẽ là gia vị khuấy trộn tình cảm của nhau càng thêm mặn nồng thấm thiết

Nó và hấn đã kết hôn cùng nhau sống một cuộc sống hạnh phúc như bao người khác và có thể nói..hai đứa đó khiến cho bao nhiêu người phải ngưỡng mộ và ghen tị. Nhưng đã trải qua bao nhiêu chuyện. đánh đổi bằng tất cả thì nó và hấn đã được đền đáp Luôn mơ về một..giấc mơ “giấc mơ ngọt ngào về một gia đình.. và. bất tận về một tình yêu.”

Nó và hấn cùng tác giả chúc cho những ai chưa yêu sẽ tìm được người mình yêu thật lòng. Chúc cho những ai đang yêu luôn hạnh phúc và tình cảm ngày càng sâu đậm. Chúc mọi người thật nhiều sức khỏe để “yêu và được yêu.”

“The Endless of Dream hãy mơ. những giấc mơ bất tận.”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giac-mo-ngot-ngao>